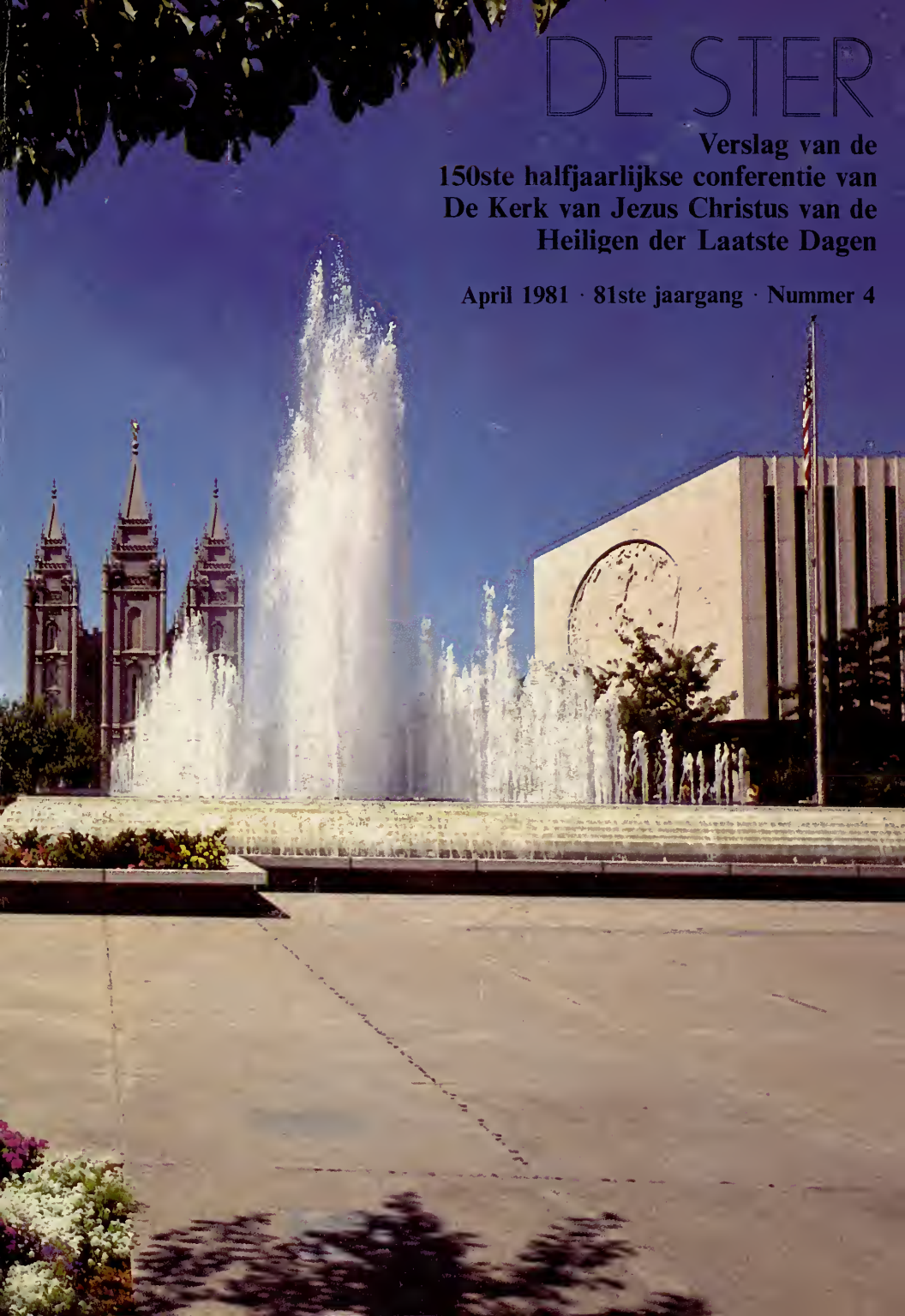

DE STER

Verslag van de
150ste halfjaarlijkse conferentie van
De Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

April 1981 · 81ste jaargang · Nummer 4

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Holfeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, 3581 PL Utrecht.

Verslag van de 150ste halfjaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Ashton, Marvin J.	113	Maxwell, Neal A.	24
Backman, Robert L.	81	McConkie, Bruce R.	103
Ballard, M. Russell	41	Monson, Thomas S.	182
Benson, Ezra Taft	62	Packer, Boyd K.	36
Brown, Victor L.	161	Perry, L. Tom	10
Clarke, J. Richard	167	Petersen, Mark E.	28
Cook, Gene R.	135	Peterson, H. Burke	76
Cuthbert, Derek A.	46	Pinegar, Rex D.	145
DeHaan, Douglas W.	178	Reeve, Rex C., Sr.	51
Faust, James E.	69	Richards, LeGrand	125
Featherstone, Vaughn J.	56	Romney, Marion G.	34, 87, 189
Fyans, J. Thomas	108	Simpson, Robert L.	16
Haight, David B.	149	Smith, Barbara A.	173
Hinckley, Gordon B.	119	Tanner, N. Eldon	9
Kimball, Spencer W.	5, 93, 154, 158, 193	Wells, Robert E.	20
Lee, George P.	130	Wirthlin, Joseph B.	139

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1981 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

GM
M205.5
5838D4
v181

1981 Inhoudsopgave

Zaterdagmorgenvergadering, 4 oktober 1980

Gezinnen kunnen eeuwig zijn. <i>Spencer W. Kimball</i>	5
De zegen van een getuigenis. <i>N. Eldon Tanner</i>	9
„Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten”. <i>L. Tom Perry</i>	10
Het huis des Heren. <i>Robert L. Simpson</i>	16
Ken de herder. <i>Robert E. Wells</i>	20
Het sleepnet dat van alles bijeenbrengt. <i>Neal A. Maxwell</i>	24
Adam, de aartsengel. <i>Mark E. Petersen</i>	28

Zaterdagmiddagvergadering, 4 oktober 1980

Steunverlening aan kerkelijke ambtenaren. <i>Marion G. Romney</i>	34
De keuze. <i>Boyd K. Packer</i>	36
Door de Heiland aangeraakt. <i>M. Russell Ballard</i>	41
Onze dertigste gedenkdag als heiligen der laatste dagen. <i>Derek A. Cuthbert</i>	46
„Hoed mijne schapen”. <i>Rex C. Reeve sr.</i>	51
„Ik bid u, vergeef hen”. <i>Vaughn J. Featherstone</i>	56
Bereidt u voor op de dagen van tegenspoed. <i>Ezra Taft Benson</i>	62

Priesterschapsvergadering, 4 oktober 1980

Dezen zal Ik tot mijn regeerders maken. <i>James E. Faust</i>	69
Reinig onze gedachten en geest. <i>H. Burke Peterson</i>	76
Tot de jongemannen van de kerk. <i>Robert L. Backman</i>	81
De eed en het verbond die tot het priesterschap behoren. <i>Marion G. Romney</i>	87
Tegemoetkomen aan de behoeften der leden. <i>Spencer W. Kimball</i>	93

Zondagmorgenvergadering, 5 oktober 1980

Bekering. <i>Spencer W. Kimball</i>	98
De Here God van de herstelling. <i>Bruce R. McConkie</i>	103
Zeven gebeurtenissen van grote invloed. <i>J. Thomas Fyans</i>	108
Tegenspoed en u. <i>Marvin J. Ashton</i>	113
„Het is van u vereist te vergeven”. <i>Gordon B. Hinckley</i>	119

Zondagmiddagvergadering, 5 oktober 1980

Een getuigenis. <i>LeGrand Richards</i>	125
„Gewen u toch aan Hem, opdat gij vrede hebt”. <i>George P. Lee</i>	130
Wonderen onder de Lamanieten. <i>Gene R. Cook</i>	135
Laat een ieder met zijn plicht bekend worden. <i>Joseph B. Wirthlin</i>	139
Besluit tot besluiten. <i>Rex D. Pinegar</i>	145
„De sleutels van het koninkrijk”. <i>David B. Haight</i>	149
„Ga niet vermoed aan de kant van de weg zitten”. <i>Spencer W. Kimball</i>	154

Welzijnsvergadering, 4 oktober 1980

De wet van tiend. <i>Spencer W. Kimball</i>	158
„Het moet noodzakelijk op Mijn eigen wijze worden gedaan”. <i>Victor L. Brown</i>	161
Het huisgezin des geloofs. <i>J. Richard Clarke</i>	167
Volg blijmoedig. <i>Barbara B. Smith</i>	173
„Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn?”. <i>Douglas W. DeHaan</i>	178
De bisschop – voor het voetlicht in de welzijnszorg. <i>Thomas S. Monson</i>	182
De welzijnszorg: het programma van de Heiland. <i>Marion G. Romney</i>	189

Speciale boodschap voor alle heiligen der laatste dagen

President Kimball spreekt vrijuit over zedelijkheid. <i>Spencer W. Kimball</i>	193
--	-----

Algemene vergadering van de Zustershulpvereniging, zaterdagavond 27 september 1980

„Eerst leren – dan onderwijzen”. <i>Spencer W. Kimball</i>	205
De mantel der naastenliefde. <i>Barbara B. Smith</i>	207
Moederschap en het gezin. <i>Mary F. Foulger</i>	214
Ongehuwd zijn: Hoe de Zustershulpvereniging kan helpen. <i>Addie Fuhrman</i>	217
De leerstellingen van het koninkrijk. <i>Shirley W. Thomas</i>	220
Organiseert u. <i>Marian R. Boyer</i>	222
De kring van zusters. <i>Boyd K. Packer</i>	226

Verslag van de 150ste halfjaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

*Toespraken en gebeurtenissen tijdens de op 4 en 5 oktober j.l.
in de tabernakel van Salt Lake City gehouden vergaderingen.*

President Spencer W. Kimball bepaalde de sfeer toen hij op zaterdag, 4 oktober, met een toespraak de conferentie opende:

„Vanaf het begin heeft De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de nadruk gelegd op het gezinsleven. Wij hebben altijd begrepen dat de fundamenten van het gezin, als eeuwige

eenheid, al werden gelegd voordat het fundament van deze aarde werd geschapen! Een maatschappij zonder de basis van het gezinsleven is zonder fundament en zal geheel uit elkaar vallen.

De geboden en zedelijkheidsnormen die de Heer ons zelf heeft gegeven, worden van alle kanten aangevallen. Er zijn overal valse leraren die door hun uit-

spraken in pornografische drukwerken, in tijdschriften, op radio en televisie of op straat verkeerde leerstellingen verspreiden die de zedelijke normen afbreken.

Vanwege de ernst van deze zaak heb ik een artikel voorbereid voor de conferentietuigave van het maandblad van de kerk, waarin ik openlijk en uitvoerig inga op het onderwerp moraliteit. Dit is een grote verantwoordelijkheid en geen gemakkelijke opgave. Ik moedig alle heiligen aan deze speciale boodschap te lezen.

O, broeders en zusters, *gezinnen kunnen voor eeuwig zijn!* Laat de verleidingen van het ogenblik u niet uit uw gezin weglukken. Goddelijkheid, eeuwigheid en gezin, zij horen bij elkaar, en ook wij horen daarbij.

De bijzondere boodschap met de titel „President Kimball spreekt vrijuit over zedelijkheid” vindt u in dit nummer.

Behalve president Kimball, spraken nog negenentwintig van de zevenenzestig algemene autoriteiten van de kerk de conferentie toe. Zij gaven geïnspireerde en openhartige aanwijzingen betreffende de dingen waar de leden in de komende zes maanden hun aandacht aan zouden moeten schenken. De toespraken werden gegeven in zes vergaderingen van de tweedaagse conferentie, waarvan er vier op zaterdag, 4 oktober, en twee op zondag, 5 oktober, werden gehouden.

President Spencer W. Kimball presideerde alle vergaderingen. Deze werden geleid door president Kimball en president Marion G. Romney, tweede raadgever. President N. Eldon Tanner was om gezondheidsredenen slechts op enkele vergaderingen aanwezig en sprak maar heel kort. Alle algemene autoriteiten waren aanwezig m.u.v. ouderling F. Burton Howard en ouderling S. Dilworth Young die beiden een zendingsofdracht hadden.

Tijdens de conferentie werd aangekondigd dat twee algemene autoriteiten - ouderling Bernard P. Brockbank en ouderling O. Leslie Stone emeritaat verleend werd. Hierdoor zijn er nog veertig leden in het Eerste Quorum van Zeventig, met negen emiritus algemene autoriteiten.

Ouderling Brockbank, geboren in 1909, werd als algemene autoriteit steun verleend op 6 oktober 1962, toen hij drieënvijftig jaar oud was, zodat hij achttien jaar als algemene autoriteit in actieve dienst is geweest.

Ouderling O. Leslie Stone, geboren in 1903, werd op 6 oktober 1972 steun verleend als algemene autoriteit op de leeftijd van negenenzestig jaar, zodat hij de acht jaar actieve dienst als algemene autoriteit heeft volgemaakt.

De redactie □

Verdere medewerking

De gebeden werden uitgesproken in de welzijnsvergadering door ouderling William R. Bradford en ouderling Yoshihiko Kikuchi; in de zaterdagmorgenvergadering door ouderling Theodore M. Burton en ouderling Carlos E. Asay; in de zaterdagmiddagvergadering door ouderling Bernard P. Brockbank en ouderling Jacob de Jager; in de priesterschapsvergadering door ouderling Adney Y. Komatsu en ouderling G. Homer Durham; in de zondagmorgenvergadering door ouderling Franklin D. Richards en ouderling James M. Paramore; en in de zondagmiddagvergadering door ouderling Charles Didier en ouderling Richard G. Scott.

President Spencer W. Kimball

Gezinnen kunnen eeuwig zijn

Mijn geliefde broeders en zusters, het stemt mij gelukkig u te kunnen begroeten op deze eerste vergadering van onze 150ste halfjaarlijkse conferentie van de kerk.

Vanaf het begin heeft De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de nadruk gelegd op het gezinsleven. Wij hebben altijd begrepen dat de fundamenten van het gezin, als eeuwige eenheid, al werden gelegd voordat het fundament van deze aarde werd geschapen! Een maatschappij zonder de basis van het gezinsleven is zonder fundament en zal geheel uit elkaar vallen.

Daarom is het onze plicht, zodra iets zo fundamenteels als het eeuwige gezin in gevaar wordt gebracht, om vrijuit onze mening bekend te maken opdat er geen ernstige schade wordt toegebracht aan het gezin als instelling door hen die naar het lijkt deze met opzet zouden willen afbreken.

De geboden en zedelijkheidsnormen die de Heer ons zelf heeft gegeven, worden

van alle kanten aangevallen. Er zijn overal valse leraren die door hun uitspraken in pornografische drukwerken en in tijdschriften, op radio en televisie of op straat verkeerde leerstellingen verspreiden die de zedelijke normen afbreken.

Vanwege de ernst van deze zaak, heb ik een artikel voorbereid voor de conferentietuitgave van het maandblad van de kerk, waarin ik openlijk en uitvoerig inga op het onderwerp van de moraliteit. Dit is een grote verantwoordelijkheid en geen gemakkelijke opgave. Ik moedig alle heiligen aan deze speciale boodschap te lezen.

Wij leven in gevaarlijke tijden waarin hoe langer hoe meer mensen ontrouw worden aan hun huwelijksbeloften en de misdaad onder de jeugd toeneemt. In de Verenigde Staten vonden sinds 1970 65% meer echtscheidingen plaats. In de laatste tien jaar zijn er 157% meer ongetrouwde paren, die samenleven. Veel meer kinderen groeien op met maar één

ouder. In 1979 werd bijna een van de vijf gezinnen met kinderen onderhouden door één ouder.

Het aantal abortussen is zo groot dat het een plaag geworden is. Er zijn bijvoorbeeld in de tien jaar sinds de abortuswet in Engeland aangenomen werd, meer kinderen gedood door abortus dan er doden gevallen zijn in de eerste wereld-

„De tijd zal komen dat alleen zij die diep in hun hart in het gezin geloven en er actief mee bezig zijn, in staat zullen zijn hun gezinnen te behouden te midden van het toenemende kwaad om ons heen.”

oorlog. Hierover heeft Malcolm Muggeridge gezegd:

„Ik ben grootgebracht in het geloof dat een van de problemen van onze westerse wereld was dat wij in de eerste wereldoorlog de bloem van onze bevolking hebben verloren. Nu hebben wij echter in naam van menselijke beginselen, een zelfde aantal levens vernietigd zelfs voordat zij geboren werden.” (*Human Life Review*, zomer 1980, blz. 74.)

Bovendien zijn vele van de sociale beperkingen, die in het verleden hebben meegeholpen het gezin te steunen en te versterken, aan het vervagen en verdwijnen. De tijd zal komen dat alleen zij, die diep in hun hart in het gezin geloven en er actief mee bezig zijn, in staat zullen blijven hun gezin te behouden temidden van het toenemende kwaad om ons heen.

De maatregelen die de regeringen dikwijls nemen (ogenschijnlijk om het gezin te helpen) doen het gezin soms meer kwaad dan goed, hoewel dit misschien onopzettelijk gebeurt door gebrek aan kennis of door andere oorzaken.

Er zijn er die het gezin op een manier zouden willen omschrijven, die tegen alle tradities ingaan en dat zou betekenen dat het normale gezin niet langer reden van bestaan heeft. Hoe meer de regeringen er tevergeefs naar streven om de plaats van het gezin in te nemen, hoe minder doelmatig zij zullen worden in het verrichten van hun traditionele en belangrijkste rol waarvoor zij in de eerste plaats zijn gevormd.

Of wij het prettig vinden of niet, een feit is dat vele van de moeilijkheden waar gezinnen heden ten dage mee geconfronteerd worden, veroorzaakt worden door het breken van het zevende gebod, „Gij zult niet echtbreken” (Exodus 20:14). Algehele kuisheid voor het huwelijk en algehele trouw in het huwelijk zijn nog altijd de norm waarvan niet afgeweken kan worden zonder zonde, ellende en verdriet. Het overtreden van het zevende gebod betekent gewoonlijk het opbreken van één of meer gezinnen.

Ouders die misdaden begaan lopen altijd het risico kinderen te krijgen die dit navolgen, en deze verschrikkelijke werkelijkheid zal niet veranderen door eenvoudig onze normen van wat wij misdadig vinden in volwassenen, jonge mensen of kinderen te verlagen.

Broeders en zusters, van alle mensen behoren wij ons het minst te laten beetnemen door de schoonschijnende argumenten dat de gezinseenheid op de een of andere manier past in een bepaalde fase van maatschappelijke ontwikkeling. Wij zijn vrij om die bewegingen die

de betekenis van het gezin proberen terug te dringen en de betekenis van het zelfzuchtig individualisme te verhogen, te weerstaan. Wij weten dat het gezin eeuwig is. Wij weten dat wanneer er iets misgaat in het gezin, er ook iets misgaat in alle andere instellingen in de maatschappij.

Zij, die uit onwetendheid of met boze opzet het gezin aanvallen brengen een afschuwelijke en onnodige kringloop van ellende en wanhoop op gang, want zij zullen tevergeefs naar iets zoeken dat het gezin kan vervangen, en de wijsheid van de wereldsgezinden zal in het openbaar vergaan door hun dwaasheid wat betreft het gezin.

De achteruitgang in vele van onze gezinnen vindt plaats in een tijd waarin de natie der wereld een van de moeilijkste

tijdperken die er ooit zijn geweest binnentreden.

Toegeeflijkheid zal ons niet helpen om door zulke crises heen te komen. Materialisme zal van geen enkel nut zijn, want mot en roest zullen onze aardse schatten nog steeds ontoonbaar maken.

Onze politieke instellingen - parlementen, congressen, en vergaderingen - kunnen ons niet redden als de fundamentele instelling, het gezin, niet onaangetaast is. Vredesverdragen kunnen ons niet helpen als er in plaats van liefde vijandigheid in ons gezin heerst. Programma's voor werkverschaffing kunnen ons niet redden als er velen zijn die niet meer hebben leren werken of geen gelegenheid hebben om te werken of in sommige gevallen niet meer willen werken.

Het handhaven van de wet kan ons niet

President en zuster Kimball en D. Arthur Haycock ontvangen buiten de tabernakel een vriendelijke begroeting

beveiligen als er te velen zijn die zich niet meer willen beheersen of onderwerpen aan een gezag.

De opkomende generaties, die geleerd hebben dat gezag en liefhebbende discipline verkeerd zijn, zullen het vijfde gebod, dat zij hun vader en moeder moeten eren (Exodus 20:12), niet houden. Hoe kunnen opkomende generaties hun ouders eren als hun ouders zichzelf hebben onteerd, vooral door het zevende gebod te overtreden?

Bijna alle statistieken die men te zien krijgt over gezinnen, herinneren ons eraan hoe noodzakelijk het is om de tegenwoordige tendens te stoppen en te keren.

Laten wij er zeker van zijn dat wij als heiligen der laatste dagen in ons gezin daar alles aan doen.

Opnieuw dring ik er bij u op aan om ijverig uw persoonlijke en gezinsverslagen bij te houden. Wij zijn blij met het succes van de Wereldconferentie van Verslagen, die in augustus 1980 in

Salt Lake City gehouden werd, en waar meer dan elfduizend mensen uit meer dan dertig landen vergaderden om over het bijhouden van persoonlijke verslagen te leren en te onderwijzen. Laten wij hierin een voorbeeld zijn voor anderen en de voordelen van een krachtigere gezinseenheid verkrijgen door ons erfgoed te bewaren.

Wij hopen dat onze ouders gebruik maken van de tijd, die tot hun beschikking is gekomen door het geconsolideerde vergaderrooster om bij hun kinderen te zijn, ze te onderwijzen, lief te hebben en te koesteren. Wij hopen dat u de noodzaak van activiteiten en ontspanning in het gezin niet zult vergeten, ook daarvoor is tijd beschikbaar. Laat uw liefde voor ieder lid van het gezin onvoorwaardelijk zijn. Als er moeilijkheden zijn, zult u slechts gefaald hebben, als u opgeeft het te proberen.

Alle hulp, werkelijke hulp, van kerken, scholen, middelbare scholen en universiteiten, van nadenkende mannen en vrouwen van alle rassen, geloven en beschavingen die zich bekommeren om het gezin is hartelijk welkom. Maar zoals reeds eerder vermeld, zullen wij, als de instellingen die ons helpen niet doeltreffend werken, ons aandeel in elk geval leveren. Er is geen gebrek aan duidelijkheid in wat de Heer ons verteld heeft. Wij kunnen onze plichten niet verzaken. Hij heeft de verantwoordelijkheid geplaatst waar zij hoort en wij zijn Hem verantwoording schuldig met betrekking tot onze plichten als ouders om onze kinderen de juiste beginselen te leren en ze oprecht voor de Heer te leren wandelen. En er is geen vervangingsmiddel voor ons eigen voorbeeld als het erom gaat onze kinderen te onderwijzen. O, broeders en zusters, *gezinnen kunnen*

voor eeuwig zijn! Laat de verleidingen van het ogenblik u niet van uw gezin weglukken. *Goddelijkheid, eeuwigheid en gezin*, zij horen bij elkaar, en ook wij horen daarbij!

Ik geef u mijn plechtige getuigenis dat God leeft, dat Jezus Christus leeft, en dat Hij onze Heiland en Verlosser is. Ik heb u lief en geef u mijn zegen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

President N. Eldon Tanner – Eerste raadgever in het Eerste Presidium

De zegen van een getuigenis

Ik voel het als een voorrecht en een zegen om hedenmorgen met u te zijn in deze vergadering. Ik heb nu bijna zeven jaar geprobeerd president Kimball bij te houden. En als ik er in kan slagen zal ik het ook doen. Ik ben zo blij vandaag bij u te zijn en de geest te voelen die altijd aanwezig is in de conferenties, het Tabernakelkoor te horen en te kunnen luisteren naar de toespraken van de leiders van deze geweldige kerk.

Ik had er niet op gerekend dat ik zou spreken, maar president Kimball heeft mij gevraagd of ik een paar woorden tot u wilde zeggen. Ik zou mijn getuigenis willen geven aan mijn familie, vrienden, zakenmensen en de wereld. Ik heb het grote voorrecht gehad om dichtbij vier

presidenten van de kerk te mogen werken en te zien hoe de Heer door middel van hen werkt. Als men ze ziet, kan men

„Ik heb het grote voorrecht gehad om met vier presidenten van deze kerk te mogen werken en te zien hoe de Heer door middel van hen werkt.”

er niet aan twijfelen dat zij profeten van God zijn, die ons leiden op de paden der waarheid en der gerechtigheid en die ons helpen onszelf en onze kinderen voor te

bereiden op het eeuwige leven.

Wij weten dat wij de geestelijke kinderen van God zijn, en wij waren erbij aanwezig toen besloten werd dat er een aarde geschapen zou worden, waarop wij zouden kunnen wonen en onszelf waardig konden tonen om in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader terug te keren door de geboden te onderhouden. Dat is de reden waarom de aarde werd geschapen.

Jezus Christus werd gekozen om de Heiland van de wereld te zijn. Hij gaf het plan van leven en zaligheid aan de profeten van weleer, zoals vermeld staat in

Genesis en op andere plaatsen in de Schriften. Wij weten wie wij zijn, waar wij vandaan komen, waarom wij hier zijn, en hoe wij terug kunnen keren in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader.

Wij zijn erg bevoorrecht een getuigenis te hebben van de leringen van het evangelie van Jezus Christus. Ik hoop en bid dat wij allen ons best zullen doen en de plichten die ons gegeven zijn zullen vervullen. Moge ons voorbeeld en onze invloed, waar wij ons ook mogen bevin- den, ten goede worden ervaren. In de naam van Jezus Christus, amen. □

Ouderling L. Tom Perry – van de Raad der Twaalf

„Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten”

(Galaten 6:7)

„Want de aarde is vol, en er is genoeg en overvloedig; ja, Ik heb alles bereid, en heb de mensenkinderen toegestaan naar eigen willen te handelen.” (LV 104:17.) Ik verwonder mij ieder jaar weer, als ik zie hoe de Heer ons de middelen verschaft om aan de behoeften van zijn kin-

deren hier op aarde te voldoen. Ieder voorjaar volg ik een stuk touw, dat tussen twee paaltjes is gebonden om een rechte lijn te krijgen en met mijn schoffel in de hand laat ik twee of drie zaadjes vallen in de vruchtbare grond. Iedere herfst ben ik overweldigd door de over-

vloedige oogst. Die paar zaden zijn uit-gegroeid tot grote planten en ieder zaad-je heeft meestal een goudgele kolf maïs geproduceerd met meer dan honderd maal het aantal korrels, dat een paar maanden eerder in de grond werd gestopt. Iedere oogsttijd weer zou men met nederige dankbaarheid vervuld moeten zijn voor de zegeningen van de Heer aan zijn kinderen.

Ook de Heiland moet dit groeiproces hebben gewaardeerd, want Hij gebruikte dikwijls voorbeelden ervan in de gelijkenissen die Hij vertelde tijdens zijn aardse bediening. Keer op keer heeft Hij voor zijn leringen voorbeelden gebruikt van Gods bevoorradingsstelsel. Wij vinden gelijkenissen betreffende de zaaier (zie Matteüs 13:3-23), het zaad dat uit zichzelf groeit (zie Marcus 4:26-29), het onkruid (zie Matteüs 13:24-30), de onvruchtbare vijgeboom (zie Lucas 13:6-9), de bladeren van de vijgeboom (zie Matteüs 24:32,33), Schatten verborgen in ene akker (zie Matteüs 13:44), en vele, vele andere. Is het een wonder dat zijn discipelen na zijn aardse bediening leerden: „Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten. Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten” (Galaten 6:7).

Men moet onder de indruk raken van de grote boodschap van Gods wet van de oogst. Zijn systeem voorziet in groei, vermenigvuldiging en overvloedige beloningen. Daar wij ieder jaar weer de zegeningen van dit groeiproces aanschouwen, zouden wij zeker verwachten dat zijn kinderen hun eigen sterfelijke mogelijkheden begrijpen. Hij heeft aan vele van zijn kinderen de gelegenheid gegeven om tijdens hun aards bestaan te zorgen voor zijn bijzondere scheppingen - zijn zonen en zijn dochters. Het is zeker

de grootste verantwoordelijkheid die Hij aan de mensheid heeft gedelegeerd.

Ik heb de laatste maanden wat tijd besteed aan luisteren - luisteren naar de frustraties van ouders, het dringend smeken om hulp van de jeugd, luisteren naar het zachte stemmetje van een kind. Ik heb veel bezorgdheid horen uitspreken, allemaal geconcentreerd op wat er gebeurd is met het traditionele gezin, de basis van alles, waar men zich veilig voelde, waar plezier gemaakt werd, en dat het fundament van de beschaving is geweest vanaf het begin, vanaf vader Adam en moeder Eva. Plotseling merken wij dat er grote krachten aan het werk zijn om het gezin in een minderheidspositie terug te dringen. Verslagen uit het verleden hebben toch heel duidelijk gemaakt wat er gebeurt, als de traditionele gezinseenheid wordt verworpen. Het Boek van Mormon geeft ons het ene verhaal na het andere over wat er met een beschaving gebeurt als zij de koers verlaat die door de Heer werd uitgezet. In het boek van Jakob vinden wij de volgende tekst: „En nu begon het volk van Nephi onder de regering van de tweede koning hun hart te verstokken, en zich enigmate aan zondige praktijken over te geven” (Jakob 1:15). Jakob waarschuwde het volk dat zij zich moesten bekeren en vertelde ze wat er zou gebeuren indien zij niet naar de paden des Heren zouden terugkeren. Eerst waarschuwde hij ze voor hun hoogmoed. Toen ging hij over tot een ernstiger probleem zeggende:

„En nu eindig ik met tot u over deze hoogmoed te spreken. En als ik nu niet tot u over een grover wandaad moest spreken, zou mijn hart zich uitermate over u verheugen” (Jakob 2:22).

„Ziet, gij hebt grotere ongerechtigheden

bedreven dan de Lamanieten, onze broederen. Gij hebt het hart gebroken van uw tedere vrouwen, en het vertrouwen van uw kinderen verloren wegens het slechte voorbeeld, door u aan hen gegeven; en het geschrei huns harten stijgt tegen u tot God op. En daar het woord Gods, dat tegen u getuigt, zo streng is, zijn vele harten gedood, doorstoken met diepe wonden" (Jakob 2:35). Tenzij wij ons afwenden van de koers die tevelen tegenwoordig aanhouden, zullen wij dezelfde oordelen Gods moeten ondergaan.

Terwijl ik nadacht over deze woorden in de Schriften, werd ik plotseling opgeschrikt door de gedachte: „Hoe zou het zijn als de klok vijftien jaar teruggedraaid werd, en ik weer met een stel tieners en een klein kind zat, maar dan in de wereld van 1980?" Er kwamen zweetdruppeltjes op mijn voorhoofd, terwijl ik over de problemen nadacht van het handhaven van een traditioneel gezin in deze moeilijke tijden. Dat zette mij aan het denken over hetgeen ik anders zou doen dan de eerste keer, als ik het vijftien jaar later nog eens over kon doen.

Vier moeilijke terreinen die meer besluitvaardigheid en inspanning zouden vergen flitsten door mijn gedachten:

1. Gezinsbegroting. Voor een gezin te zorgen zou veel moeilijker zijn. Werk vinden is minder eenvoudig. Veranderingen vinden veel sneller plaats. Onze levensstandaard te handhaven is door de tegenwoordige inflatie een veel grote probleem. De woning met verwarming, licht, etc., voeding, kleding en auto's die veel benzine gebruiken, vergen tezamen een groter deel van het inkomen van een gezin. De druk op de gezinsbegroting zou de spanningen in het gezin kunnen vergroten. Hoe aan dergelijke nieuwe

omstandigheden het hoofd te bieden leek een hele grote uitdaging. Maar plotseling werd ik getroost door een stem die zei:

„Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken." (Spreuken 3:5,6.)

Ik realiseerde mij dat de kerk mij al jaren aan het voorbereiden was op moeizame tijden vol spanningen. Het is duidelijk dat men tegenwoordig de gezinsbegroting jaren van tevoren moet plannen, als de kinderen de zegeningen van een zending en een goede schoolopleiding willen ontvangen. Het zou zorgvuldig uitgewerkt moeten worden en er moeten voorbereidingen getroffen worden om aan deze eisen te voldoen. Het vermijden van schulden is van het grootste belang; er mag dus niet meer uitgegeven worden dan er verdiend wordt. De inkomsten en uitgaven in het juiste evenwicht houden zal veel denkwerk en veel begrip eisen. Iedere uitgave moet bekeken worden: Heb ik werkelijk dat enorme huis nodig met die grote maandelijkse afbetalingen? Is een tweede auto werkelijk nodig? Kunnen gezinsactiviteiten het dure commerciële vermaak vervangen? Kunnen vakanties thuis ook boeiend gemaakt worden?

Aan de jaarvoorraad zal in ons gezin meer aandacht geschonken moeten worden. Hoe kunnen wij zo'n voorraad aanschaffen? Kunnen wij er zelf meer aan doen door onze eigen kleren te maken, de tuinopbrengst te vergroten, en ons eigen voedsel in te maken?

Hoe kan ik op een verstandige manier mijn spaarcenten investeren zodat ik geen last heb van de inflatie? Zijn mijn inkomsten veilig en zullen zij toenemen opdat zij aan de behoeften van mijn ge-

zin tijdens de steeds veranderende jaren tachtig kunnen voldoen?

Ja, de verantwoordelijkheid aanvaarden voor het stoffelijk welzijn van een gezin vereist veel meer nadenken, voorbereiden en plannen onder de omstandigheden waarin wij tegenwoordig leven.

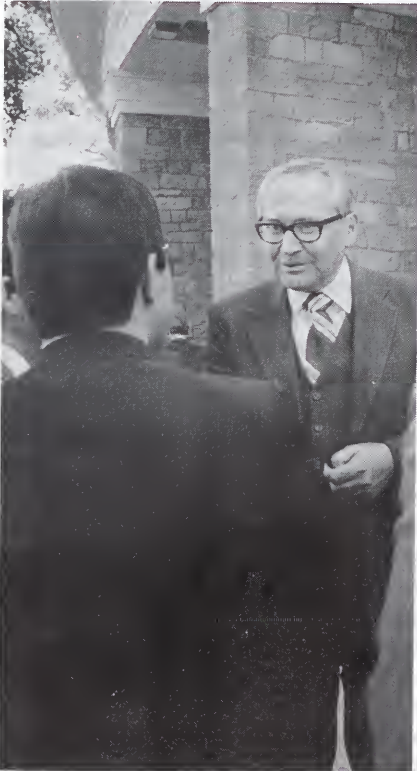
2. Gezinsorganisatie. Ik hoorde een jonge moeder enkele weken geleden in een getuigenisvergadering getuigen, dat zij meer inzicht had gekregen in wat de Heer aan haar had toevertrouwd. Zij vertelde hoe teleurgesteld zij geweest was door de veranderingen in het vergaderschema op zondag, waardoor

zij, een jeugdwerkleidster, niet langer de gelegenheid had de ZHV en de zondagsschool te bezoeken. Zij had bijna besloten inactief te worden in plaats van de verandering te accepteren. Op zekere dag, terwijl zij over de veranderde situatie zat na te denken, werd haar hart plotseling door inspiratie verlicht en kon zij de bedoeling van wat er in de kerk gebeurde zien. Zij moest zich geen zorgen maken over het feit dat zij niet meer naar de ZHV kon gaan, maar zich concentreren op de nieuwe, prachtige mogelijkheden die haar geboden werden, doordat zij op de dag des Heren veel tijd met haar man en kinderen kon doorbrengen om de grootste verantwoordelijkheid die de Heer haar had toevertrouwd, het onderwijzen en trainen van haar eigen kinderen, te vervullen. Na veel gebed, studie en planning met haar man, is de zondag nu een bijzondere dag van de week geworden.

Terwijl ik naar haar getuigenis luisterde, vroeg ik mij af wat de resultaten zijn geweest van dit nieuwe geconsolideerde vergaderschema, dat zes maanden geleden werd ingesteld. Is het een periode van frustraties geweest omdat de programma's en de activiteiten gewijzigd zijn? Heeft het enkel meer tijd gegeven om onze gedachten te bezoedelen door naar de televisie te kijken. Of hebben wij begrepen waarom die extra tijd nodig was om samen door te brengen als gezin en de ouders meer tijd te geven om te onderwijzen, te trainen en hun liefde voor hun kinderen te tonen?

Als ik opnieuw een jong gezin om mij heen had zou ik ze beslist meer tijd geven. Ik zou proberen ervoor te zorgen dat de bijzondere tijd die de kerk mij aanmoedigt met mijn gezin door te brengen ook inderdaad daaraan besteed

Ouderling L. Tom Perry verwelkomt een bezoeker

zou worden en ik zou hem goed organiseren zodat hij produktiever zou zijn. In verband met de verandering van het programma op zondag, geloof ik dat ik het programma van onze bijzondere wekelijkse gezinsbijeenkomsten zou veranderen. Daar de meeste kinderen in de wereld heden ten dage nooit het voorrecht zullen hebben in een traditioneel gezin onderwezen en getraind te worden, zou ik vastbesloten zijn dit voorrecht niet aan mijn kinderen te onthouden. Ik zou willen dat zij de ervaring zouden opdoen in een gezin dat werkelijk naar behoren functioneert. Eeuwige gezinnen ontstaan niet zo maar. Om deze grootste van alle gaven te ontvangen, moeten wij deze hier in de sterfelijkheid verdienen. In de eerste plaats zou ik ervoor zorgen, dat er iedere week genoeg tijd gereserveerd zou worden voor een bestuursvergadering. Het bestuur bestaande uit man en vrouw zou samenkomen om echt te communiceren, te bespreken, plannen te maken en voorbereiding te treffen voor hun leidende rol in het gezin.

Ten tweede zou ik van de gezinsavond op maandag een familieraad maken waar de kinderen door hun ouders geleerd worden, hoe zich voor te bereiden op hun taak als leden van het gezin en toekomstige ouders. De gezinsavond zou beginnen met een bijzondere gezamenlijke maaltijd, gevolgd door een raadsvergadering, waar onderwerpen als de volgende besproken zouden worden om de kinderen de nodige kennis bij te brengen: voorbereiding om naar de tempel of op zending te kunnen gaan, het besturen van een huishouden, gezinsbegroting, het werken aan een carrière, schoolopleiding, plichten in de gemeenschap, culturele ontwikkeling, het

aanschaffen en het onderhoud van onroerend goed en persoonlijke bezittingen, planning van gezinsactiviteiten, gebruik van vrije tijd, werkopdrachten. Het hoogtepunt van de avond zou dan een speciaal dessert kunnen zijn gevolgd door een persoonlijk onderhoud van de ouders met elk kind afzonderlijk. Ten derde, zou zaterdag een bijzondere

Een oproep aan de gezinnen om hun gezinsbegroting, hun familieorganisatie, hun dienstbetoon in de kerk, en hun betrokkenheid bij de gemeenschap waarin zij leven, te analyseren.

activiteitendag worden die uit twee delen zou bestaan: ten eerste, een tijd om de kinderen de zegeningen van het werken te leren, hoe zij voor het huis, het erf, de tuin, het land, kunnen zorgen; ten tweede, een tijd voor gezinsactiviteiten, om een erfgoed op te bouwen van dingen waarvan men samen genoten heeft. Ten vierde zou zondag de speciale dag van elke week worden. Een zorgvuldige voorbereiding zou aan de drie uur durende diensten in de kerk voorafgaan. Het gezin zou uitgerust, ontspannen en geestelijk voorbereid in de kerk aankomen om samen van de vergaderingen te genieten. De rest van de dag zou gebruikt worden in een sfeer van geestelijke opbouw. Wij zouden ons op een passende manier kleden, de jongens in iets anders dan jeans en T-shirts, de meisjes in gemakkelijke, fatsoenlijke jurken, niet in shorts of lange broeken. Er zou

tijd gereserveerd worden voor het bestuderen van de Schriften samen als gezin, genealogisch onderzoek, dagboeken, gezinsverslagen, brieven schrijven, zendingswerk, en bezoeken aan andere familieleden, vrienden en mensen die wegens ziekte of ouderdom hun huis niet meer kunnen verlaten.

3. Het vervullen van taken in de kerk. Ik zou mij voorbereiden, studeren, trainen, mediteren en bidden om meer leiding om de posities in de kerk waartoe ik geroepen ben, beter te vervullen. Ik zou willen dat mijn dienstbetoon zou voldoen aan de normen die de Heer van mij verwacht. Ik zou ervoor zorgen dat ik zo goed voorbereid was voor iedere opdracht dat deze geen kostbare gezinstijd zouden kosten. Ik zou het systeem van de Heer om de verantwoordelijkheden te delen met raadgevers, hogeraadsleden, quorumambtenaren, huisonderwijzers en vaders, beter begrijpen. Ik zou er mij beter van bewust zijn dat één man nooit beter kan werken dan een doelmatig team.

4. Betrokkenheid bij de gemeenschap waarin ik leef. Ik zou mijn best doen om beter op de hoogte te blijven van wat er gebeurt op de school waar mijn kinderen naar toe gaan en in de gemeenschap waarin ik leef. Ik zou mijn steun verlenen aan de meerderheid van mijn goede burens om er zeker van te zijn dat mijn kinderen het voorrecht zullen hebben op te groeien in een schone, veilige, gelukkige gemeenschap. Ik zou niet toestaan dat kleine, verkeerd geleide groeperingen, die slechts op hun eigen voordeel uit zijn, ons zouden beroven van de zegeningen die zulk een gemeenschap van gezinnen ons zou kunnen geven.

Ik bid dat de resultaten van onze inspanningen goed zullen zijn, zoals de Heer

ons beloofd heeft als wij zo leven dat wij zijn zegeningen waardig zijn. Dat onze gezinnen van het traditionele soort mogen zijn, waar de leiding berust bij waardige ouders die hun kinderen welkom heten in hun gezin om bemind, onderwezen en getraind te worden op de wijze die door de Heer is voorgeschreven.

Ik geef u mijn getuigenis dat de Heer sterk en machtig is en dat hij Koning is tot in alle eeuwigheid. Hij leeft om ons te leiden en te zegenen met zijn liefde.

Mogen wij gezegend worden met het geloof om zijn paden te volgen, die ons naar het eeuwige leven zullen leiden. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus, amen. □

Ouderling Robert L. Simpson – van het Eerste Quorum der Zeventig

Het huis des Heren

In de komende ogenblikken zou ik tot u willen getuigen dat Gods wetten stevig en veilig op hun plaats verankerd zijn door de eeuwige beginselen van het priesterschap. De evangeliewaarheden staan als een pilaar van vrede, veiligheid en vrijheid voor allen die er gebruik van willen maken. Ik getuig verder dat de allerbelangrijkste waarheden, het grootste licht en de grootste eeuwige zekerheid onafscheidelijke verbonden zijn met de tempels van de levende God. Deze heilige gebouwen worden eerbiedig en terecht het „Huis des Heren” genoemd. Een tempel van God in deze tijd? Hoe kan dat? De meeste gelovigen denken alleen aan de tempels van weleer die meer dan tweeduizend jaar geleden gebouwd werden toen er profeten leefden onder de mensen.

Kom, ga eens met mij mee naar binnen, in een moderne tempel van onze eigen tijd; een tempel die gewijd is aan de Heer evenals de tempels van weleer; een speciaal gebouw, waar heilige verordeningen worden verricht door hen die het juiste, goddelijke gezag daartoe hebben ontvangen. De tempel is inderdaad een huis waar God in rust wordt gediend -

iedereen spreekt zachtjes, gewoonlijk op fluisterende toon. Allen die aan de verordeningen deelnemen zijn in het wit gekleed. Allen die er komen zijn waardig en rein bevonden.

De tempel is een huis des gebeds, want onze Hemelse Vader wordt verheerlijkt door iedere verordening die er wordt verricht. Hij, die er voor het eerst binnentreedt, ontvangt er bijzondere zegens die niet beschikbaar zijn buiten de tempel.

De tempel is een huis van onderwijs - ja, van goddelijk onderwijs - over Gods eeuwige bedoelingen met zijn kinderen. In de tempel krijgt men een verheven perspectief van zijn persoonlijke verhouding met zijn Schepper en met de Heiland - ja, bijzondere kennis over God en Jezus Christus, hetgeen absoluut noodzakelijk is om het eeuwige leven te verkrijgen. „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt” (Johannes 17:3).

De tempel is een huis van openbaring, ja, van voortdurende openbaring. Of die openbaring nu komt tot een profeet of tot een lid die de waarheid zoekt, allen die

naar de tempel komen worden voortdurend onderwezen en opgebouwd.

De tempel is een huis waar verplichtingen worden aangegaan en een huis van offeranden, want er is naar waarheid gezegd dat er geen ware godsdienst kan zijn, zonder offers; het is inderdaad zoals de heiligen zingen: „Opoffring brengt ons de zegen des hemels;” (Uit *HL*, nr. 6, „Ere de man”).

De tempel is een huis van plechtige verbonden waar men zich op de juiste wijze verplicht meer als Christus te leven. O, dat de vier miljard mensen op aarde zulk een verbond konden aangaan.

De tempel is een huis waar jonge mensen voor tijd en eeuwigheid huwen. Hierdoor wordt een gemeenschappelijke band gevormd, een band die verheven is boven de verborgen gevaren van het leven zoals misverstanden, wantrouwen en, maar al te dikwijls, scheiding.

De tempel is een huis van eeuwige relaties, een plaats waar gezinnen kunnen komen om van hun gezin een eeuwige eenheid te maken, waarin plotseling het voor eeuwig tezamen zijn veel belangrijker wordt dan het volgende onbenullige meningsverschil. Weet u, eeuwige gezinnen bespreken alles met elkaar in gezinsraden met de vader als gezinshoofd.

De tempel is een huis van God, waar allen die waardig bevonden zijn het voorrecht hebben de heilige verordeningen van de tempel ten gunste van hun voorouders te verrichten, opdat inderdaad het hart der kinderen tot hun vaders teruggevoerd moge worden, zoals in de Schriften werd voorspeld. (Zie Maleachi 4:6.) Evenals alle zegeningen van onze Hemelse Vader zijn zij wel afhankelijk van onze getrouwheid en onderwerping aan de beginselen van het priesterschap.

De allergrootste zegeningen van de tempel bestaan uit de liefde en toewijding tussen man en vrouw. Zij moeten het voorbeeld geven - zij zijn de kerk van het gezin. In de Schriften wordt het nog het duidelijkst gezegd: „En toch, in de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw.” (1 Korintiërs 11:11.) Alles wat in deze wereld het tegenovergestelde is van een tedere en loyale verhouding tussen man en vrouw, is een werktuig van de vijand. Alles wat de eenheid van het gezin bevordert en bestendigt - moeder, vader en kinderen begiftigd met en gemotiveerd door het licht van Christus - is in overeenstemming met het plan des Heren voor de sterfelijke mens.

Mannen, hebt uw vrouw lief; vrouwen, eert uw man. Raadpleeg het evangelie voor een oplossing van al uw problemen; wees een goed voorbeeld voor uw kinderen. Dat is het begin van alles. De dichter Longfellow drukte het zo goed uit met de volgende woorden:

*„De vrouw is even belangrijk voor
de man als de pees voor de boog;
Hoewel zij hem buigt, gehoorzaamt
zij hem ook,
Hoewel zij hem voort doet gaan,
volgt zij hem toch;
Zonder elkaar zijn zij waardeloos.”*
(The Song of Hiawatha, *Complete
Poetical Works of Longfellow*, blz.
135.)

Deze dichtelijke woorden stemmen overeen met hetgeen er in de tempel geleerd wordt.

Enkele uren na een rampzalige overstroming in Idaho enige jaren geleden, was er een man die blijkbaar al zijn aardse bezittingen had verloren en bitter weende. Maar zijn wanhoop gold niet zozeer

zijn materieel verlies als wel zijn lieve vrouw en vier kinderen die men niet had kunnen vinden en waarvan men veronderstelde dat zij verdronken waren. Maar binnen het uur kwam er goed nieuws. Zijn gezin was op een wonderbaarlijke wijze gered en wachtte op hem in een dichtbij gelegen noodgebouw. De

„De allerbelangrijkste waarheden, het grootste licht en de grootste eeuwige zekerheid zijn onafscheidelijk verbonden met de tempel.”

blijde en gelukkige hereniging volgde spoedig daarna. Wat hij zei in zijn grote blijdschap, was gedenkwaardig: „Ik heb mijn gezin weer en hoewel ik geen enkele aardse bezitting meer heb, voel ik mij toch een rijk mens.” Alle leden van het gezin knikten instemmend. Want ziet u, dit was een heel bijzonder gezin; zij waren onlangs voor tijd en eeuwigheid aan elkaar verzegeld in een tempel van de levende God.

Gisteren was het nog mijn bijzonder voorrecht om aanwezig te zijn toen een fijn jong stel aan het altaar in de tempel neerknielde. Zij waren beiden gekleed in stralend witte gewaden. Zij waren omringd door een groot aantal familieleden en vrienden toen deze bijzondere woorden werden uitgesproken als onderdeel van het eeuwig huwelijksverbond: „Voor tijd en eeuwigheid.” Want ziet u, zo is het ook, hun huwelijk is bestemd om eeuwig te duren.

O, dat alle mensen overal geraakt konden worden door deze leer van licht en waarheid, die zo'n verbintenis mogelijk

maakt, niet alleen voor een paar uitverkorenen, maar voor al Gods kinderen, mochten zij zich behoorlijk voorbereiden. Maar het moet op zijn wijze gedaan worden.

Het eeuwig huwelijk is zo heilig dat het slechts binnen de muren van de tempel voltrokken kan worden, en alleen door diegenen aan wie het juiste goddelijke gezag verleend is om op aarde te binden of te verzegelen wat in de hemel gebonden zal zijn.

„En voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat wat gij ook op aarde verzegelt, in de hemel zal worden verzegeld; en wat gij ook in Mijn naam en door Mijn woord op aarde bindt, zegt de Here, zal voor eeuwig in de hemelen zijn gebonden.” (LV 132:46.)

Laat mij u nu eens voorstellen aan een groep van vijftienvintig tieners die 's morgens heel vroeg naar de tempel kwam om deel te nemen aan de heilige verordening van de doop voor de doden. Deze jonge mensen zijn zedelijk rein bevonden door hun bisschop. Want ziet u, de bisschoppen van tegenwoordig zijn gebonden aan dezelfde richtlijnen als de bisschoppen van weleer, die ook werden geleerd: „Wie mag de berg des Heren beklimmen, wie mag staan in zijn heilige stede? Die rein is van handen en zuiver van hart, die zijn ziel niet op valsheid richt, noch bedrieglijk zweert.” (Psalm 24:3,4.) Er is altijd een norm geweest in het huis des Heren: die norm is reinheid en daarmee kan niet geschipperd worden.

Deze tieners komen met het verlangen om vol eerbied iets te doen voor anderen die vroeger geleeft hebben. Een van de meisjes maakte deze opmerking: „Gedoopt worden door onderdompeling voor een van mijn voorouders die in de

achttiende eeuw geleefd heeft, gaf mij een erg trots gevoel. Ik had het gevoel dat zij erbij was. Ik weet dat zij blij was met wat ik deed en het werk dat ik voor haar deed aanvaarde.”

Deze tieners verrichtten een verordening die ook tijdens Paulus' bediening werd verricht, want aan de heiligen in Korinthe schreef hij: „Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?” (1 Korintiërs 15:29.)

Dit plaatsvervangend werk voor de doden, dat blijkbaar in nieuwtestamentische tijden ook gedaan werd, zoals door Paulus wordt vermeld, was blijkbaar een belangrijke verordening die door de apostelen van de Heer Jezus

Christus onderwezen werd na zijn kruisiging. Een bewijs hiervan kunnen wij in Paulus' eigen woorden vinden als hij tot de Galaten getuigt: „Want ik maak u bekend, broeders, dat het evangelie, hetwelk door mij verkondigd is, niet is naar de mens. Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door openbaring van Jezus Christus.” (Galaten 1:11,12.)

Duizenden mensen werken lange uren in de tempels om niet alleen de doop maar ook andere plaatsvervangende verordeningen te verrichten voor hen, die de gelegenheid niet hadden terwijl zij in de sterfelijkheid waren. „Indien het niet zo ware,” getuigen de Schriften, „zou de ganse aarde bij Zijn komst volslagen worden verwoest.” (JS 2, blz. 39.)

De Heiland had de macht om de gehele

Tabernakelkoor

mensheid de onsterfelijkheid te verschaffen; wij hebben de macht om het plaatsvervangend werk voor maar één tegelijk te doen, maar het is met hetzelfde heerlijke doel, en wordt mogelijk gemaakt door hetzelfde gezag. Ik haal opnieuw de woorden des Heren aan: „Want indien gij wilt, dat Ik u een plaats in de celestiale wereld geef, moet gij u voorbereiden door de dingen te doen, die Ik u heb geboden, en van u heb vereist.” (LV 78:7.)

Ik verklaar zonder enige aarzeling dat ieder levend mens als hoogste doel naar de zegeningen van de tempel zou dienen te streven. Want daar zult u vrede vinden; daar zult u leren wat veiligheid werkelijk betekent. Daar, in het huis des Heren, kunt u leren wat u behoort te weten om werkelijk vrij te zijn. Daar, ver

van verwarring en strijd, krijgt men de gelegenheid om geheel en al onzelfzuchtig te zijn, wat niet zo dikwijls gebeurt in de tegenwoordige wereld.

Ik besluit met de liefdevolle woorden van de Heiland: „Vreest daarom niet, kleine kudde; doet goed; laat aarde en hel tegen u samenspannen, want indien gij op Mijn rots zijt gebouwd, kunnen zij u niet overweldigen” (LV 6:34).

Er is geen veiliger fundament dan de tempel. Het werk dat daar verricht wordt is boven alle andere menselijke inspanning verheven. Mogen wij alle hinderpalen voor het verkrijgen van de zegeningen van de tempel wegnemen; want ik getuig tot u, Hij wacht daar op een ieder van ons, zijn kinderen. In de naam van Jezus Christus, amen. □

Ouderling Robert E. Wells – van het Eerste Quorum der Zeventig

Ken de Herder

Ik hoorde president Hugh B. Brown eens dit inspirerende verhaal vertellen: „Enige tijd geleden gaf een groot toneelspeler in New York een prachtige voorstelling in een groot theater, aan het eind volgde het ene applaus na het ande-

re. Hij werd herhaaldelijk teruggeroepen. Tenslotte riep iemand hem toe: „Zou u voor ons de drieëntwintigste Psalm op willen zeggen?” „Jawel, die ken ik wel.” Hij droeg de Psalm voor zoals een to-

neelspeler dat zou doen, volmaakt; zijn voordracht liet niets te wensen over. Opnieuw volgde er een donderend applaus. Toen kwam de toneelspeler naar de voorkant van het toneel en zei: „Dames en heren, er zit hier een oude man op de eerste rij die ik ken. Ik ga hem vragen of hij zonder voorbereiding voor ons de drieëntwintigste Psalm wil opzeggen.’ De bejaarde heer was natuurlijk bevreesd. Bevend kwam hij het toneel op. Angstig keek hij over de grote menigte heen. Toen, als hij thuis was, alleen met Hem, sloot hij zijn ogen, boog zijn hoofd, en sprak tot God, zeggende: „De Here is mijn herder, mij ontbreekt niets;

Hij doet mij nederliggen in grazige weiden;

Hij voert mij aan rustige wateren;

Hij verkwikt mijn ziel.

Hij leidt mij in de rechte sporen om zijns naams wil.”

Toen veranderde hij van toon om de Heiland rechtstreeks en innig aan te spreken:

„Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis,

ik vrees geen kwaad, want Gij zijt bij mij;

uw stok en uw staf, die vertroosten mij.

Gij richt voor mij een dis aan voor de ogen van wie mij benauwen;

Gij zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over.

Ja, heil en goedertierenheid zullen mij volgen

al de dagen van mijn leven;

Ik zal in het huis des Heren verblijven tot in lengte van dagen.” (Psalm 23.)

Toen de oude man geëindigd had, was er geen applaus, maar iedereen had tranen in zijn ogen. De toneelspeler kwam naar voren. Ook hij droogde zijn tranen. En

hij zei: „Dames en heren, ik ken de woorden van Psalm drieëntwintig, maar deze man kent de Herder.” (Bewerkt naar Hugh B. Brown, *The Quest*, blz. 335, 336.)

President Ezra Taft Benson heeft ons een sleutel gegeven die ons kan helpen de Herder te leren kennen. Hij heeft ons verteld: „Om Christus te leren kennen is het nodig de Schriften en de getuigenissen van hen, die Hem kennen te bestuderen. Wij kunnen Hem leren kennen door gebed en door de inspiratie en de openbaringen die God beloofd heeft aan degenen die zijn geboden houden.” (*God, Family, Country, Our Three Great Loyalties*, blz. 156.)

Er is een zuster met zilvergrijs haar in Argentinië die de Herder kent. Zij heeft al een lang leven van dienstbetoon aan de Heer, de kerk, en haar medemensen achter zich.

De eerste keer dat zuster Mellor een mormoonse kerkdienst bijwoonde was dat in gezelschap van zendelingen. Zij was de meest gedistingeerde, beschaafde, meest ontwikkelde onderzoekster die zij ooit gehad hadden. Zij hielden een paar vergaderingen in haar prachtig huis en toen zij haar uitnodigden hen te vergezellen naar een kerkdienst op zondag, stemde zij grif toe. De dienst werd gehouden in een oud gebouw. De leden die de dienst bijwoonden verkeerde in enigszins nederige omstandigheden, vergeleken met de nieuwe onderzoekster. De dienst verliep niet zo goed als de twee zendelingen, die indruk hadden willen maken op hun gast, wel gewild zouden hebben. De leiders van de gemeente waren pas geroepen en moesten hun taken nog leren. Er was wat verwarring bij het spreekgestoelte. Er was een storing aan de avondmaalstafel juist op het plechtig-

Ouderling Robert E. Wells van het Eerste Quorum der Zeventig

ste moment. De toespraken waren minder interessant dan de ijverige zendingen hadden gehoopt. De eerbied werd zo nu en dan bedreigd door het rondlopen en huilen van kinderen. Er was geen orgel om het zingen te begeleiden. De zendingen dachten wanhopig aan de negatieve indruk die dit moest maken op hun voorname onderzoekster. Zij wisten dat zij gewoonlijk naar de kerk ging in een prachtige kathedraal waar alles zeker erg professioneel zou toegaan en waar de gemeente waarschijnlijk bestond uit de hoogste klasse van de stad.

Op weg naar huis, begon een van de zendingen zich te verontschuldigen. Hij legde uit: „U moet ons tegenwoordige gebouw maar excuseren. Wij zijn van plan om nog eens een mooie nieuwe kappel te bouwen.” Toen voegde hij eraan toe: „U moet het onze nieuwe leiders niet kwalijk nemen. Wij hebben een lekenpriesterschap, en leiden de diensten om de beurt; de nieuwe leiders moeten nog leren hoe zij een dienst moeten leiden.”

Hij stond op het punt om nog meer verontschuldigen aan te bieden toen zuster Herta Mellor zich tot hem wendde en op nogal strenge toon zei: „Broeder, je hoeft je niet te verontschuldigen. Zo moet het geweest zijn toen Christus op aarde leefde!”

Met haar geestelijke ogen en haar kennis van de Herder, verkregen door het bestuderen van de Schriften, kon zij door eeuwen tradities heen kijken. Zij kon verder kijken dan kathedraal en orgels. Zij keek terug in de tijd toen de Herder samenkwam met zijn nederige vissers, de apostelen, met enkele zondaren en zelfs met melaatsen, die uit de gemeenschap verstoten waren. Zij zag de vroegere heiligen samenkomen in een kleine gehuurde kamer op een bovenverdieping. Zij zag kinderen bij de Heiland die vol liefde naar hen keek. Omdat zij de Herder kende, kon zij met groot inzicht zeggen: „Zo moet het geweest zijn toen Christus leefde.”

Haar houding verklaarde mij de vermaning die velen gevolgd hebben: „Vul uw geest met gedachten aan Christus, uw hart met liefde voor Christus en uw leven met dienstbetoon aan Hem.” Op de plaats waar zuster Mellor dertig jaar geleden voor het eerst de kerk bezocht, staat nu een prachtig kerkgebouw, waarover een goed opgeleide bisschop resideert.

Er is een man die volgens mij beter dan alle andere mensen de Herder heeft gekend. Hij was na vele eeuwen de eerste levende profeet op aarde. Hij schreef een verslag van de eerste keer dat hij de Heiland zag in een visioen:

„Juist op dat . . . moment zag ik recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij viel. . .

Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei op de Ander wijzend: *Deze is Mijn geliefde Zoon - hoor Hem!* (JS 2:16,17.)

De jonge profeet beschrijft deze weergaloze gebeurtenis, waarbij de hemelen werden geopend, verder als volgt: „Ik had mij tot de Here gewend om te vragen welke van al de sekten de waarheid bezat om te weten te komen bij welke ik mij moest aansluiten. Zodra ik daarom mijzelf weer meester was en weer kon spreken, vroeg ik de Personen Die Zich boven mij in het licht bevonden, welke van alle sekten gelijk had - bij welke ik mij moest aansluiten. Ik kreeg ten antwoord dat ik mij bij geen ervan moest aansluiten.” (JS 2:18,19.)

Gedurende een periode van tien jaar werd de profeet onderwezen door opgestane wezens, door profeten van weleer die terugkwamen en door engelen van de andere zijde van Gods sluier. Daarop kreeg hij, 150 jaar geleden, van de Heiland de opdracht om zijn kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen officieel te organiseren. Later had de profeet andere machtige visioenen van de Meester, de opgestane Verlosser. Luister naar de beschrijving van een van die manifestaties:

„De sluier werd van ons verstand weggenomen, en de ogen van ons begrip werden geopend.

Wij zagen de Here voor ons op het hekwerk van de kansel staan, en onder Zijn voeten bevond zich plaveisel van zuiver goud, dat amberkleurig was.

Zijn ogen waren als een vurige vlam; Zijn hoofdhaar was zo wit als reine sneeuw; de straling van Zijn aangezicht

overtrof de glans der zon; en Zijn stem was als het geruis van grote wateren, . . . zeggende: „Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw Voorspraak bij de Vader.” (LV 110:1-4.) De profeet die dit schreef kende de Herder.

De profeet Joseph Smith stierf de martelaarsdood. Hij stierf voor zijn getuigenis en verzegelde het met zijn bloed. Wij eren hem als de eerste profeet van deze bedeling en de belangrijkste profeet van alle bedelingen hier op aarde. Hij „heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer voor de zaligheid des mensen in deze wereld gedaan dan enig ander persoon, die ooit op aarde heeft geleefd.” (LV 135:3.) Wij eren Joseph Smith in dit jaar dat wij de honderdenvijftigste verjaardag van de oprichting van de kerk vieren, als een

Wij zouden ons allen af moeten vragen: „Ben ik liefdevol genoeg, studeer ik genoeg, dien ik genoeg om de Herder te kennen?”

profeet die de Herder heel goed heeft gekend.

Wij zouden ons allen af moeten vragen: „Ben ik liefdevol genoeg, studeer ik genoeg, dien ik genoeg om de Herder te kennen? Mogen wij allen de Heiland leren kennen, door zijn geboden te gehoorzamen, zodat wij allen als wij Hem van aangezicht tot aangezicht ontmoeten, kunnen zeggen: „Ik ken U, U bent mijn Herder.” Dit getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus, onze liefhebberende Herder, amen. □

Ouderling Neal A. Maxwell – van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Het sleepnet dat van alles bijeenbrengt

Broeders en zusters, wij behoren beter voorbereid te zijn om de honderdduizenden personen van allerlei aard, die door het evangelienet worden bijeengebracht uit iedere beschaving en achtergrond te ontvangen (zie Matteüs 13:47).

Enkelen van hen hebben hun werelds gedrag vaarwel gezegd, omdat zij door bittere ervaring hebben geleerd dat zonder de tien geboden het verval intreedt. Andere nieuwelingen hebben op gehouden te proberen leven „zonder God in de wereld,” hetgeen „tegenovergesteld aan de aard van gelukzaligheid” is (Alma 41:11). Zij hebben ontdekt dat zulk een leven „niet meer is dan een nacht in een tweederangs hotel.” (Sint-Teresa van Avila, aangehaald door Malcolm Muggeridge, „The Great Liberal Death Wish,” *Imprimis* van mei 1979, Hillsdale College, Michigan.)

Sommigen zullen zelfs uit het koninkrijk van de duivel komen, want de Heer heeft beloofd het te doen beven om enkelen die daar vertoeven tot bekering op te wekken (zie 2 Nephi 28:19). Deze zielen, gekneusd, maar gelovig, zullen zich

vechtende een weg gebaad hebben door grote moeilijkheden, op zoek naar geestelijke vrijheid, terwijl er krachten in de wereld proberen „de vrijheid van alle landen, natiën en volken omver . . . te werpen” (Ether 8:25).

Nieuweligen worden niet gevraagd hun vaderland op te geven of datgene wat goed is in hun beschaving. Allen moeten echter die dingen opgeven die de ziel beschadigen en er zijn enkele van zulke dingen in ieder leven en in iedere beschaving.

Velen zullen in de kerk komen wier leven voortdurend rechtvaardig is geweest. Zij zullen zich verheugen en zich zonder enige moeite thuis gaan voelen.

Als al deze mensen zo'n grote afstand hebben kunnen afleggen zullen wij toch wel de tweede mijl kunnen gaan en ze hartelijk in ons midden verwelkomen! Als zij als stille helden de grens naar het geloof kunnen overschrijden, kunnen wij toch zeker wel door een drukke hal heen naar hen toe gaan om ze vriendelijk de hand te reiken. Is het zo lang geleden dat wij onze eerste angstige dag op een

nieuwe school of onze schroom in een nieuwe buurt hebben vergeten? In de stad Zion zijn er voortdurend nieuwelingen te verwelkomen.

Daar de priesterschapsleiders hebben besloten dat het visum van de nieuwelingen in orde is, behoren wij ze oprecht te verwelkomen zonder afkeurende blikken of twijfels. Het wordt onze taak om ze op te bouwen, niet ze te beoordelen. Zij zullen reeds veel afkeuring hebben moeten ondergaan; laat ze nu voelen dat zij aanvaard worden.

De werkers die op het laatste uur in de wijngaard des Heren komen zullen hetzelfde loon ontvangen als de oudgedienden, die, tussen twee haakjes, minder over de goede oude tijd zouden moeten spreken en hun best zouden moeten doen om nog betere tijden tot stand te brengen (zie Matteüs 20:1-16).

Het verhaal wordt verteld van de twee eerste mariniers tijdens de Amerikaanse vrijheidsstrijd. De een klom slechts een paar minuten eerder aan boord van een schip dan de ander. Toen de tweede man aan boord kwam, vol enthousiasme over het feit dat hij een marinier geworden was, zei de ander minachtend: „Je had hier moeten zijn in de goeie, ouwe tijd!” Paulus heeft gezegd dat wij niet moeten verwachten dat de hogere standen in grote aantallen lid zullen worden (zie 1 Korintiërs 1:26). Bovendien hebben wij geen lijst van vooraanstaande mensen nodig in een kerk, die ons leert wie wij werkelijk zijn en die iedereen dezelfde kleding aan laat trekken in de heilige tempels.

Er zullen nieuwelingen in de kerk komen hoewel de leiders op een wrede wijze bespot worden door sommigen in de wereld. Stel u, om dit in het juiste perspectief te zien, eens voor hoe Noach bespro-

ken zou worden tijdens de nieuwsuitzendingen op de TV terwijl hij dag aan dag aan zijn ark werkte. Bovendien is aandacht van de vijand eigenlijk ook weer een zekere aanbeveling, als wij zijn „lof” kunnen verdragen.

Nieuwkomers, u zult zelfs enkele leden de kerk zien verlaten die de kerk dan niet met rust kunnen laten. Laat deze enkele afvalligen hun lof ontvangen in het wereldse zoeklicht; eens zullen zij diep moeten buigen voor de troon van de Almachtige en erkennen dat Jezus de Christus is en dat dit zijn werk is. Verbaast u intussen niet dat, terwijl de klei-

Wij behoren „alle nieuwe leden van Zion doelmatiger te ontvangen - juist zoals God ons zo barmhartig ontvangen heeft.”

ne steen die Daniël heeft gezien zonder ophouden door blijft rollen, sommigen proberen er wat van af te bikken (zie Daniël 2).

Gelukkig zullen er onder de honderdduizenden nieuwkomers ook leden zijn die tot de kerk terugkeren omdat zij evenals de verloren zoon tot zichzelf gekomen zijn (zie Lucas 15:11-32). Ver vuld met nieuwe voornemens hebben ook zij een hartelijk welkom nodig. Laten wij de vader van de verloren zoon navolgen; hij liep zijn zoon tegemoet toen hij nog veraf was, en wachtte hem niet af om het sceptisch te vragen of hij soms gekomen was om nog wat spullen op te halen.

Nieuwkomers en leden die weer tot de kerk terugkeerden dienen de wijze woor-

den van lofzang 178 ter harte te nemen: „Denk niet als gij opgaat naar Zion, dat niets daar verbittert uw hart, . . . dat alles is heilig en goed, . . . dat zonde en bedrog zijn verdwenen, . . . dat allen zich daar steeds beijveren om zich met uw last te belâan.”

De kerk is er tot de volmaking der heiligen, daarom mogen de nieuwkomers wel onmiddellijke opname in de gemeenschap verwachten, maar niet een onmiddellijke heiliging - noch in zichzelf, noch in anderen. Alleen tijd en waarheid in geduldige samenwerking kunnen dat voor ons allen bewerkstelligen. Ondertussen zullen wij, terwijl wij samenwerken, elkanders zwakheden opmerken. Daarom worden wij allen aangemoedigd om de zwakken te ondersteunen, de handen die slap hangen op te heffen en de zwakke knieën te sterken (zie LV 81:5).

Betrek de nieuwkomers snel in het werk des Heren. Zij zijn niet tot zijn wijngaard geroepen om toe te kijken maar om aan te pakken, niet om anderen te bewonderen, maar te zaaien en te oogsten. Laten wij vrienden van ze maken - niet beroemdheden; collega's - niet mededingers. Laten wij hun kostbare enthousiasme gebruiken om nog meer nieuwe leden binnen te halen.

Laten wij met liefde luisteren naar alle nieuwkomers als zij hun eerste aarzende gebeden en toespraken uitspreken, hoewel zij zich onvoorbereid en onwaardig voelen, maar o zo blij dat zij erbij horen. Laten wij ze terloops eens vertellen dat het gevoel, dat wij ons werk niet helemaal goed genoeg doen, toch nooit schijnt te verdwijnen.

Het is echter duidelijk, dat zoals wij nu zijn als volk, nog niet goed genoeg is, „want Zion moet in schoonheid en in

heiligheid toenemen (LV 82:14). Evenals in de tijd van Alma wordt het werk vertraagd door het slechte gedrag van een paar leden (zie Alma 39:11). Ja, Zion zal niet worden verlost voordat wij gekastijd zijn (zie LV 100:13). Laten wij daarom niet al te lankmoedig zijn tegenover onze eigen tekortkomingen. En als ons doornen in het vlees gegeven worden, laten wij dan niet eisen dat wij de rozen tuinen mogen zien (zie 2 Korintiërs 12:7).

Laten wij er ernstig naar streven onszelf dagelijks daadwerkelijk te verbeteren en

niet slechts de theorieën van de eeuwige vooruitgang in ons opnemen!

Laat al het onderwijs in het gezin en in de klas werkelijk uit leerervaringen bestaan - niet slechts een heen en weer kaatsen van leerstellingen. Laten wij allen ook beseffen dat juist de leerstellingen en plichten die wij het moeilijkst begrijpen en die het minst aantrekkelijk lijken, wel eens degene konden zijn die wij het hardst nodig hebben.

Of wij al lang lid zijn, teruggekeerd of nieuw, wij moeten allen „een grote verandering” in ons hart ondergaan en dit vereist meer dan een kleine aanpassing van onze agenda (zie Mosiah 5:2). Als er teleurstellingen zijn, laten wij ons dan niet afkeren, maar juist met meer vastberadenheid verder gaan, met de onsterfelijke vraag van Petrus in gedachte: „Here, tot wie zullen wij heengaan?” (Johannes 6:68.) Broeders en zusters, er bestaat geen ander „plan van gelukzaligheid” (zie Alma 42:8), alleen veelsoortige ellende.

Laten wij allen vervuld zijn met stille verwondering, maar ook met rustige vastbeslotenheid betreffende de wonderbaarlijke dingen die wij geroepen zijn te doen in deze tijd vol spanningen, „want de Here zal Zion troosten . . . Vreugde en blijdschap zullen in haar worden gevonden, dankzegging en de stem des gezangs.” (2 Nephi 8:3.)

Terwijl wij een heiliger Zion opbouwen, zullen wij met de stem des gezangs deze woorden zingen: „Alles wel, alles wel” (HL 51) hoewel dit wel eens zowel een geruststellende snik zal zijn als een lied, in afwachting van de beloofde dag dat „kommer en zuchten zullen wegvlieden” (Jesaja 35:10).

Met Paulus kunnen wij zeggen: „In alles zijn wij in de druk, doch niet in het nauw;

om raad verlegen, doch niet radeloos; vervolgd, doch niet verlaten; ter aarde geworpen, doch niet verloren” (2 Korintiërs 4:8,9). Misschien zouden wij hier nog aan toe kunnen voegen: Wij worden tegengewerkt, maar wij zijn niet verbaasd; wij worden valselijk beschuldigd, maar bidden voor onze beschuldigers; wij worden belasterd, maar beantwoorden het met christelijk dienstbetoon.

Broeders en zusters, wij kunnen wandelende getuigen en „stille preken” zijn waar objectieve toeschouwers slechts een stil „amen” op kunnen zeggen.

De Heiland heeft gezegd dat zoals wij kunnen weten dat de zomer nadert wanneer de vijgeboom bladeren begint te krijgen, wij ook kunnen weten wanneer Hij wederkomt (zie Lucas 21:28-30). De voorziene omstandigheden heersen nu om ons heen. Laten wij er dan ook niet over klagen!

De Heiland zal in ons midden zijn zeggende: „Vreest daarom niet, kleine kudde” (zie LV 6:34); Hij zal ons aanmoedigen het goede te doen, zelfs als wij mishandeld worden, totdat Hij zal ingrijpen en de menselijke ontaarding uit barmhartigheid een halt zal toeroepen, en dan „zal alle vlees (Hem) te samen zien” (LV 101:23), en „alle natiën zullen bij (Zijn) tegenwoordigheid beven” (LV 133:42), totdat zijn komst „een volkomen einde aan alle natiën heeft gemaakt” (LV 87:6) en er geen andere wetten meer zullen zijn dan Zijn wetten (zie LV 38:22).

Er zullen dan geen twijfels meer zijn over de historische echtheid van Jezus van Nazaret. Voor de getrouwen „van iedere soort” die met vreugde verzameld waren in het net van het evangelie is er nooit twijfel geweest, alleen maar zekerheid! Moge God ons intussen helpen alle nieuwkomers en alle teruggekeerden

doelmatiger te verwelkomen in Zion - juist zoals God ons zo barmhartig in zijn kerk heeft ontvangen. Er zal nog één koninklijke ontvangst zijn aan de poort waar Jezus de enige poortwachter zal zijn. Hij verwacht ons daar, niet alleen om van ons te getuigen, maar omdat zijn

goddelijke liefde Hem ertoe brengt ons te verwelkomen. Want ziet „daar heeft Hij geen dienstknecht” meer (2 Nephi 9:41). Dat wij allen gereed mogen zijn zo ontvangen te worden, terwijl Hij ons met zijn „vriendelijk licht” leidt, bid ik in de naam van Jezus Christus, amen. □

Ouderling Mark E. Petersen – van het Quorum der Twaalf Apostelen

Adam, de aartsengel

Op een warme zomerdag bezocht ik het land van Adam-on-di-Ahman in de staat Missouri. Met hooggespannen verwachtingen had ik naar dit bezoek uitgekeken, want ik was er nog nooit geweest. Het was een prachtige streek. De velden waren groen, de heuvels golfd en het gehele landschap was onvergetelijk mooi.

Maar indrukwekkender dan het landschap was de betekenis van de plaats, want hier had Adam gewoond, en Eva, en hun gezin. De ontzagwekkende belangrijkheid hiervan woog zwaar op mij. Hier was het dat het menselijk ras begon. Dit is ons door openbaringen bekendgemaakt. (Zie Mozes 1:34; LV 107:53; 84:16.)

Adam en Eva kenden God persoonlijk.

Zij zagen Hem en spraken met Hem. Hun werd het evangelie van Jezus Christus onderwezen, zelfs toen al, lang voordat de Heer op aarde zou komen, want Jezus was al benoemd om de Heiland te worden tijdens ons voorsterfelijk bestaan.

Het plan van zaligheid werd daarom al ingesteld onder deze eerste menselijke wezens, Adam en Eva en hun kinderen. Engelen onderwezen ze. Het gezin geloofde. Zij werden gedoopt en begonnen God te dienen. (Zie Mozes 5.)

De Schriften zeggen dat Adam de grond bewerkte en voor het vee en de schapen zorgde en dat Eva met hem meewerkte (zie Mozes 5:1).

Zij waren hoogst intelligente mensen, en leken in het geheel niet op de aapmensen

of grotbewoners die volgens sommigen de eerste menselijke wezens waren. Zij waren zeer ontwikkeld, want de Heer zelf had ze onderwezen. Wat een ontwikkeling! Wat een leraar!

Denk daar eens aan en vergeet niet dat „de heerlijkheid Gods . . . intelligentie - of met andere woorden, licht en waarheid is” (LV 93:36). Deze gaven werden aan Adam en Eva en hun gezin geschonken. Niemand anders kon ze onderwijzen omdat zij de eerste mensen waren. Die taak werd overgelaten aan de Heer en zijn engelen.

Adam en Eva hadden vele zonen en dochters. Onder hen waren Set en Abel die in al hun wegen de Here trouw waren. En dan was er ook nog Kaïn!

Zij leerden hun kinderen lezen en schrijven, „een taal hebbende die zuiver en onbevlekt was,” die hun door God gegeven was (zie Mozes 6:6). „En er werd een gedenboek bijgehouden” onder hen, in de taal van Adam, en allen die de Heer aanriepen werd gegeven door inspiratie in die onbevleete taal te schrijven (Mozes 6:5,6).

„En aldus werd het Evangelie sedert den beginnen gepredikt, verkondigd door heilige engelen, die uit de tegenwoordigheid van God werden voortgezonden, en door Zijn eigen stem, en door de gave des Heiligen Geestes” (Mozes 5:58).

„En van dien tijd af begonnen de zonen en dochteren van Adam zich twee aan twee over het aardrijk te verspreiden, en den aardbodem te bouwen, en kudde te hoeden; en ook zij gewonnen zonen en dochteren” (Mozes 5:3).

Het was een heerlijke tijd, totdat de satan onder hen kwam. Dat boze wezen tartte de leringen van God, en zei tot de kinderen van Adam, „Geloof het niet,” en vanaf die tijd begonnen enkele leden

van het gezin satan meer lief te hebben dan God (zie Mozes 5:13). Zij vielen af van de waarheid.

Deze afvalligen verloren de Geest Gods en werden dientengevolge vleselijk, wel lustig en duivels (zie Mozes 5:13). Deze kwade eigenschappen brengen altijd achteruitgang met zich mee. Het hoeft ons dan ook niet te verbazen dat er in het begin der tijden mensen in grotten hebben geleefd.

Een van de afvalligen was Kaïn. Hij sloot een afschuwelijk verbond met de satan en haalde anderen over hem te volgen. „Adam en zijn vrouw bedreven rouw voor het aangezicht des Heren over Kaïn en zijn broederen” (Mozes 5:27).

Kaïn haatte de rechtvaardige Abel en begeerde zijn kudde. Hij werd aangehoedigd door de satan, die hem vertelde dat hij Abels schapen zou kunnen verdrijven als hij zijn broeder doodde en bezit zou nemen van zijn eigendommen. De eerste moord vond plaats. Bestraft door de Heer en vervloekt wegens zijn tragische zonde, verliet Kaïn Adam-on-di-Ahman en ging leven in een streek die Nod genoemd werd.

De kerk van Jezus Christus bloeide in de tijd van Adam (zie *LvdpJS*, blz 165,166 en 178). Mannen als Set en Enos groeiden op tot de eerste patriarchen van de kerk, en na hen volgde een lange lijn van leiders die het priesterschap droegen.

Adam hield de sleutels van het Eerste Presidium en stond onmiddellijk onder de Heiland wat gezag aangaat (zie *LvdpJS*, blz. 178). Hij ontving deze sleutels tijdens de schepping, volgens de profeet Joseph Smith, die hieraan toevoegde: „Christus is de Grote Hoge priester, dan volgt Adam” (*LvdpJS*, blz. 187).

Wie was Adam dat hij het voorrecht had

Ouderling Mark E. Petersen van de Raad der Twaalf

het menselijk ras hier op aarde te beginnen? Was hij een zeer bijzondere persoonlijkheid geweest in het voorsterfelijk bestaan? Inderdaad. Adam was een heel bijzonder en vooraanstaand iemand. Voordat hij naar de sterfelijkheid kwam stond hij bekend als Michaël. De profeet Joseph Smith heeft duidelijk verklaard dat Adam en Michaël een en dezelfde persoon zijn, een engel, de hoofden- engel of aartsengel des hemels, de bijzondere dienaar van God en Christus. Toen Michaël naar de sterfelijkheid kwam, werd hij bekend als Adam, de eerste mens, maar hij was nog steeds

zichzelf. Hoewel hij een ander naam kreeg, Adam, veranderde zijn identiteit niet.

Na zijn dood *nam hij zijn plaats als engel in de hemel weer in, en diende opnieuw als hoofden- engel of aartsengel, en nam zijn vroegere naam, Michaël, weer op zich.*

Als de aartsengel zal Adam, of Michaël, in de komende jaren, zowel voor als na het duizendjarig rijk, nog een grote taak vervullen. Dit is misschien verbazingwekkend, maar de Schriften verklaren dit.

Een belangrijke opdracht die hem te wachten staat is de bazuin te doen schallen die de opstanding der doden aankondigt. Zo staat het in de Schriften: „Doch ziet, voorwaar zeg Ik u, alvorens de aarde zal vergaan, zal Michaël, Mijn aartsengel, zijn bazuin doen schallen, en dan zullen alle doden ontwaken, want hun graven zullen worden geopend, en zij zullen te voorschijn komen, ja, allen.” (LV 29:26.)

Wat een prachtige taak voor Adam, of Michaël. Maar hebt u gemerkt dat hij bij deze opdracht, die hij nog in de toekomst zal vervullen, nog steeds een engel zal zijn - de aartsengel, maar desondanks een engel.

Afdeling 107 van de Leer en Verbonden, gedateerd 28 maart 1835, noemt hem ook een engel op die datum, iets meer dan honderd jaar geleden, en noemt hem „Michaël, de vorst, de aartsengel” (LV 107:54).

Gedurende het millennium zal de duivel gebonden zijn, maar daarna zal hij een korte tijd vrijgelaten worden, en zal dan zijn boze machten verzamelen voor een laatste aanval op God.

Wie zal het verdedigingsleger des Heren leiden? Niemand minder dan Michaël zelf, wiens positie als aartsengel hem in

aanmerking doet komen om als vorst van de heer des Heren op te treden. Is hij niet het hoofd van de engelen? Zou hij ze dan niet moeten aanvoeren in de oorlog tegen Lucifer?

Als aartsengel dient hij nog altijd de belangen van de Heer op deze aarde. Zijn uiteindelijke verheerlijking is ten volle

Een studie van Michaël,
„wiens bazuin in de laatste
dagen de opstanding zal
aankondigen, en die de vorst
van het heer des Heren zal
zijn.”

verzekerd, maar dit zal pas geschieden na de voltooiing van zijn werk hier.

Zeven engelen zullen hun bazuinen doen schallen om een reeks gebeurtenissen aan te kondigen die voorafgaan aan de wederkomst des Heren. Michaël zal de zevende van deze engelen zijn:

In de Schriften staat: „En Michaël, de zevende engel, namelijk de aartsengel” - en let op dat de Heer hem hier nog steeds een engel noemt, want dat is hij - en nu herhaal ik de tekst: „En Michaël, de zevende engel, *namelijk de aartsengel*, zal zijn legers bijeenbrengen, namelijk de heirscharen des hemels . . . En dan komt de strijd van de grote God; en de duivel en zijn legers zullen in hun eigen plaats worden geworpen” (LV 88:112,114; cursivering toegevoegd).

Kan iemand zich dan oprecht in de identiteit van Adam of Michaël vergissen? Zelfs nadat de duizend jaar van het millennium voorbij zijn zal hij nog zijn sta-

tus als engel, de aartsengel, en een opgestane mens, behouden.

In het jaar 1842 sprak de profeet Joseph Smith over Michaël, of Adam, die hem bezocht. Joseph Smith noemde hem toen een engel, de aartsengel, en zei: „De stem van Michaël, de aartsengel; . . . en van verschillende engelen van Michaël of Adam af tot op de huidige tijd” (LV 128:21). Hij nam Michaël, of Adam dus bij de *andere* engelen op.

In 1842 was Michaël, of Adam, nog een engel en hij zal dit blijven tot het laatste uur van deze aarde slaat.

Adam was niet onze God, noch was hij onze Heiland. Hij was, als engel, de nederige dienaar van beiden.

Wat is dan zijn relatie tot de Heiland en tot God, onze Vader?

Jezus Christus is de goddelijke Zoon van God, de eerstgeborene van onze Hemelse Vader in de geestenwereld en de *Eniggeborene in het vlees*.

Jezus is de Heilige Israëls, niet Adam, of wie dan ook. Hoewel wij allen geestekinderen zijn van de Vader, is Jezus de Eniggeboren Zoon van de Vader in de sterfelijkheid, *zelfs van den beginne*, niet Adam, noch iemand anders (zie Mozes 5:9). Dit heeft de Heer zelf gezegd.

In de dagen dat het evangelie aan Adam gegeven werd, viel de Heilige Geest op hem, en de goddelijke stem van Jezus Christus - de Jehova van die tijd - sprak tot hem door de macht van de Heilige Geest: „Ik ben de Eniggeborene des Vaders, sedert den beginne” (Mozes 5:9). Zou iemand dan kunnen beweren dat die eer Adam toekomt, of iemand anders? Natuurlijk niet! Jezus Christus is de Eniggeborene van de Vader, ja sedert den beginne.

Zouden wij niet in vol vertrouwen deze

leerstelling die zo duidelijk in de Schriften wordt geleerd, aanvaardden?

Christus is de Heer! Hij alleen is onze Heiland!

De apostel Paulus maakte een interessante opmerking in zijn brief aan de Hebreëen. Hij sprak over de Heiland en verklaarde dat hij „de afdruk van zijn wezen” (van de Vader) is. Dan stelt hij deze vraag: „Immers tot wie der *engelen* heeft Hij ooit gezegd: Mijn Zoon zijt gij, Ik heb u heden verwekt?” (Hebreëen 1:5; cursivering toegevoegd.) En natuurlijk is het antwoord direct en voor de hand liggend - tot geen van allen - tot geen van de engelen, zelfs niet Adam, of Michaël, het hoofd van de engelen.

Jezus van Nazareth was de Eniggeborene van de Vader.

In deze tekst spreekt Paulus alleen over Jezus de Christus. Maar in de volgende tekst, als hij verder spreekt over Jezus, noemt Paulus de nederige Nazarener, de *Eerstgeborene* en verklaart: „En Hem moeten alle engelen Gods huldigen,” en dit deden zij - met inbegrip van Adam, die de Eniggeborene van God aanbidt, de Heiland Jezus Christus, en Hem altijd onderdanig is.

Een van de bekendste teksten van de apostel Johannes is: „Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn *eniggeboren Zoon* gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.” (Johannes 3:16; cursivering toegevoegd.)

En wie werd alzo door de Vader gegeven om te worden gekruisigd? Wie bracht de verzoening tot stand op Golgotha? Jezus van Nazareth! Hij was de Eniggeborene van de Vader. Hij alleen was het Lam dat sedert de grondlegging der wereld geslacht is (zie Mozes 7:47). Adam was alleen de voorvader van de Heiland

zoals hij ook van ons allen de voorvader is.

God had slechts één Zoon in het vlees. Maar Adam had velen, waaronder Kaïn, Abel en Seth. Hij leefde bijna duizend jaar en kan honderden kinderen gehad hebben in die tijd.

Hoe zou iemand dan kunnen zeggen dat hij „een eniggeboren zoon” heeft gehad? En al zijn andere kinderen dan? Werden zij niet alle verwekt in het vlees?

Waren Kaïn en Abel en Set en hun broers en zusters allemaal wezen? Werd er ooit een kind verwekt zonder vader? Adam was hun vader, en hij had vele zonen. Op geen enkele wijze komt hij in aanmerking om de vader van een eniggeboren zoon in het vlees te zijn.

Maar God, onze eeuwige Vader, had maar één Zoon in het vlees, en dat was Jezus Christus.

Was Adam dan onze God, of werd God Adam? Hoe bespottelijk! Adam was noch God, noch de Eniggeboren Zoon van God. Hij was een kind van God in de geest evenals wij allen (zie Handelingen 17:29). Jezus was de Eerstgeborene in de geest, en de Eniggeborene in het vlees. De Almachtige zelf noemt Jezus herhaaldelijk zijn Eerstgeborene en zijn Eniggeborene.

Wie is dan Adam? Hij is Michaël, de aartsengel, die door God en Christus benoemd werd om de sterfelijke voorvader van het ras te worden. Op dit ogenblik, in het jaar 1980, bekleedt hij nog steeds de positie van aartsengel, wiens bazuin in de laatste dagen de opstanding zal aankondigen, en die de vorst van de heer des Heren zal zijn, als Lucifer tenslotte overwonnen zal worden.

Hij is de „*Oude van Dagen*” waarover Daniël sprak en als zodanig zal hij de gelovigen ontmoeten in hetzelfde dal

van Adam-ondi-Ahman dat naar hem vernoemd is (zie Daniël 7:9-22; LV 116). Aan het eind van deze bedeling zal hij zijn rentmeesterschap overgeven aan Christus, zijn Meester en zijn Heiland, de Heer Jehova, die op zijn beurt reken-schap zal afleggen aan de Hemelse en Eeuwige Vader van ons allen (zie *LvdpJS*, blz. 129,165,175,176,177,251). Als sommigen onder u verward raken door valse leraren die onder ons komen, als u aangevallen bent door voorstanders van valse leerstellingen, vraag dan raad aan uw leiders die het priesterschap

dragen. Zij zullen u niet misleiden, maar zullen u leiden op de paden der waarheid en der zaligheid.

Ik geef u mijn plechtig getuigenis dat deze kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, inderdaad de kerk en het koninkrijk van God is. Jezus is de Christus. Spencer W. Kimball is zijn profeet. Wij zijn de wettelijke en door God gekozen bewakers van de herstelde waarheid. Dit getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus, amen. □

President Marion G. Romney – Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Steunverlening aan kerkelijke ambtenaren

Wij stellen u voor president Spencer W. Kimball te steunen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie ertegen is gebruike hetzelfde teken.

(Een „nee” geroep door enkele aanwezigen.)

Ouderling McConkie: President Romney, er schijnen drie negatieve stemmen te zijn. Hen die dit aangaat worden verzocht na afloop van deze vergadering contact op te nemen met ouderling Gordon B. Hinckley van de Raad der Twaalf. Dank u.

President Romney: Dank u.

Nathan Eldon Tanner, als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Marion G. Romney als tweede raadgever in het Eerste Presidium. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie ertegen is gebruike hetzelfde teken.

Wij stellen u voor als president van het Quorum der Twaalf Apostelen: Ouderling Ezra Taft Benson. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie ertegen is gebruike hetzelfde teken.

Als het Quorum der Twaalf Apostelen: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Mon-

son, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight en James E. Faust. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie ertegen is gebruike hetzelfde teken.

De raadgevers van het Eerste Presidium en de Twaalf Apostelen als profeten, zieners en openbaarders. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie ertegen is gebruike hetzelfde teken.

Als presidium van het Eerste Quorum der Zeventig en als leden van het Eerste Quorum der Zeventig: Franklin D. Richards, J. Thomas Fyans, Neal A. Maxwell, Carlos E. Asay, M. Russell Ballard, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie ertegen is gebruike hetzelfde teken.

Als overige leden van het Quorum der Zeventig: Marion D. Hanks, A. Theodore Tuttle, Theodore M. Burton, Paul H. Dunn, Hartman Rector jr., Loren C. Dunn, Robert L. Simpson, Rex D. Pinegar, William Grant Bangerter, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, Gene R. Cook, Charles Didier, William R. Bradford, George P. Lee, John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Robert E. Wells, G. Homer Durham, James M. Paramore, Richard G. Scott, Hugh W.

Pinnock, F. Enzio Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, Derek A. Cuthbert, Robert L. Backman, Rex C. Reeve sr., F. Burton Howard, Teddy E. Brewerton, Jack H. Goaslind jr. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie er tegen is, gebruike hetzelfde teken.

Als Presiderende Bisschap: Victor L. Brown, presiderende bisschop; H. Burke Peterson als eerste raadgever en J. Richard Clark als tweede raadgever. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie er tegen is, gebruike hetzelfde teken.

Als emeritus algemene autoriteiten: Eldred G. Smith, S. Dilworth Young, Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, Bernard P. Brockbank, James A. Cullimore, Joseph Anderson, John H. Vandenberg, O. Leslie Stone. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie er tegen is, gebruike hetzelfde teken.

Als regionale vertegenwoordigers: Alle regionaal vertegenwoordigers die nu als zodanig werkzaam zijn.

De zondagsschool: Ouderling Hugh W. Pinnock, president, Ronald E. Poelman, eerste raadgever, Jack H. Goaslind jr., tweede raadgever en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Jonge-Mannen: Robert L. Backman, president, Vaughn J. Featherstone eerste raadgever, Rex D. Pinegar tweede raadgever en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Zustershulpvereniging: Barbara B. Smith, presidente, Marion R. Boyer, eerste raadgeefster, Shirley W. Thomas, tweede raadgeefster en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

De Jonge-Vrouwen: Elaine A. Cannon, presidente, Arlene B. Darger, eerste raadgeefster, Norma B. Smith, tweede raadgeefster en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

Het jeugdwerk: Dwan J. Young, presidente, Virginia B. Cannon, eerste raadgeefster, Michaelene P. Grassli, tweede raadgeefster en alle bestuursleden die nu als zodanig werkzaam zijn.

Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie er tegen is, gebruike hetzelfde teken. President Kimball, op enkele uitzonderingen na, waarvan wij notie hebben genomen, is de stemming ten gunste van deze ambtenaren en algemene autoriteiten éénparig geweest. □

Ouderling Boyd K. Packer – van het Quorum der Twaalf Apostelen

De keuze

Na afloop van de algemene conferentie in april werd er een bijeenkomst gehouden voor alle algemene autoriteiten en hun echtgenoten. Het programma was toegespitst op het openen van een jubileumkist waarvan de inhoud bijeengebracht was door de Zustershulpvereniging uit de ring Box Elder te Brigham City, vijftig jaar geleden ter viering van het honderdjarig bestaan van de kerk. De kist bevatte kranten, enkele herinneringen en een aantal brieven. Eén van die brieven was geschreven door mijn grootmoeder Sarah Adeline Wight Packer. Ik citeer:

„Wij verhuisden in 1902 naar een boerderij in Corinne (Utah). In die tijd was daar geen kerkelijke gemeente en daarom gingen Hanna Bosley en ik op bezoek bij de zusters in Corinne en omgeving om te informeren of er voldoende belangstelling bestond om een ZHV te organiseren.

Door onze bezoeken ontdekten wij dat de zusters gewillig waren naar de vergadering te komen, en op die manier werkten wij aan het organiseren van een gemeente.”

Er was een andere jubileumkist tijdens

onze bijeenkomst. Ieder echtpaar poseerde voor een portret, en wij kregen een blad waarop wij een boodschap moesten schrijven die in die kist gestopt zou worden. Tegen het einde van het jaar wordt die kist gesloten, om in het jaar 2030 opnieuw geopend te worden.

Tot op heden hebben wij onze boodschap nog niet overhandigd. Maar wij overwegen hem bedachtzaam en ik hoop iets van wat ik vandaag ga zeggen, eraan toe te voegen.

Mijn woorden zijn gericht tot onze kinderen en kleinkinderen. U vraagt zich wellicht af waarom ik vanaf deze plaats het woord tot hen richt en dit niet tijdens een familiebijeenkomst doe. Daar zijn twee redenen voor.

Ten eerste wordt er een accuraat verslag van deze conferentie bijgehouden en door middel van dit verslag hoop ik te kunnen spreken tot hen die nog niet zijn geboren. Verder hoop ik en voel ik, dat hetgeen ik ga zeggen iemand anders kan helpen.

De raad die ik geef is moeilijk om te onderwijzen of aan te leren. Ik vrees dat sommigen na afloop zullen zeggen: „Welnu, ik wist dat al”, en het als een

gemeenplaats zullen beschouwen, fantasieloos en zelfs oninteressant. Hetgeen ik wil zeggen is zo gewoon, zo'n gemeenplaats, dat het moeilijk is om het algemene belang ervan te laten doordringen. Niettemin willen wij onze kinderen laten weten, dat naast de fundamentele waarheid dat Jezus de Christus, de Zoon van God is, er een herstelling van zijn evangelie door profeten heeft plaatsgevonden en dat de volheid van het evangelie op aarde is. Hierna (eigenlijk een belangrijk onderdeel hiervan) is dit die ene waarheid die wij onze kinderen het liefst bij willen brengen.

Drie weken geleden brachten zuster Packer en ik een dag in een archief in Londen door. Wij zochten naar Mary Haley. Zoals zendelingen op zoek zijn naar levende zielen, zo doorzochten wij de oude archiefboeken. Verscheidene hiervan, dat weet ik zeker, waren al honderd jaren niet geopend.

Ik heb de meeste tijd besteed aan het lezen van de aantekeningen van de voogden van het werkhuis, wat in werkelijkheid het armenhuis was.

Eén verslag ging over een vrouw die uit het werkhuis werd ontslagen en naar de gevangenis werd gezonden. Men had haar geweigerd om vrijaf te nemen om te zien of het gerucht juist bleek dat haar zoontje zwaar mishandeld werd in de school van het werkhuis. Geheel overstuurd had ze „moedwillig een raam gebroken”. Hiervoor werd ze naar de gevangenis gezonden.

Een volgend verslag beschreef een inspectie van een schoolgebouw. Een arts klaagde erover dat bergen mest de afvoer naast de schooltuin hadden verstopt. Water en rioolslijk hadden tot op enkelhoogte het schoolplein overspoeld. En omdat het zo koud was en de kinde-

ren zeer slecht schoeisel droegen, werden velen ziek.

Het absentierapport vertoonde keer op keer „dood” of „gestorven” waaraan als oorzaak was toegevoegd: ziekte, koorts, tuberculose, waterzucht.

Tenslotte vonden wij Mary Haley! Ze huwde met Edward Sayers en ze hadden elf kinderen. Zes van hen stierven voor hun zevende jaar, één door brandwonden. Van hetgeen ons bekend is, groeide slechts één van de elf op tot volwassenheid.

Dat was Eleanor Sayers, de overgrootmoeder van mijn vrouw. Zij werd geboren in Pulham, Norfolk, in het werkhuis Depwade Union, en was de eerste in haar familie die zich bij de kerk aansloot. Ze stierf aan kanker in een triest uitzienend Londens ziekenhuis.

De levens van deze zielen, onze voorouders, werden van het begin tot het eind gekenmerkt door armoede en somberheid.

Voordat Eleanor Sayers Harman stierf, gaf ze al haar geldelijke middelen aan haar dochter Edith en gaf haar het advies om naar Amerika te gaan.

Edith was door haar echtgenoot verstoeten toen zij zich bij de kerk aansloot. Haar achtjarig dochtertje Nellie en zijzelf verlieten Engeland met het onzekere vooruitzicht dat een zending *dacht* dat zijn familie in Idaho hen wel op wilde nemen, totdat zij zelf een plaats gevonden hadden.

Nellie was de moeder van mijn vrouw en Edith haar grootmoeder. Ik ken hen goed gekend. Zij waren nobele vrouwen. Onze geslachtslijnen kunnen ook teruggebracht worden tot statige Engelse landhuizen, die verbonden waren aan de hoven der koningen, waar cultuur en overvloed duidelijk aanwezig waren.

Maar de waardigheid en waarde van deze voorvaderen is zeker niet meer, wellicht zelfs minder, dan dat van Eleanor Sayers.

Sarah en Eleanor, Edith en Nellie - waren allen vrouwen van bijzonder nobele aard, het koningschap der rechtvaardigheid. Wij willen dat onze kinderen zich herinneren dat onze afstammingslijn naar het armenhuis te Pulham in Norfolk loopt, en dit beseffen: Het is een misvatting van de meeste mensen dat indien je goed bent, écht goed bent in hetgeen je doet, je uiteindelijk zeer bekend zal worden en een goede beloning zult ontvangen.

Bijna iedereen denkt dat succes, om volledig te zijn, noodzakelijk gepaard moet gaan met een grote hoeveelheid van beiden: bekendheid en voorspoed.

De wereld schijnt van deze vooropstelling uit te gaan. De vooropstelling is vals. Het is niet waar. De Heer heeft ons anderszins onderwezen.

Ik wil dat jullie, onze kinderen, met de volgende waarheid bekend zijn:

Het is niet noodzakelijk om rijk te zijn of een belangrijke positie te bekleden om werkelijk succesvol en gelukkig te zijn. Komen deze dingen op je weg, en dat kan gebeuren, dan moet waarlijk succes ondanks, en niet dankzij, deze dingen verdiend worden.

Het is bijzonder moeilijk om deze waarheid te onderwijzen. Wanneer iemand die onbekend is, en geen bijzondere verdiensten heeft, verklaart voor zichzelf geleerd te hebben, dat bekendheid noch fortuin essentieel voor het behalen van succes zijn, dan hebben wij de neiging deze uitspraak te negeren als een uitspraak uit zelfbelang. Wat zou hij anders moeten zeggen om zichzelf geen mislukking te vinden?

Indien iemand die in het bezit is van faam of fortuin, verklaart dat geen van beide belangrijk is voor succes of blijdschap, dan verdenken wij hem ervan dat hij ook uit zelfbelang of zelfs vanuit een superioriteitsgevoel spreekt.

Daarom zullen wij hen niet accepteren als betrouwbare autoriteiten op dit gebied, noch hen die faam en fortuin genieten noch hen die dit niet bezitten. Wij wantrouwen hun objectiviteit.

Dat betekent dat er nog maar één manier voor ons open staat: proefondervin-

„De keuze in het leven is niet tussen faam en onbekendheid of tussen rijkdom en armoede - maar tussen goed en kwaad”

delijk - het voor onszelf leren door middel van ervaringen opdoen met aanzien en rijkdom of met hun tegenpolen.

We ploeteren daarna door het leven, wellicht zonder bekendheid en fortuin, om op een dag tot de ontdekking te komen dat men inderdaad zonder beide succes kan hebben. Of we ontdekken op een dag dat we beide bezitten, maar dat geen van beide een ingrediënt is voor waarlijk succes en volkomen geluk. Dat is een zeer langzame manier van leren. Is het Benjamin Franklin geweest die gezegd heeft: „Ervaringen worden duur betaald, maar dwazen leren op geen andere wijze.” (*The Autobiography of Benjamin Franklin, Poor Richard's Almanac, and Other Papers*, New York: A.L. Burt Co., ND, blz. 230.)

Wij komen in dit sterfelijk leven om een

lichaam te ontvangen en beproefd te worden, om te leren kiezen.

Wij willen dat onze kinderen en hun kinderen weten dat de keuze in het leven niet gaat om faam en onbekendheid of om rijkdom en armoede. De keuze gaat om goed en kwaad, en dat is zeker een hele andere zaak.

Als wij uiteindelijk deze les begrijpen, zal ons geluk hierna niet van materiële dingen afhangen. Wij kunnen gelukkig zijn zonder hen of succes hebben ondanks hen.

Rijkdom en aanzien komen niet altijd als gevolg van eigen verdiensten. Onze waarde wordt niet gemeten naar wat wij wel of niet bezitten.

Er kunnen onder u zijn die zeggen dat mijn getuigenis van geen waarde is vanwege de vooraanstaande positie van een algemene autoriteit van de kerk. Dat is iets wat wij niet verdiend hebben, en het komt voort uit de roeping. En ik wil dat u weet dat het als een last op onze schouders komt, en niet als vleugels aan onze hielen.

Ons leven bestaat uit duizenden alledaagse beslissingen. Door de jaren heen krijgen deze beslissingen vorm en tonen duidelijk onze waarde.

Ik herhaal dat de beslissende test in het leven niet ligt in een keuze tussen faam en onbekendheid, noch tussen rijkdom of armoede. De belangrijkste beslissing in dit leven is tussen goed en kwaad.

Door domheid kunnen wij onszelf verdriet, moeilijkheden en zelfs lijden, aandoen. Dit zijn niet altijd straffen die een ontstemde Schepper ons oplegt. Zij zijn een onderdeel van de lessen in dit leven, onderdeel van de test.

Sommigen worden beproefd door een slechte gezondheid, anderen door een misvormd of slecht gebouwd lichaam.

Anderen worden juist beproefd door een mooi en gezond lichaam, sommigen door de verleidingen der jeugd, anderen door de afbraak van de oude dag.

Sommigen zijn teleurgesteld in het huwelijk, door gezinsproblemen; anderen leven in armoede en onbetekendheid.

Weer anderen (misschien wel de moeilijkste proef) vinden gemak en luxe.

Dit alles maakt deel van een test uit, en er is meer gelijkheid in deze beproevingen dan wij soms verwachten.

Het is mogelijk om zowel rijk als befaamd te zijn en tegelijkertijd geestelijk te slagen. Maar de Heer waarschuwde voor de moeilijkheid toen hij sprak over de kamelen en de naalden. (Zie Matteüs 19:24.)

Deze boodschap staat als middelpunt in de Schriften: Het Boek van Mormon vertelt ons dat „... de mensen voldoende zijn onderricht om goed van kwaad te kunnen onderscheiden...” (2 Nephi 2:5.)

Het volgende is ons ook onderwezen: „Daarom zijn de mensen vrij naar het

vlees, en wordt hun alles gegeven, wat voor de mens heilzaam is. En zij zijn vrij te kiezen. . . .”

ten eerste: „. . . vrijheid en eeuwig leven door de grote bemiddeling voor allen. . . .”

ofwel, ten tweede: „. . . gevangenschap en dood naar de slavernij en macht des duivels.” (2 Nephi 2:27.)

Uit het Oude Testament:

„Een goede naam is verkieslijker dan veel rijkdom” (Spreuken 22:1).

Uit het Nieuwe Testament: „Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden” (Matteüs 6:33).

Opnieuw uit het Boek van Mormon: „Maar zoekt het koninkrijk Gods voordat gij rijkdommen zoekt. En nadat gij

hoop in Christus hebt verkregen, zult gij rijkdommen verkrijgen, indien gij er naar streeft, en ernaar streeft met het voornemen om goed te doen - de naakten te kleden en de hongerigen te voeden, de gevangenen te bevrijden en de zieken en lijdenden bij te staan.” (Jakob 2:18,19.)

En uit de Leer en Verbonden: „Zoekt niet naar rijkdom, doch naar vrijheid, en ziet, de verborgenheden Gods zullen u worden ontvouwd en dan zult gij rijk worden gemaakt.” (LV 6:7.)

„Zie, hij die het eeuwige leven heeft, is rijk.” (LV 11:7.)

Wat is het dan dat wij willen dat jullie doen? Eenvoudigweg het volgende:

Wees goed!

Bestudeer het evangelie.

Leef het!

Blijf actief in de kerk.

Ontvang de verordeningen.

Onderhoud de verbonden.

Op dit moment weet ik niet of jullie hiervan leren. Wat ik wel weet is dat de dingen die ik onderwijs waar zijn.

Op een dag zullen jullie beseffen dat sommige dingen niet deelbaar zijn. De liefde die jullie ouders voor jullie voelen is er één van. Ouders houden van het ene kind niet meer dan van het andere. Ieder krijgt de liefde volledig. Positie en rijkdom zijn van niet meer belang voor ware vreugde tijdens dit sterfelijk leven dan hun afwezigheid jullie kan beletten deze vreugde te verkrijgen.

Ik kan mij de dag voorstellen dat in de komende generaties, dat ik jullie, jullie kinderen en hun kinderen aanschouw en hun strijd met de uitdagingen van het leven.

Wellicht zie ik jullie de sterfelijkheid doorlopen zonder dat jullie bekend of

rijk worden. Ik zie mijzelf op mijn knieën vallen om een vrijgevige God te danken dat mijn gebeden zijn beantwoord, dat jullie zijn geslaagd, dat jullie waarlijk gelukkig zijn.

Wij treden een onzekere toekomst tegemoet. Maar wij zijn niet onzeker. Kinde-

ren, geeft getuigenis, bouwt Zion op. Dan zul je waarlijk succes vinden en een volkomen vreugde verkrijgen.

Ik weet dat God leeft, dat Jezus de Christus is, en dat waarlijk succes in het evangelie te vinden is. In de naam van Jezus Christus, amen. □

*Ouderling M. Russell Ballard –
lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig*

Door de Heiland aangeraakt

Na de afgelopen conferentie ben ik tot de ontdekking gekomen dat veel kinderen van onze Hemelse Vader hulp nodig hebben bij hun problemen. Honderden brieven met verzoeken om hulp komen bij de algemene autoriteiten binnen. Vaders pleiten voor hun zonen, moeders voor hun dochters, meisjes en jongens voor hun ouders. De inhoud van deze brieven is hartbrekend.

Persoonlijk heb ik ervaren dat de wonden van hen die geestelijk lijden genezen kunnen, indien u en ik persoonlijk die extra poging doen nodig om hen te bereiken.

Jezus Christus heeft het vermogen om allerlei ziekten, zowel geestelijk als lichamelijk te genezen. Een vrouw werd genezen door eenvoudigweg de zoom van zijn kleed aan te raken, zoals opgetekend staat in het evangelie van Lucas:

„Maar Jezus zeide: Iemand heeft Mij aangeraakt, want Ik heb kracht van Mij voelen uitgaan.

Toen de vrouw zag, dat zij niet onopgemerkt bleef, kwam zij bevende nader, viel voor Hem neer en verhaalde Hem, voor al het volk, om welke reden zij Hem aangeraakt had en dat zij terstond beter was geworden.

En Hij zeide tot haar: Dochter, uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede.” (Lucas 8 :46-48.)

Kan de Meester andere levens aanraken door u en mij? Jazeker kan Hij dat, en Hij zal dit doen als wij maar onze taak doen. Een huisonderwijzer in Florida liet de aanraking door de Heiland op de

„Laat geen enkele dag voorbijgaan zonder ons best te doen om door een daad van dienstbaarheid het leven van een mens aan te raken.”

volgende manier voelen. Ik citeer uit een brief die mij op 8 juli 1980 toegezonden is:

„Toen ik in 1973 lid van de kerk werd, trad mijn echtgenoot niet toe. Hij wilde de vergaderingen niet bijwonen, en was er niet eens zeker van of er wel een God bestond.

In 1975 werd onze huisonderwijzer de beste vriend van mijn echtgenoot. In drie jaar tijds heeft hij maar één keer verstek laten gaan. Mijn echtgenoot zag in onze huisonderwijzer iemand waar hij mee kon praten. Hij ontdeed zich van jaren die gevuld waren met bitterheid, en verdriet. Hij had nog nimmer in zijn leven een echte vriend gehad.

In augustus 1978 vertelde onze huisonderwijzer dat hij ging verhuizen. Wij waren tot diep in ons hart bedroefd. Tijdens zijn laatste bezoek sprak de huisonderwijzer, met toestemming van mijn echtgenoot, hoe men een getuigenis kon verkrijgen.

In november, broeder Ballard kwam u naar onze ring en onderwees het evange-

lie op een bijzondere haardvuuravond. Mijn echtgenoot en ik waren daar die avond aanwezig, en aan het slot van de vergadering, sloeg u uw arm om mijn echtgenoot heen en sprak de Heer door u. U vertelde mijn echtgenoot dat onze Hemelse Vader hem liefhad en wilde dat hij gedoopt zou worden en dat de kerk hem nodig had.

Diezelfde avond nam mijn echtgenoot het besluit om gedoopt te worden. Wij belden onze voormalige huisonderwijzer die nu in Louisiana woonde op om te informeren wanneer hij voor de doopdienst kon overkomen. Hij kwam om mijn echtgenoot te dopen. Een jaar later was hij met ons gezin aanwezig terwijl wij in de tempel te Washington voor tijd en eeuwigheid aan elkaar verzegeld werden.

Ook al herinnert u zich ons niet - we beseffen dat u jaarlijks veel mensen ontmoet - onze levens werden op een onvergetelijke manier aangeraakt. In het bijzonder zijn we onze getrouwe huisonderwijzer dankbaar.

In een ander geval had een lerares van de Jonge-Vrouwen een blind meisje in haar klas, wiens vermogen om deel te nemen aan het programma beperkt bleek omdat zij niet op de gebruikelijke manier kon studeren. De lerares ging naar het huis van het meisje en las hardop voor terwijl het meisje haar boek „persoonlijke vooruitgang” in braille vertaalde. Het geheel duurde twee jaar. De lerares moedigde tevens andere meisjes in de klas aan om te helpen.

Onder haar leiding bezochten zij het blinde meisje en lazen haar voor uit het lesboek, totdat alles in brailleschrift was omgezet.

De aanraking van de Meester door deze lerares zegende niet alleen dit meisje

maar ook alle anderen die blind zijn, de omzetting in brailleschrift is namelijk beschikbaar via het hoofdkantoor van de Jonge-Vrouwenorganisatie.

Soms kan de aanraking van de Heiland door middel van de kleinsten, die een groot hartje hebben, plaatsvinden. Een lieve vrouw had van de zendingen de discussies ontvangen, maar nog niet het besluit genomen om zich te laten dopen. Op een zondag besloot zij in een vreemde wijk de avondmaalsvergadering bij te wonen. Ze wilde een plaatsje waar ze rustig kon zitten en met haar gedachten alleen kon zijn. Een kleine jongen zat naast haar. Toen het avondmaal werd rondgediend merkte de kleine jongen op dat zij niet van het brood nam. Toen het bij hem kwam, brak hij voorzichtig het brood in tweeën en gaf haar de helft. De vrouw was diep onder de indruk dat een kind zo'n veelbetekenend en vriendelijk gebaar kon maken. Diezelfde dag nog nam ze contact met de zendingen op en zei: „Als dit hetgene is wat u de kinderen in uw kerk onderwijst, dan wil ik graag lid worden.”

De Heer onderwees aan de Nephieten: „Houdt daarom uw licht omhoog, opdat het de wereld beschijne. Ziet, Ik ben het Licht, dat gij omhoog moet houden. . .” (3 Nephi 18:24.) Een voorbeeld van iemand die door het licht van de Heer werd aangeraakt, en dit zeer nodig had, maakte ik kortgeleden mee door een bezoek aan een goede vriend, kort na het overlijden van zijn eeuwige metgezelin. Ik vroeg hem: „Wat kan ik doen om je te helpen?” Hij antwoordde: „Help mijn zoon om het te begrijpen.” Weet u, deze zoon hield bijzonder veel van zijn moeder. Toen hij haar maand na maand zag lijden, kreeg hij het gevoel dat de priesterschapszegens en de gebeden on-

Ouderling M. Russell Ballard van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

beantwoord bleven. Dit veroorzaakte dat zijn geloof in onze Hemelse Vader begon te wankelen en het licht van de Heer uit zijn leven verdween.

De woorden weerklonken in mijn oren: „Help mijn zoon om het te begrijpen.” Ik vroeg mijzelf af: „Hoe? Wat kan ik doen?” Tenslotte nodigde ik hem uit op het kerkelijk hoofdkantoor te komen om te praten. Toen hij aankwam en wij ons naar het restaurant begaven, ontwikkelde zich tijdens de maaltijd een hoogst merkwaardige gang van zaken. Gedurende ons gesprek passeerden veel algemene autoriteiten onze tafel en begroetten ons. Het belangrijkste was dat hij handen schudde met acht van de twaalf apostelen die hier momenteel op het podium zitten. Nimmer tevoren of daarna heb ik ooit zoveel leden van de twaalf op hetzelfde tijdstip in het restaurant gezien.

Op het moment dat wij het kerkelijk kantoor verlieten, gebeurde nog iets ongewoons. Wij vinden een glimp op van president Kimball, en mijn jonge vriend

vroeg: „Spreekt president Kimball ooit weleens met iemand zoals ik?” Omstandigheden die normaal nooit voorkomen, brachten ons enkele minuten in de nabijheid van president Kimball. De korte tijd in zijn nabijheid was onvergetelijk. Zijn instructies waren voor de eeuwigheid, en zijn liefde voor deze jongeman boven alle twijfel verheven. De harten van mijn vriend en mij werden gedurende die paar minuten diep geraakt.

De laatste opmerking van president Kimball tegen deze jongeman, nadat hij vriendelijk een arm om hem heen geslagen had, maakte een diepe indruk op mijn vriend. Hij sprak: „Mijn jongen, wanneer je na afloop van je zending huiswaarts keert, dan zul je de dingen waarover wij gesproken hebben beter begrijpen.” Die dag reikte een profeet van God uit op een wijze waarop, neem ik aan, alleen een profeet dit kan doen. Door hem raakte de Heiland het leven van mijn vriend en wendde hem naar het licht van de Heer.

Toen we op de parkeerplaats terugkeerden, sloeg ik mijn arm om hem heen en zei: „Ik weet dat je moeder weet dat je vandaag hier bent. Ik ben er zeker van dat door haar grote geloof en liefde voor de Heer en voor jou, onze Hemelse Vader haar toegestaan heeft haar invloed hier vandaag te doen voelen.” Tranen vloeiden, zienswijzen veranderden, en besluiten werden genomen.

Hoe heerlijk, broeders en zusters, om president Kimball enkele maanden later te kunnen berichten dat deze jongeman ijverig en vol geloof als een full-time zending werkzaam is!

Mag ik u tenslotte vertellen hoe de Heer ons persoonlijke leven door middel van geloof en gebed kan aanraken? Een prachtige baby (een meisje) werd in het

huis van mijn zoon geboren om slechts voor de tijdsduur van vijf maanden bij hen op aarde te blijven. De liefde en zorg waarmee zij door haar ouders werd omringd was diep ontroerend. De strijd die deze kleindochter voerde om in leven te blijven was soms meer dan wij konden verdragen. De avond voor haar overlijden, gingen wij naar het ziekenhuis te Logan om onze kinderen bij te kunnen staan.

Later op de avond bij mijn zoon thuis, knielden zijn moeder en ik met hem en baden om leiding. Toen wij naar het ziekenhuis terugkeerden, en ik het kleine handje van mijn kleindochter nam en naar haar keek, voelde ik de aanraking van de Heiland. In mijn gedachten kwamen woorden, alsof ze door haar gesproken werden: „Maak je geen zorgen opa, het is goed met me.” Vrede vulde mijn hart. De Meester raakte ons allen aan. Kort daarna keerde ze naar huis terug, naar haar Hemelse Ouders.

Zeker, broeders en zusters, wij kunnen de aanraking door de Heiland voelen, en wij kunnen anderen helpen deze te voelen. Wij kunnen elkaar zegenen door uit te reiken naar de afgedwaalde jeugd, de niet-actieve volwassenen, weduwen, ouderen, zieken en naar alle kinderen Gods overall, lid of geen lid van de kerk.

Wij dienen ons te realiseren hoe belangrijk het is om de zegeningen van het evangelie en de vrede des Heren in ons persoonlijk leven te ervaren. Dat is veel belangrijker dan het feit hoe goed de programma's in onze wijken en ringen wel functioneren.

O, dat iedere ouder, leraar of kerkelijke leider zal weten dat wij elkaar kunnen zegenen, indien we de aanraking van de Heiland aanwenden ten gunste van onze medemens.

Ik besef dat velen onder u zich bewust zijn van andermans noden. Ik weet tevens dat u en ik nog meer kunnen verichten. Laat ons de keus maken geen enkele dag te laten voorbijgaan zonder ons best te doen om door een daad van dienstbaarheid het leven van een naaste aan te raken. Dan kunnen wij beter de prachtige aanmaning van de Heiland koesteren en waarderen: „Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze

mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan” (Matteüs 25:40). Ik geef mijn getuigenis dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, dat Hij het leven van Joseph Smith aangeraakt heeft, en dat door Hem de volheid van het evangelie op aarde hersteld is om de gehele mensheid tot zegen en gids te zijn. Dit getuigenis geef ik in de heilige en geliefde naam van Jezus Christus, amen. □

Ouderling Derek A. Cuthbert – van het Eerste Quorum der Zeventig

Onze dertigste gedenkdag als heiligen der laatste dagen

Mijn vrouw en ik hebben juist een bijzondere dertigste gedenkdag gevierd. Dertig jaar geleden klopten jonge zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op onze deur in Nottingham.

Wat voor indruk maakte hun boodschap op twee actieve leden van een andere kerk? Wij, en generaties voor ons, waren leden van de staatskerk van het land. Bovendien waren we erg gelukkig met onze manier van leven. Twee dier-

bare kinderen maakten deel uit van ons gezin en een nieuwe baan bij een groot industrieel concern bracht een uitdaging en vreugde met zich.

Waar konden we nog meer op hopen? Wat kon nog aan ons geluk toegevoegd worden? Terwijl de zendingen ons onderwezen en met ons baden, begonnen wij te beseffen dat er leegten in ons leven waren, dat wij onvervulde behoeften hadden. Mag ik de komende minuten tien manieren met u delen, waardoor

ons leven, toen deze behoeften vervuld werden, nog doelbewuster en gelukkiger werd? Ik ben ervan overtuigd dat u sommige van deze noden in uw eigen leven herkent, of in uw gezin tegenkomt.

Ten eerste beseften wij dat onze communicatie met God niet dikwijls genoeg geschiedde en niet sterk genoeg was. Het was waar dat wij altijd onze persoonlijke gebeden hadden uitgesproken, maar toen we, door de zendelingen, ook gezamenlijk in gebed gingen, als man en vrouw en met onze kinderen, ervoeren wij een geweldig gevoel van eenheid, niet alleen met elkaar, maar ook met de Almachtige God.

De zendelingen hadden ons onderwezen dat Hij een persoon is, dat Hij letterlijk onze Vader is, gebeden vloeiden daarna voort uit ons hart en wij vervielen niet langer in herhalingen. Wij leerden Hem kennen als een liefhebbend Vader, rechtvaardig en vriendelijk, betrouwbaar en echt.

Er is een grote behoefte in de hedendaagse wereld om met God te communiceren, zijn voetstappen te volgen en te weten dat Hij heden ten dage tot ons spreekt en dat wij werkelijk zijn kinderen zijn.

Ten tweede leerden wij Jezus Christus kennen, niet alleen als een historische figuur maar als de levende Zoon van God. Op de middelbare school en de daaropvolgende jaren heb ik een speciale studie van het Nieuwe Testament gemaakt, niettemin had het leven en de aardse bediening van de Heiland geen grote invloed op mijn leven, totdat de zendelingen, zoals Job dat vanouds deed, getuigden dat onze Verlosser leeft. (Zie Job 19:25.)

Ik leerde Hem als mijn persoonlijke Verlosser kennen, die zijn leven voor mij en

voor ieder van ons heeft gegeven. „Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden.” (Johannes 15:13.)

Iedereen heeft een vriend nodig en iedereen heeft een onvergetelijke vriend - Jezus Christus die gekruisigd en opgestaan is.

Ten derde, als jonggehuwden zochten wij bescherming in een onbeschermd wereld. Wij hadden onze jeugd- en tienerjaren tijdens de Tweede Wereldoorlog doorgebracht. Ik werd lid van de Home Guard, op mijn zestiende werd ik getraind om mijn land te verdedigen en op mijn zeventiende meldde ik mij als vrijwilliger bij de Koninklijke Luchtmacht aan. Nu, vijf jaren na afloop van de oorlog lag er nog steeds puin in de straten en werd het voedsel nog in de winkels gedistribueerd.

Wij aanvaardden gretig de beschermende boodschap die de zendelingen ons gaven dat God heden ten dage tot ons spreekt zoals Hij dat in het verleden door profeten heeft gedaan. Ja, Hij denkt ons, Hij houdt van ons, heeft zijn kerk en de volheid van het evangelie hersteld, zoals Hij ons beloofd heeft. En, hoezeer heeft de wereld een profeet nodig in deze moeilijke tijden om ons te leiden en te helpen. Ik getuig tot u dat wij zo'n profeet hebben. Hij zit achter mij terwijl ik spreek. Hij presideert over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, de kerk van de Heer en zijn koninkrijk hier op aarde.

Ten vierde gingen wij de diensten bijwonen op uitnodiging van de zendelingen - wat een vriendelijke ontvangst! Spoedig leerden wij wat ware gemeenschapszin is, en oprechte broeder- en zusterschap die mensen van alle naties en tongen tezamen brengt. „Zo zijt gij dan geen

Ouderling Derek A. Cuthbert van het Eerste Quorum der Zeventig

vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods. . ." (Efeziërs 2:19.)

Meer dan ooit hadden wij het wonderbaarlijke gevoel dat wij „thuis” gekomen waren, dat wij nodig waren en gewaardeerd werden.

Spoedig daarop zongen wij in koren, bezochten andere kerkleden zoals zij ons bezochten en deden aan dienstverlening door middel van enkele van de vele projecten waarin de kerk voorziet. Wij konden uit een gevarieerd aantal programma's kiezen zoals toneel, dansen, en sport als aanvulling op de geestelijke vooruitgang die snel kwam door met de andere heiligen der laatste dagen te aanbidden en te leren. Het is noodzakelijk dat iemand voortdurend de warmte ervaart die voortvloeit uit vriendschap en sociale activiteiten.

Ten vijfde werd ons gezin en gezinsleven nog kostbaarder voor mij toen wij eenmaal begonnen met het houden van fijne gezinsavonden. Wij leerden dat overal in de wereld kerkleden tenminste één

avond per week tezamen komen voor een uitgewogen programma dat bestaat uit: geestelijke instructies, plezierig bijeen zijn en talenten met elkaar delen. Wij houden veel van onze kinderen en leerden van de zendelingen dat alhoewel de doop noodzakelijk is voor de vergeving der zonde, het niet noodzakelijk is om kleine kinderen te dopen, omdat: „Alle kinderen die sterven eer zij de jaren der verantwoordelijkheid bereiken, zalig zijn in het celestiale koninkrijk des hemels.” (LV 137:10.)

Wij kenden een aantal ouders die diep bedroefd waren bij de dood van een klein kind vanwege de onchristelijke leer van de kinderdoop.

Ook kregen wij belangstelling voor onze verdere familieleden. Onze grootouders, onze overgrootouders, en alle voorvaderen. Dit is ook een universele behoefte, zoals Alex Haley uitdrukte „een diepe honger om bekend te zijn met onze afstamming.” („What Roots Means to Me,” *Readers Digest* van mei 1977, blz. 73.) Iedereen heeft wel familie, soms dichtbij, soms veraf,) soms levend, soms overleden en wachtende op de opstanding. De kracht, die komt van de familie in al zijn aspecten, is een vitale behoefte, die vervuld kan worden door de beginnende en programma's, zoals door de zendelingen onderwezen werden.

Ten zesde: Iedereen vindt het prettig om gezond te zijn, en het is een fundamentele behoefte dat onze geest zo mogelijk in een goed functionerend lichaam huist. Persoonlijk heb ik enkele jaren wat inwendige ongemakken ondervonden, maar de gezondheidscode, het „Woord van Wijsheid” dat door de zendelingen onderwezen werd hielp mij hierover heen. Ik kan u getuigen dat het uitsluiten van de gewoontevormende stimulansen,

alcohol, koffie, thee en tabak een grote zegen in mijn leven en het leven van mijn vrouw en kinderen is geweest. Ik ben verheugd dat de Heer deze openbaring 150 jaar geleden door de profeet Joseph Smith heeft gegeven, het heeft miljoenen mensen een betere gezondheid en meer vitaliteit gebracht.

Ten zevende: Als degene, die ons jonge gezin moest onderhouden, was ik niet alleen bezorgd over het geestelijk en materiële welzijn, maar zeer zeker ook over mijn persoonlijke vooruitgang. Ik bemerkte spoedig dat in de kerk van de Heer allerlei bronnen ter beschikking staan om ook in deze behoefte te voorzien. Voordat ik het wist werd ik betrokken bij leerzame activiteiten, leiderschapstrainingen en culturele manifestaties van allerlei aard. Vooruitgang in het bedrijf waar ik werkte, was een natuurlijk gevolg van de vooruitgang, die ik in de kerk doormaakte. Dit was niet verbaazingwekkend, want eerder, tijdens de zendelingendiscussies hadden wij ge-

„Ik vertel u tien manieren, waardoor ons leven nog doelbewuster en gelukkiger werd en onvervulde behoeften vervuld.”

leerd over Gods plan voor eeuwige vooruitgang voor zijn kinderen. Heeft niet iedereen diep in zich het verlangen om vooruitgang te maken en zich te verbeteren, te ontwikkelen en te verfijnen?

Ten achtste: Iedereen heeft, denk ik, tezamen met deze behoeften in verschillende mate zucht naar avontuur, een

wens om te ontdekken, om na te vorsen. Voor velen wordt dit verlangen vervuld door het lezen van avonturenverhalen, of het maken van reizen naar nieuwe plaatsen. Zelf werd ik altijd gefascineerd door de archeologische studies van het Midden-Oosten, in het bijzonder van de grootse Egyptische beschaving.

De boodschap van mijn vrienden, de zendingen, voorzagen zelfs in deze behoefte, want zij vertelden ons over een eeuwenoud verslag op gouden platen, geschreven door mensen uit het Midden-Oosten, voordat Christus op aarde kwam. Kunt u zich voorstellen hoe opgewonden ik was toen ik vernam dat deze eeuwenoude volkeren met hun profeten en cultuur de Oude Wereld hadden verlaten om een machtig volk te vormen op wat nu bekend staat als het Amerikaanse continent. Hun verslagen werden verborgen en bewaard totdat ze ongeveer 150 jaar geleden werden ontdekt, niet door archeologen, maar door een tiener. Het geloof en de waardigheid van deze jongeman, Joseph Smith, stelden hem in staat om niet alleen de gouden platen te vinden, maar om later het hiëroglifische verslag door de macht van God te vertalen.

Wat een sensatie was het om enige herformd Egyptische schrifttekens, die Joseph Smith gekopieerd had te zien. Intuïtief wist ik dat het echte schrifttekens waren. Om daarna het Boek van Mormon in mijn hand te houden, het te lezen, te overdenken en erover te bidden, was een diepe geestelijke ervaring. De behoefte die ik had naar avontuur werd vervuld door het Boek van Mormon. Dit was niet slechts een ontdekking van een oud volk, maar een volkomen ontdekking van de goddelijkheid van Jezus Christus. Ik bevestig dat het Boek van

Mormon een getuige, een moderne getuige is van de Heiland van de wereld, die dit (Amerikaanse) continent na zijn opstanding heeft bezocht.

Ten negende: Als iemand die niet volmaakt had geleefd, alhoewel ik geen ernstige zaken had die mijn geweten verstoorde, voelde ik de noodzaak om enige veranderingen in mijn leven aan te brengen. Ik was zeer verheugd om de zuivere leer aangaande geloof, bekering, doop door onderdompeling tot vergeving van zonden, en de handoplegging voor de gave des Heiligen Geestes te mogen aanhoren. Hoe vreugdevol om met een schone lei te kunnen beginnen, zich te verwijderen van valse leer, schijnheilige

tradities, en gedegeneerde verordeningen.

Opnieuw scheen dit een universele behoefte te zijn, alle mensen die onschuldig en zuiver op deze aarde geboren worden, zijn immers aangetast door de wereld. Het is geweldig dat Jezus voor een ieder zijn leven heeft gegeven. Zijn opstanding is voor iedereen geweest: „Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden” (1 Korintiërs 15:22).

Als tiende en laatste, sinds ik gedoopt ben in deze wonderbaarlijke, herstelde kerk van Jezus Christus, heb ik een innerlijke vrede ervaren, . . . de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat. . .” (Filippenzen 4:7.)

Ik heb vele mensen horen zeggen dat hun grootste behoefte en verlangen bestaat uit het verkrijgen van innerlijke vrede. Hoe verkrijg je die? Het komt door kennis te hebben van de waarheid, want „de waarheid zal u vrij maken” (Johannes 8:32). Ik getuig dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen Christus' ware kerk is, en de waarachtigste beginselen en verordeningen onderwijst.

Hoe dankbaar ben ik, dat mijn tien grootste behoeften door het luisteren naar de zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, vervuld zijn.

Daarna heb ik door studie, gebed en gehoorzaamheid aan de geboden en verordeningen van het evangelie vreugde gevonden, niet alleen voor het tijdelijke, maar voor de eeuwigheid.

Moge allen binnen het bereik van mijn stem en alle kinderen van God, waar zij zich ook mogen bevinden, dezelfde vervulling ervaren. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus, amen. □

Ouderling Rex C. Reeve, sr. – van het Eerste Quorum der Zeventig

„Hoed mijne schapen”

Ik breng u de groeten over van de fijne heiligen van de Britse eilanden en Afrika. Zij zenden hun groeten aan een ieder van u, in het bijzonder aan president Kimball en de algemene autoriteiten.

Het was inspirerend om de invloed van de Geest des Heren op deze volken te voelen, om te merken hoe de toewijding in de harten van de trouwe leden van de kerk, waarvan velen pasgedoopt, een nieuw peil bereikten.

Aan u, fijne ouders van de tweeduizend zendingen die in deze landen dienen, en aan de zonen, dochters en andere familieleden van de toegewijde zendingsechtparen, breng ik de hartelijke groeten over. Wij danken u voor alles wat u gedaan heeft en wat u doet om hen te ondersteunen, voor offers die u brengt opdat zij kunnen dienen, voor de bemoeidigende brieven die u iedere week schrijft en voor de gebeden vol geloof die iedere morgen en avond voor hun welzijn opgedragen worden. Ja, zendingswerk is een gezinsbezigheid.

Het is een geweldige tijd om te leven, nu het evangelie van de Heer Jezus Christus op aarde is. Het heeft het wonderbaarlijk vermogen om harten te veranderen

en geeft een diepere zin en een nieuwe betekenis aan het leven.

Fijne mensen, die nog geen lid van de kerk zijn, ik hoop dat u de liefde ervaart die wij voor u voelen.

Wij zijn allen kinderen van onze Hemelse Vader. Wij zijn broeders en zusters. De inspirerende woorden van een liedje uit het jeugdwerk vertolken deze waarheid:

*Ik ben een kind van God,
door Hem op aard' gebracht,
Hij heeft mij met een veilig thuis,
met ouders lief bedacht.
(Zing maar mee, B-76.)*

Wij houden van ieder van u. Wij houden zoveel van u, dat wij weten dat u zich niet beledigd zult voelen als wij u onomwonden toespreken, want liefde beledigt niet.

Wij brengen deze boodschap vandaag aan ieder van u - dat de autoriteit van God hersteld is en zijn kerk opnieuw op deze aarde is gesticht. Ik getuig tot u dat dit de waarheid is! Maar u hoeft mijn woord niet te aanvaarden; u kunt het voor uzelf te weten komen. Zij, die zoekende zijn en zichzelf willen vernederen,

en in gebed reiken naar onze Vader in de hemel, kunnen met zekerheid te weten komen of dit waar is.

Om hierbij te helpen heeft onze Hemelse Vader in onze dagen een wonderbaarlijk verslag voortgebracht. Het is een verslag van zijn bemoeienissen met de mensen die op het westelijk halfrond leefden, en net zoals de Bijbel is het een heilig verslag. Het wordt het Boek van Mormon genoemd. Het werd door de gave en macht van God vertaald van een op gouden platen gegraveerd verslag. Dit heilige boek heeft, in tegenstelling met andere boeken, een belofte. Het zegt (en het is op blz. 465 van het boek te vinden):

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken” (Moroni 10:4).

Letterlijk duizenden hebben deze belofte getest en het waar bevonden. Zij hebben een bevestiging ontvangen. Het gaf een nieuwe betekenis en doel aan hun leven. Ja, u kunt het voor uzelf te weten komen! Maar u moet ook weten dat indien u het getuigenis heeft ontvangen van de Geest, u de heilige plicht heeft anderen het getuigenis ook te laten vernemen.

En nu tot de leden van deze geweldige kerk: Dit zijn de dagen van groots zendingswerk. Meer dan dertigduizend jonge mannen en vrouwen dragen deze boodschap, tezamen met toegewijde echtparen, naar vele landen en natiën uit. Noch nimmer in deze bedeling is er zoveel moeite gedaan om iedere ziel op aarde te bereiken. Dit is groots, en wij

beseffen de waarde van de tijd en middelen die u en vele anderen zo gewillig voor dit doel ter beschikking stelt.

Maar hoe groot onze moeite ook is geweest, het is nog steeds niet voldoende. Indien wij deze boodschap naar iedere natie, ieder land en ieder volk en naar iedere ziel willen brengen, zoals ons is opgedragen door onze geweldige zendings-profeet-leider, dan is er nog steeds één deel van ons belangrijk zendingenleger dat nog niet ontwaakt is. Het is alsof een geweldige slapende reus wacht totdat hij gewekt wordt. Als deze slapende reus ontwaakt is, dan is de dag van de moeizame oogst door de sikkel voorbij, en de dag van de maaidorser is aangebroken. De oogst zal miljoenen in plaats van duizenden, zoals dat nu nog voorkomt, bedragen. De grootste behoefte in zendingswerk voor alle leden, zij die zijn naam dragen, die een getuigenis hebben bestaat heden ten dage uit het overwinnen van angst, om liefdevol uit te kunnen gaan naar vrienden, burens

Ouderling Thomas S. Monson en ouderling Boyd K. Packer van de Raad der Twaalf

relaties, om hen te laten weten dat wij om hen geven, en hen liefdevol te benaderen opdat wij weten mogen dat wij werkelijk als broeders en zusters om hen geven, opdat ook zij deze grote zegeningen mogen ervaren.

Toen wij gedoopt werden sloten wij een verbond met de Heer, en ik citeer uit Mosiah, dat door dit verbond wij . . . ,te allen tijde als getuigen van God (te) staan, in alle dingen en in alle plaatsen, waar gij u ook moogt bevinden zelfs tot in de dood. . .” (Mosiah 18:9.)

Nu zijn stille getuigen van weinig waarde. De Heer heeft verklaard: „En het betaamt een ieder, die gewaarschuwd is, zijn naaste te waarschuwen.

Daarom hebben zij geen verontschuldiging, en hun zonden rusten op hun eigen hoofd” (LV 88:81,82).

Hij heeft tevens tegen ons, leden van de kerk, gezegd: „Doch met enkelen ben Ik niet tevreden, want zij willen hun stem niet verheffen, maar uit vrees voor de mensen verbergen zij het talent, dat Ik hun heb gegeven. Wee hun, want Mijn toorn is tegen hen ontstoken;” (LV 60:2.)

„Verheft uw stem en de woorden zullen u in geruime mate worden gegeven, . . . Ja, verheft uw stem en ontziet niets of niemand, en gij zult met schoven op uw rug worden beladen, want ziet, Ik ben met u.

Ja, verheft uw stem, en de woorden zullen u in ruime mate worden gegeven, luidende: Bekeert u, bekeert u, en bereidt de weg des Heren, en maakt Zijn paden recht; want het koninkrijk der hemelen is nabij” (LV 33:8-10).

Sprekend over de leden van de kerk in een andere openbaring, zei de Heer over die leden die het celestiale koninkrijk niet zouden bereiken, maar die tevreden

dienden te zijn met het terrestriale koninkrijk: „Dezen zijn het, die in het getuigenis van Jezus niet kloekmoedig zijn; daarom verkrijgen zij de kroon over het koninkrijk van onze God niet.” (LV 76:79.)

Marcus zette in zijn dagen de woorden van de Heiland op schrift: „Want wie zich voor Mij en voor mijn woorden schaamt in dit overspelig en zondig geslacht, de Zoon des Mensen zal Zich ook voor hem schamen, wanneer Hij komt in de heerlijkheid zijns Vaders, met de heilige engelen.” (Marcus 8:38.)

Ik wil u graag vertellen dat een persoon nimmer dichter bij de Heiland is, dan wanneer hij op de wijze van de Heiland een andere ziel tot Christus brengt. De woorden van de dichter Whittier vertolken deze waarheid:

De poort des hemels is gesloten voor hen die alleen komt;

Red een ziel, en het zal tot redding van de uwe zijn.

(„The Two Rabbits,” *The Complete Poetical Works of Whittier*, Boston: Houghton Mifflin Company, 1894, blz. 91, 92.)

Laat ik u het volgende vragen: Heeft u een register waar u uw voorraden, contracten en effecten bezit in vermeld? Veel geslaagde mensen houden er één bij.

Tijdens verscheidene gelegenheden kwamen mensen naar de profeet Joseph Smith toe en vroegen hem om aan de Heer te vragen wat zij konden doen wat het meest waardevol voor hen zou zijn. En altijd kwam als antwoord: „En zie, nu zeg Ik u, dat, wat voor u de grootste waarde zal hebben, zal zijn om bekering tot dit volk te prediken, opdat gij zielen tot Mij zult kunnen brengen, zodat gij met hen in het koninkrijk Mijns Vaders zult kunnen rusten.” (LV 15:6.)

Houden wij een zendingsregister bij, waarin wij datgene wat „de grootste waarde” voor ons heeft kunnen bijhouden?

Misschien heeft u belangstelling voor dit idee; het kan u wellicht helpen. Wij bezitten een zendingsregister in ons gezin. Het is een gewoon register waar wij een plaatje van de herrezen Christus opgeplakt hebben die zijn profeet, president Spencer W. Kimball toespreekt, en zegt: „Hoed mijn schapen”. Wij hebben een foto van president Kimball erop geplakt met daaronder een foto van ons gezin met de woorden: „Vergroot uw schreden! Doe het nu!”

Daar heb ik als opmerking aan toegevoegd: „Indien het zo moet zijn, dan krijgt het mij niet klein”, het betekent; dat er *nu* iets aan gedaan moet worden. In dit register schrijven wij de namen op van fijne mensen waar wij dagelijks mee in contact komen en die nog geen lid van onze kerk zijn. Onder iedere naam

schrijven wij de datum en hetgeen wij gedaan hebben.

Laat mij, om een voorbeeld te geven hoe gemakkelijk het is, over een paar namen iets vertellen, over William en May Brown. Toen wij in januari 1979 in Engeland aankwamen, lag daar een ongebruikelijke hoeveelheid sneeuw. Wij hadden geen sneeuwschuiver, en ze waren niet meer te koop. Ik probeerde de

Onze grootste behoefte heden ten dage, bestaat uit het overwinnen van angst, om liefdevol uit te gaan naar vrienden, buren en relatie om hen te laten weten dat wij om hen geven.

sneeuw met een bezem te verwijderen maar het bleek te zwaar te zijn. Een jongeman Philip Brown, kwam met zijn vriendje langs en vroeg of zij konden helpen om de tuin sneeuwvrij te maken. Zij deden dit zorgvuldig. Zuster Reeve belde enige dagen later de moeder van Philip Brown op om haar te vragen of haar zoon nogmaals de tuin sneeuwvrij wilde maken en haar tevens te zeggen hoe goed haar zoon gewerkt had. Mevrouw Brown vroeg: „Waarom komt u niet langs voor een kopje koffie en om eens kennis te maken met de buren?” Zuster Reeve ging, maar dronk sinaasappelsap, en dat gaf haar natuurlijk een gelegenheid om te vertellen dat wij mormonen zijn. Mevrouw Brown zei: „Ik heb uw zendelingen ontmoet, en zij zijn zeker prettige jonge mensen. Indien ik ooit van kerk zou veranderen dan zou ik tot de uwe toetreden.”

Op 19 februari vierden wij ons tweeënveertigjarig huwelijksfeest, wij hadden niemand om het mee te vieren en dachten: Waarom bellen wij William en May niet? We belden hen op en vroegen: „Hebben jullie zin om dit met ons mee te vieren?” De ene na de andere plezierige ervaring wachtte ons. Zij hebben een Boek van Mormon en een lofzangenboek. (Mevrouw Brown bespeelt het orgel in haar kerk.) Als we op reis zijn zenden wij hun kaarten. Het zijn fijne mensen. Wij blijven contact met ze onderhouden. Het zijn goede vrienden.

Wij hebben geen aparte tijd voor zendingswerk vastgesteld, maar zoeken naar juiste momenten, bij iedereen die wij ontmoeten. In een korte periode hebben wij negenentwintig namen in ons register vastgelegd. Drie van deze zijn gedoopt, een vierde zou op 3 oktober gedoopt worden en anderen worden momenteel door de zendingen onderwezen.

Wanneer zendingen in Engeland langs de deuren gaan, moeten zij bij meer dan drieduizend deuren aankloppen om één persoon te vinden die wil luisteren. Dat betekent dat meer dan 90 procent van hun tijd besteed wordt aan het zoeken. Kunt u zich voorstellen wat er gebeurt indien ieder gezin in de kerk zijn angst overwint en besluit in liefde en vriendschap te reiken naar hun burens en vrienden? De oogst zou niet alleen groot zijn, maar ieder gezin, dat aan dit proces zou deelnemen, zou rijkelijk gezegend worden met zegeningen die voortvloeien uit het verrichten van zendingswerk.

De Heer belooft grote zegeningen aan hen die het evangelie onderwijzen. In afdeling 4 van de Leer en Verbonden zegt Hij: „Zie, hij, die met al zijn macht (dat betekent met inspanning) zijn sikkle

inlaat, legt iets terzijde, opdat hij niet omkome, doch zaligheid voor zijn ziel verwerve.” (LV 4:4.)

„En een ieder (*ieder*), die zal uitgaan en dit evangelie des koninkrijks prediken, en niet faalt in alles getrouw te blijven, zal niet vermoeid van geest worden, noch verduisterd, evenmin vermoeid in lichaam, ledemaat noch gewricht, en geen haar van zijn hoofd zal onbemerkt op de grond vallen. En zij zullen niet hongerig, noch dorstig gaan.” (LV 84:80.)

Dat is een geweldige belofte!

„En wie u ook ontvangt, daar zal Ik eveneens zijn, want Ik zal vóór uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoedigen.” (LV 84:88.)

Aan u broeders, die ringpresidenten en bisschoppen bent: Indien u werkelijk uw mensen wilt heiligen - indien u uw wijken en ringen wilt versterken - leidt en betrekt hen dan in het zendingswerk. Iedere jongeman zou voorbereid moeten zijn om een zending te vervullen. Tijdens deze zending krijgen zij een geestelijke verrijking die wel vijftig jaar waard is. Het is het beste wat een jongeman kan overkomen. Ieder gezin dient een gezin te zijn dat vriendschapsbanden aanknoopt. Ik zeg tot u, vaders, indien u werkelijk uw gezin wilt versterken, en zegenen, werk er dan aan om een gezin te worden dat vriendschap sluit.

Ik getuig tot u dat Jezus de Christus is, de Zoon van God, onze Heiland en Verlosser, en dat Hij door zijn profeet, president Spencer W. Kimball tot ons spreekt.

Ik bid God, dat Hij ons met de geest van zendingswerk in ons hart, zal zegenen,

dat wij mogen reiken naar hen die niet de zegeningen die wij hebben genieten. Bedenk wel, dat Christus geen andere handen heeft dan de onze, en geen andere stem dan onze stem, om zijn werk heden

ten dage te verrichten. Ik getuig tot u, dat het delen van het evangelie het meeste dividend oplevert, en ik zeg dit tot u, in de naam van Jezus Christus, de Heer, amen. □

Ouderling Vaughn J. Featherstone – van het Eerste Quorum der Zeventig

„Ik bid u, vergeef hen”

Mijn geliefde broeders en zusters, het is mijn voorrecht geweest om de afgelopen jaren in de functie van ringpresident, zendingspresident en algemene autoriteit, te dienen als gewone rechter in Israël. Deze ervaring heeft ertoe geleid dat ik de mij toegemeten tijd ga gebruiken om twee beginselen te bespreken: bekeering en vergeving.

Niet zo lang geleden sprak een jonge vrouw tijdens de begrafenis van haar echtgenoot en zei: „Wij kwamen tot de ontdekking dat onbelangrijke dingen in werkelijkheid ook onbelangrijk zijn. Indien de geest verziekt is, is er geen werkelijke genezing mogelijk, hoe sterk het lichaam zelf ook is. Indien de geest gezond is, dan worden fysieke ongemakken onbelangrijk, wat het resultaat van een slopende ziekte ook moge zijn.” De Heer heeft de weg bereid waardoor

geestelijke ziekten genezen kunnen worden. In het eerste hoofdstuk van Jesaja, vers achttien, lezen wij: „Komt toch en laat ons tezamen richten, zegt de Here; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.”

En vervolgens in de Leer en Verbonden: „Niettemin zal hij, die zich bekeert en de geboden des Heren nakomt, vergiffenis ontvangen.” (LV 1:32.)

Tevens, „Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.” (LV 58:42.)

De Heer verlangt van iemand, voordat zijn zonden vergeven worden, dat hij tot Hem komt, zijn zonden verzaakt, ontvankelijk is voor raad, anderen vergeeft en zijn zonden belijdt.

Wij lezen weer uit de achtenvijftigste afdeling van de Leer en Verbonden: „Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken.” (LV 58:43.)

Wij dienen altijd waarlijk oprecht te zijn. In de „Avonturen van Huckleberry Finn” door Mark Twain, zegt Huck: „Het maakte mij aan het rillen. En ik nam mij voor om te bidden of ik niet kon ophouden zo’n ondeugende jongen te zijn en braver worden. Ik knielde neer. Maar de woorden wilden niet komen. Waarom kwamen zij niet? Het had geen zin om het voor Hem te verbergen. Ik wist drommels goed waarom het niet kwam. Het was omdat mijn hart er niet bij betrokken was; het zat niet goed met me; ik was niet oprecht; ik deed alsof ik de zonde wilde verzaken, maar diep in mij bewaarde ik de grootste zonde. Ik probeerde mijn mond te laten zeggen dat ik de juiste dingen deed, maar diep in mij, wist ik dat het een leugen was, en Hij wist dat ook. Je kunt niet met een leugen bidden . . . dat is wat ik ontdekt heb.” (New York: Platt & Munk, 1960, blz. 445,446.)

Huck Finn had gelijk, je kunt geen leugens bidden en wat een gewone rechter ook heeft beslist, waarlijkje vergeving kan niet plaatsvinden indien daar geen bekering aan voorafgegaan is. De gewone rechter dient als een vertegenwoordiger van de Heer. Een bisschop kan men misleiden maar de Heilige Geest niet. Indien zonden beleden worden, dient dit uit de diepten van hart en ziel te komen. Welk een tragedie wanneer iemand eindelijk genoeg moed verzamelt om naar het kantoor van de bisschop te gaan en dan het kantoor van de bisschop verlaat na een gedeeltelijke bekentenis. O, mijn geliefde broeders en zusters, „De herder

zal niet terugwijken van het zieke schaap!” (Victo Hugo, *Les Miserables*, New York: Random House, n.d., blz. 32.) De bisschoppen in het koninkrijk zijn van omhoog met wijsheid, onderscheidingsvermogen en barmhartigheid begiftigd. Zij kunnen de last van degene die zich bekeert verlichten.

Enkele jaren geleden klopte laat op de avond een man op de deur van mijn kantoor en vroeg: „President, mag ik met u spreken, zijn we alleen?” Ik verklaarde dat er niemand anders in het kantoor was. Wij namen tegenover elkaar plaats aan de punt van het bureau, en hij begon: „Viermaal ben ik naar het ringkantoor gereden en heb het licht zien branden, en viermaal ben ik onverrichterzake naar huis teruggekeerd. Maar,” vervolgde hij, „gisteravond las ik in het ‚Wonder der vergeving’ en realiseerde mij dat iedere zware overtreding beleden dient te worden. Ik ben hier gekomen om een overtreding te bekennen. Ik ben lid van twee hoge raden, en twee maal bisschop geweest en ik geloof dat de Heer mij heeft geroepen.”

Ik beaamde dit. „Ik ben er zeker van dat Hij u heeft geroepen.”

Hij zei: „Tweeënveertig jaar geleden, voordat mijn vrouw en ik getrouwd waren, hebben wij één week voordat wij naar de tempel gingen de wet van kuisheid overtreden. Wij belogen de bisschop - de vader van mijn vrouw - niet, hij sprak met ons en tekende onze aanbevelingen. Daarna gingen wij naar de ringpresident, hij nam geen interview af, maar tekende alleen onze aanbeveling. Wij gingen onwaardig naar de tempel. Tijdens onze huwelijksreis” vervolgde hij, „besloten wij het goed te maken met de Heer. Wij besloten meer dan ons deel aan tiend en bouwfonds te betalen, wij

Ze zei: „Ik besef dat ik uitgestoten zal worden, ik weet dat ik geexcommuniceerd zal worden, maar moet het voor eeuwig gaan duren? Vierendertig jaar geleden, voordat mijn eerste echtgenoot en ik getrouwd waren, was ik betrokken bij een abortus. Sindsdien voel ik mij een moordenaar. Het

„Indien u een zware
overtreding in uw hart
meedraagt, die tot op heden
niet is uitgesproken, ga dan
naar uw bisschop. Hij zal
van naastenliefde vervuld
zijn en uw leven zegenen.”

was het idee van mijn echtgenoot en ik verzette mij niet. Ik had een abortus. Later trouwden wij. Gedurende de eerste twee jaar van ons huwelijk was hij voortdurend ontrouw. Tenslotte scheidten wij en hertrouwde ik met een fijne man, die tot de kerk is bekeerd. Hij is van alles op de hoogte en wenst nog steeds aan mij verzegeld te worden. President, denkt u dat wij te zijner tijd of in de eeuwigheid aan elkaar verzegeld kunnen worden? Ik weet dat ik zal worden verstoten, maar gaat dit eeuwig duren?” Tranen stroomden langs haar wangen. Ik kende deze vrouw en vond haar één van de fijnste op Christus gelijkende vrouwen die ik ontmoet had. Zij bakte dikwijls brood, kadetjes of koekjes voor de mensen in de buurt. Als er een wijkfeestje werd gehouden en de zusters na afloop de boel gingen schoonmaken, dweilde zij altijd de vloeren. Zij vertelde mij, dat zij zich niet waardig voelde om

met de zusters samen af te wassen, ze voelde zich alleen waardig om de vloer te schrobben waarop zij liepen. Ze vertelde mij dat ze nog nooit over iemand geroddel had. Ze zei: „Hoe zou ik dat na zoiets kunnen doen?”

Ik luisterde tot tranen toe bewogen naar haar bekentenis en zei: „Ik heb nog nooit eerder een geval van abortus gehad. Het is noodzakelijk dat ik hiervoor naar president Kimball, president van het Quorum der Twaalf Apostelen schrijf, om zijn raad te vernemen.”

Ik schreef naar president Kimball, en deelde het hele verhaal mee. Ik vertelde hem dat zij één van de meest christelijke vrouwen was die ik kende, en dat zij bereid was zich aan iedere beslissing te onderwerpen, die hij zou nemen.

Twee weken later ontving ik zijn antwoord. Ik belde de zuster op en vroeg haar zo snel als zij kon naar het ringkantoor te komen. Toen ik bij het ringkantoor aankwam was zij reeds gearriveerd. Haar ogen waren rood en ze zag erg bleek. Ik beseftte dat zij na mijn telefoontje, vele malen op haar knieën moet zijn geweest om vergeving te vragen.

Opnieuw zat ik tegenover haar en zei: „Ik wil u geen seconde langer laten wachten. Wij onderbreken zelfs niet voor een gebed. Laat mij de brief van president Kimball voorlezen.”

„Geliefde president Featherstone, U stelde mij een vraag over een vrouw die vierendertig jaar geleden betrokken is geweest bij een abortus. Op de manier waarop u haar beschrijft, lijkt het mij dat zij zich reeds lang bekeerd heeft. U mag haar zeggen dat zij namens de kerk is vergeven.

Na een diepgaand interview mag u deze zuster een tempelaanbeveling verstrekken, opdat zij naar de tempel kan gaan

en aan haar huidige echtgenoot verzegeld kan worden.”

Indien de Heiland op de plaats had gezeten waar de vrouw zat, dan had ik mij niet dichter bij Hem kunnen voelen. Ik geloof dat dit precies is wat Hij gedaan zou hebben. Het was alsof een zware last van tweeduizend pond van het hart van deze vrouw werd opgebeurd. Zij huilde tranen van opluchting en vreugde. Tot op deze dag herinner ik mij niet wie deze vrouw geweest is.

President J. Reuben Clark jr. heeft gezegd: „Ik voel dat de Heiland de kleinst mogelijke straf geeft die onze overtreding zal rechtvaardigen. . .

Mormoons jeugd-mannenkoor

Ik geloof dat wanneer de tijd rijp is om ons te belonen voor ons goed gedrag, Hij het maximale aan ons zal geven.” (J. Reuben Clark jr., „As Ye Sow. . .” *Brigham Young Speeches of the Year*, Provo, 3 mei 1955, blz. 7.) Ook ik geloof dit met mijn gehele hart en ziel.

In Exodus 22 staat dat Mozes de berg opgegaan was. De kinderen Israëls hadden een gouden kalf met een stift gemaakt. De mensen offerden brandoffers, en gingen zitten om te eten, te drinken en te spelen; en er was veel goddeloosheid toen Mozes uit de bergen terugkeerde. Hij smiet de platen uit zijn handen en zij braken, hij verbrandde het gouden kalf en gebood dat de afgoden-aanbidders gedood moesten worden.

Toen de mensen zich daarna bekeerden (en dat is de sleutel) ging Mozes opnieuw naar de Heer en bad:

„Maar nu, vergeef toch hun zonde - en zo niet, delg mij dan uit het boek dat Gij geschreven hebt.” (Exodus 32:32.)

Ik heb naar mogelijk duizend zware overtredingen geluisterd en iedere keer als een oprecht bekeerde overtreder mijn kantoor verlaten heeft, ben ik achter mijn bureau neergeknield of heb mijn hoofd in gebed gebogen en heb gezegd: „Heer, ik bid u, vergeef het hen. Indien dit niet zo is, verwijder dan ook mijn naam uit Uw boek. Ik wil mij niet bevinden in een plaats waar zij niet zijn, want zij zijn enige van de meest op Christus gelijkende mensen die ik ooit ontmoet heb.”

Ook al zijn hun zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, en de Heer heeft beloofd dat Hij hun zonden niet meer zou gedenken.

Geliefden, de Heer heeft voor ieder een kerkelijk leider aangesteld, die begena-

digd is met hogere macht en sleutels, om zijn beheerder te zijn om namens de kerk vergeving te verlenen. Ik bepleit dat, indien u een zware overtreding in uw hart meedraagt, die tot op heden niet is uitgesproken, u naar de bisschop gaat. Hij zal van naastenliefde vervuld zijn, en

uw leven zegenen, en indien u zich bekeert, de zondenlast van u wegnemen in het hedendaagse Israël.

Ik weet dat Hij, onze Heiland, leeft en dat Hij onze Verlosser, Verzoener en Heiland is. In de naam van Jezus Christus, amen. □

President Ezra Taft Benson – van de Raad der Twaalf

Bereidt u voor op de dagen van tegenspoed

Leden der kerk worden in een geest van liefde al langer dan veertig jaar aangera- den om ijverig en onafhankelijk te zijn, schulden te mijden, tiend- en gulle vastengaven te betalen, werkzaam te zijn en voldoende voedsel, kleding en brandstof voorradig te hebben voor tenminste één jaar.

Heden ten dage zijn er dwingende redenen om deze raad te benadrukken. Dit is vanmorgen tijdens de welzijnszorgvergadering op een doelmatige wijze geschied. Mag ik hier het één en ander aan toevoegen?

Leden der kerk ervaren de economische achteruitgang door hogere belastingen en inflatie, gekoppeld aan de kenmerken

van de voortschrijdende recessie. Enke- len hebben een beroep op hun bisschop gedaan om hulp te verkrijgen voor het aflossen van hypotheeken, autofinancieringen, en rekeningen van huishoudelijke aard.

Het is spijtig dat sommigen in gedachten de verwachting koesteren, dat indien wij moeilijke tijden doormaken en wij onverstandig en boven onze krachten met onze middelen zijn omgesprongen, en op grote voet geleefd hebben, de kerk ofwel de regering ons uit de nood zal helpen. Door sommige van de leden wordt vergeten dat het grondbeginsel van het welzijnsplan is: dat „geen enkele heilige der laatste dagen die er fysiek toe

in staat is, vrijwillig de last van zijn onderhoud van zich afschuift.” (Marion G. Romney, *Conference Report* van oktober 1973, blz. 106.)

Een van de eerste beginselen die aan vader Adam, toen hij uit de hof van Eden verdreven was, onderwezen werd, is het volgende: „In het zweet uw aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aardbodem wederkeert. . .” (Genesis 3:19.)

Alle stoffelijke goederen die wij in dit leven ontvangen komen als resultaat van werken en de voorzienigheid Gods. Alleen door te werken kunnen wij voorzien in de basisbehoeften.

Terwijl ik dit zeg, besef ik en leef ik mee met de vele jonge gezinnen die moeizaam de eindjes aan elkaar kunnen knopen. Zij zijn belast met de financiële druk om zich te voorzien in de drie basisbehoeften in dit leven: voedsel, kleding en onderdak. Ik voel ook met de situatie van de weduwen, en de zusters die in hun eentje gezinnen groot brengen. Door openbaring heeft de Heer voorzien in de zorg en steun voor hen. (Zie LV 83:1,2, 4-6.)

Meer dan ooit tevoren dienen wij de beginselen van financiële onafhankelijkheid te leren toepassen. Wij weten immers niet wanneer de crisis veroorzaakt door ziekte of werkeloosheid ons leven zal aandoen. Wij weten dat de Heer ons heeft voorzeggd dat er in de toekomst grote rampen over ons zullen komen en Hij heeft ons keer op keer gewaarschuwd dat wij voorbereid moeten zijn. Dit is de reden dat de broeders herhaaldelijk het basisprogramma voor tijdelijk en geestelijk welzijn hebben benadrukt.

Vandaag benadruk ik een grondbeginsel: eigen produktie en voorraadvorming. Heeft u zich ooit afgevraagd

wat er zou gebeuren indien in uw gemeenschap of land het transport tot stilstand zou komen of als er oorlog of een depressie zou zijn? Hoe zouden uw buren en uzelf aan voedsel komen? Hoe lang zou de groentewinkel op de hoek - of de supermarkt - in de behoeften van de gemeenschap kunnen voorzien?

Kort na de Tweede Wereldoorlog, werd ik door het Eerste Presidium geroepen om naar Europa te gaan om daar opnieuw de zendingsgebieden te organiseren en een programma op te stellen voor de distributie van voedsel en kleding onder de heiligen. Helder in mijn gedachten gegrift staan de mensen die iedere morgen, hun armen beladen met allerlei kleinigheden, de trein bestegen om hun bezittingen tegen voedsel te ruilen. Tegen de avond was het station gevuld met mensen die beladen waren met armen vol groente, fruit en een verzameling krijsende biggen en kippen. Wat een opschudding. Deze mensen, waren natuurlijk gewillig om bijna alles te ruilen voor datgene wat het leven in stand houdt.

Een middel dat bijna vergeten is, en dat economische onafhankelijkheid met zich mee brengt, is het verbouwen van voedsel om en nabij het huis. Wij zijn er teveel aan gewend om te winkelen en op deze wijze de goederen die wij nodig hebben aan te schaffen. Door ons eigen voedsel te verbouwen, beperken wij voor een groot gedeelte de invloed van inflatie op ons geld. Wat belangrijker is, als wij leren ons eigen voedsel te verbouwen betrekken wij de gezinsleden bij een nuttig project. Ik voel dat er nimmer een andere, voor onze tijd belangrijker raad, door president Kimball is gegeven dan de nadruk die hij heeft gelegd op het verbouwen van levensmiddelen in eigen tuin. Hier volgt een voorbeeld van hetgeen wij

de afgelopen zeven jaar hebben mogen horen.

Wij sporen u aan op uw eigen stukje grond zoveel mogelijk voedsel te verbouwen. Bessenstruiken, fruitbomen, druivenranken en vruchtbomen moet u planten indien uw klimaat daarvoor geschikt is. Verbouw groenten en eet hen uit uw eigen tuin.” (*De Ster* van oktober 1976, blz. 119.)

Velen van u hebben geluisterd en gedaan wat president Kimball aangeraden heeft, en u bent hierdoor gezegend. Anderen hebben zijn woord weggeredeneerd door te zeggen dat er geen tijd of plaats voor was. Mag ik u de suggestie geven om datgene te doen, wat anderen gedaan hebben. Kom met anderen tezamen en vraag toestemming om een beschikbaar stuk land als tuin te gebruiken, of huur een stukje grond en bebouw dat. Enkele ouderlingenquorums hebben dit als quorum gedaan, en ieder die eraan deelgenomen heeft, heeft de voordelen geoogst van een groententuin en de zegeningen ervaren die voortvloeien uit samenwerking en gezinsbetrokkenheid. Veel gezinnen hebben hun grasveld omgespit om er tuinen van te maken.

Wij moedigen u aan om onafhankelijker te worden, zoals de Heer heeft verklaard: „... door Mijn voorzienigheid de kerk onafhankelijk moge staan boven alle schepselen beneden de celestiale wereld, ondanks de moeilijkheden, die over u zullen komen.” (LV 78:14.)

De Heer wil dat wij onafhankelijk zijn en onszelf kunnen bedruipen, want deze dagen zullen dagen van tegenspoed zijn. Hij heeft ons keer op keer gewaarschuwd voor mogelijke tegenspoed.

President Brigham Young heeft gezegd: „Indien u geen brood bezit, op hoeveel

wijsheid kunt u zich dan beroemen, en waaruit bestaan dan uw talenten indien u niet in staat bent om uzelf voor te bereiden op de dag van schaarste en datgene voorradig te hebben wat ons natuurlijk leven in stand kan houden.” (*Journal of Discourses*, deel 8, blz. 68.)

„De Heer heeft ons keer op keer gewaarschuwd voor een dag van grote tegenspoed. Hebben wij gehoor gegeven aan zijn raad? Wij moeten ons voorzien van een jaarvoorraad aan voedsel.”

Voedselproductie is slechts één gedeelte van de herhaalde oproep om waar dit wettelijk toegestaan is, een jaarvoorraad van voedsel aan te leggen. De kerk heeft u niet verteld wat voor voedsel u dient op te slaan, deze beslissing wordt aan het individu overgelaten. Er zijn echter enige uitstekende suggesties beschreven in het boekje dat door de kerk wordt uitgegeven en heet „Hoofd zaken bij eigen productie en voorraadvorming” (bestelnummer PG WE 1125 DU).

Vanuit het standpunt van voedselproductie, voorraad, het opslaan en de raad die de Heer gegeven heeft, dient tarwe hoog genoteerd te staan: „Er is meer zaligheid en bescherming in tarwe,” zei Orson Hyde jaren geleden, „dan in alle politieke stelsels in de wereld” (*Journal of Discourses*, deel 2, blz. 207). Water is natuurlijk essentieel, andere basisproducten kunnen bestaan uit honing, suiker, melkpoeder of gelijkwaardige producten. De openbaring voedsel op te

slaan is voor ons stoffelijk bestaan in deze tijd misschien net zo belangrijk als het betreden van de ark in de dagen van Noach.

Harold B. Lee raadde aan: „Indien wij bij het samenstellen van de jaarvoorraad eens niet zouden denken aan wat wij gewoonlijk verbruiken, en meer denken in termen van wat nodig is om in geval wij niets anders te eten zouden hebben, in leven te blijven, zou dit laatste ons zeer vergemakkelijken om een voorraad voor een jaar op te slaan. . . en als u een dergelijke bevoorrading in gedachten heeft, in plaats van een jaarvoorraad samen te stellen van alles wat u gewoonlijk eet, hetgeen in de meeste gevallen voor het gemiddelde gezin onmogelijk is, geloof ik dat wij veel nader komen tot dat wat president Clark ons in 1937 adviseerde.” („De jaarvoorraad in het kort,” PW GE 0406 DU, blz. 2.)

Er komen zegeningen voort uit het met de aarde bezig zijn, uw eigen voedsel te verbouwen, zelfs wanneer de grond deel

uitmaakt van uw tuin en u maar één of twee fruitbomen heeft. Die gezinnen zullen gelukkig zijn, die in de laatste dagen over voldoende voedsel beschikken door hun vooruitziende blik en hun bekwaamheid om in het onderhoud van zichzelf te voorzien.

Regelmatig hebben kerkelijke leiders hun advies laten horen, dit kan op de volgende manier samengevat worden:

„Ten eerste en bovenal, laat ons een rechtvaardig leven leiden.

Laten wij schulden als een plaag mijden; indien wij nu schulden hebben, laten wij onszelf er dan bovenop werken; zoniet vandaag, dan wel morgen.

Laat ons strikt binnen de grenzen van ons inkomen leven en een beetje sparen.

Laat het hoofd van ieder huishouden erop toe zien dat er voldoende voedsel, kleding en, indien mogelijk, ook brandstof, voor een jaar aanwezig is. U, met een beperkt inkomen, stop uw geld in voedingswaren en kleding, niet in effecten en obligaties. U, die het wat beter heeft, u zult wellicht denken dat u weet op welke manier u voor uzelf zorg moet dragen, mag ik u aanraden niet te speculeren. Laat ieder hoofd van een huishouden trachten zijn eigen huis, hypotheekvrij, te bezitten. Laat iedere man die een tuintje heeft, ~~deze~~ bewerken iedere man die een boerderij bezit, deze exploiteren.” (President J. Reuben Clark jr., in *Conference Report* van april 1937, blz. 26.)

Ik wens eraan toe te voegen dat het niet noodzakelijk is om u voor een jaarvoorraad in de schuld te steken. Maak een plan om uw voedselvoorraad aan te vullen zoals u dat met een spaarrekening doet. Neem van ieder salaris iets af voor de voedselvoorraad. Weck fruit en groente uit uw tuin en boomgaard. Leer

voedsel te conserveren door het te drogen of in te vriezen. Maak de voorraad tot een deel van uw bestedingsinkomen. Sla zaden op en zorg voor voldoende gereedschap om te kunnen werken. Indien u momenteel voor een tweede TV, tweede wagen of voor andere luxe artikelen spaart, die alleen voor uw gemak dienen, dan is het aan te bevelen om uw prioriteiten te verleggen. Wij dringen erop aan dat u dit gebedsvol doet en nu. Ik benadruk het dringende karakter hiervan. Ik heb gezien wat dagen van tegenspoed aan kunnen richten bij de mensen. Ik heb de honger de straten van Europa zien bevolken. Ik ben getuige geweest van de tot op hun beenderen vermagerde, menselijke schaduwen. Ik heb vrouwen en kinderen gezien, die de

afvalberg van het leger ompspitten op zoek naar voedselresten. Die beelden en naamloze gezichten kunnen niet uit mijn herinnering gewist worden.

Nooit zal ik de heiligen in Hamburg vergeten die op het punt stonden te bezwijken aan de honger of hun kleine kinderen, die ik uitnodigde om naar het podium te komen als wij onze zakken met eetwaren leegmaakten. De meesten hadden door de oorlogsomstandigheden nimmer zulke waar gezien. Noch kan ik de aanstaande- en zogende moeders vergeten, die betraande ogen kregen toen wij hen een sinaasappel gaven. Wij zagen de verschrikkelijke bijverschijnselen van honger en ondervoeding. Een zuster had met haar vier kinderen meer dan 1600 kilometer gelopen, nadat zij haar huis in

Het warme weer maakte het talrijke bezoekers mogelijk buiten de tabernakel de conferentie te beluisteren

Polen had verlaten. Alle vier de kinderen raakte zij door bevriezing en honger kwijt. Toch stond ze in uitgemergelde toestand voor ons, met gescheurde kleren, haar voeten gewikkeld in jute, en gaf getuigenis hoe gezegend zij wel was.

Ik kan de Franse heiligen niet vergeten die, omdat zij niet in staat waren brood te bemachtigen, aardappelschillen als zinnebeeld voor het avondmaal gebruikten. Noch zal ik het geloof van de Nederlandse heiligen vergeten, die onze suggestie om aardappelen te poten om hun eigen honger te verlichten, hadden opgevolgd, en die een deel van hun eerste oogst aan de Duitsers, die hun bittere vijanden waren, zonden. Het daaropvolgende jaar, zonden zij de gehele oogst. De kerkelijke kroniekschrijvers hebben zelden een edeler daad van liefde en erbarming geregistreerd.

Te dikwijls koesteren wij ons in comfortabele zelfvoldaanheid en denken dat de vernietigende gevolgen van oorlog economische crisis, ziekte of aardbevingen aan ons zullen voorbijgaan. Zij, die dit geloven zijn niet op de hoogte met de openbaringen van de Heer, of geloven ze niet. Zij, die menen dat deze rampen niet zullen geschieden, en op de een of andere

wijze aan hen voorbij zullen gaan dankzij de rechtvaardigheid van de heiligen, zijn misleid en het zal hun berouwen dat zij deze illusie koesterden.

De Heer heeft ons keer op keer gewaarschuwd voor een dag van grote tegenwoord en ons door zijn dienstknechten raad gegeven, hoe we ons kunnen voorbereiden op deze moeilijke tijden. Hebben wij gehoor gegeven aan zijn raad? Ik geef u mijn getuigenis dat Heber J. Grant door de Heer geïnspireerd werd toen hij het welzijnsprogramma oprichtte. Het Eerste Presidium was geïnspireerd toen zij in 1936 voor het eerst in het openbaar aankondigde dat het eerste doel van het kerkelijk welzijnswerk was om de „mensen te leren zichzelf te behelpen.” (*Conference Report* van oktober 1936, blz. 3.) Ik getuig dat de geïnspireerde raad uit 1936 ook voor de hedendaagse heiligen is bedoeld om zich te voorzien van een jaarvoorraad aan voedsel. Als president Kimball de leden voortdurend aanmoedigt om tuinen te bewerken, fruitbomen te planten en in ons eigen voedsel te voorzien, wordt hij op dezelfde wijze door de Heer geïnspireerd.

Mijn broeders en zusters, weest getrouw aan deze raad en u zult gezegend worden, ja, de meest gezegende mensen op deze aarde. U bent een goed volk, dat weet ik. Maar een ieder van ons dient zich te beteren. Laten wij in een positie zijn waarin wij niet alleen onszelf kunnen voeden door middel van het programma voor voedselvoorziening en voorraad, maar tevens anderen.

Dat God ons mag zegenen om voorbereid te zijn op de dagen die nog komen, die mogelijk zwaarder dan ooit zullen zijn. In de naam van Jezus Christus, amen. □

Ouderling James E. Faust – van het Quorum der Twaalf Apostelen

Dezen zal Ik tot mijn regeerders maken

Ik voel mij nederig door de gelegenheid om deze avond de priesterschap te mogen toespreken. Ik zou mijn opmerkingen willen richten tot de leiders van de kerk en in het bijzonder de toekomstige leiders, de jonge mannen van het Aäronische priesterschap. Velen van u, jonge mannen, zullen eerder leiderschapsverantwoordelijkheden hebben dan u denkt. Het lijkt niet lang geleden dat ik quorumpresident van de diakenen was. Voor zover het deze wereldomvattende, snelgroeïende kerk betreft, is leiderschap een van de grootste uitdagingen.

Ongeveer een jaar geleden was ik aanwezig bij een vergadering van een ouderlingenquorum. De leden van het presidium waren goede, bekwame jonge mannen; maar toen zij zich bogen over de verantwoordelijkheden van het quorum en hoe die uit te voeren, beperkten zij zich tot hen die aanwezig waren en die zich als vrijwilligers aanboden. Er werd geen enkele opdracht gegeven.

Een van de eerste beginselen die wij ons moeten herinneren is, dat het werk des Heren vooruitgang maakt door middel van opdrachten. Leiders ontvangen en geven opdrachten. Dit is een belangrijk onderdeel van het noodzakelijke beginsel van delegeren. Niemand waardeert een vrijwilliger meer dan ik, maar het totale werk kan niet alleen door hen, die aanwezig zijn tijdens de vergaderingen, uitgevoerd worden, zoals de Heer het zou willen. Ik heb mij wel eens afgevraagd hoe de wereld er zou uitzien als de Heer het werk overgelaten had aan louter vrijwilligers.

Wanneer wij het vervullen van opdrachten beschouwen als het bouwen aan het koninkrijk van God, en het als een gelegenheid maar ook als een voorrecht en een eer zien, dan dienen opdrachten en uitdagingen zeer zeker gegeven te worden aan alle leden van het quorum. Zo'n betrokkenheid behelst ook hen, met de nodige wijsheid en discretie, die het waarschijnlijk het hardst nodig hebben -

de niet-actieve en gedeeltelijk actieve broeders. Opdrachten dienen altijd met de grootste liefde, achting en vriendelijkheid te worden gegeven. Zij, die gevraagd worden een opdracht te vervullen dienen met respect en waardering behandeld te worden.

Algemene autoriteiten ontvangen regelmatig opdrachten van het Eerste Presidium en de president van de Raad der Twaalf. Of zulke opdrachten nu per brief, zoals meestal, of persoonlijk gegeven worden, ze gaan altijd gepaard met de woorden „wilt u alstublieft” of „als het u gelegen komt” of „wilt u zo vriendelijk zijn uw aandacht te besteden aan dit of dat”. Nooit worden deze opdrachten gegeven als een bevel of een eis.

Sinds ik gedurende de Tweede Wereldoorlog voor het eerst in Egypte ben geweest, ben ik geïnteresseerd geweest in oude ruïnen. Het is boeiend te bezien waarom sommige zuilen nog steeds staan, terwijl andere zijn omgevallen. Het gebeurt vaak dat die, die nog rechtop staan, dat doen doordat ze een gewicht op de top dragen. Er is, naar ik geloof, een vergelijkbaar beginsel in leiderschap. Zij, die getrouw zijn aan hun priesterschap, zijn vaak degenen die een gewicht aan verantwoordelijkheid dragen. Zij zijn het die meestal vanzelfsprekend worden aangewezen. Daarom zal een succesvolle quorumleider willen, dat al zijn quorumleden de gelegenheid hebben, op een of andere wijze te dienen, voor zover de omstandigheden dat toelaten.

De kortste, meest omvattende cursus in leiderschap, werd gegeven door de Heiland zelf: „En Hij zeide tot hen: Komt achter Mij” (Matteüs 4:19). Een leider kan niet van een ander verlangen wat hij zelf niet wil doen. De veiligste koers is

het voorbeeld van de Heiland te volgen, en onze bescherming is te luisteren naar de aanwijzingen van zijn profeet, de president van de kerk en ze te volgen.

Een aantal jaren geleden reisde ik rond in het zendingsgebied Rosario Argentina, in het noordelijkste deel van Argentinië. Terwijl wij op weg waren, passeerden wij een grote kudde vee die gedreven werd. De kudde stapte vredig en zonder moeilijkheden voort. De kudde was rustig. Er waren geen honden. Voorop leidden drie cowboys te paard, ongeveer vijftien tot twintig meter van elkaar verwijderd. De drie ruiters zaten voorover gebogen, helemaal ontspannen in het zadel, vol vertrouwend dat de kudde hen zou volgen. Achter de kudde reed maar één ruiter. Ook hij zat voorovergebogen in het zadel, en het leek alsof hij sliep. De hele kudde stapte vredig, rustig en gedwee voort. Door die ervaring leek het mij toe, dat leiderschap voor ongeveer driekwart bestaat uit het voorgaan in, en voor eenkwart bestaat uit het nagaan. De leider zelf, wanneer hij aanwijzingen geeft, behoeft niet hoogdravend en luidruchtig te zijn. Zij, die geroepen zijn leiding te geven in de bediening van de Meester, zijn niet geroepen opperhoofden of dictators te zijn. Zij zijn geroepen om herders te zijn. Zij moeten voortdurend anderen onderwijzen om hun plaats in te nemen en grotere leiders te worden dan hun leraren. Een goede leider verwacht veel, inspireert groots, en motiveert degenen waarover hij als leider geroepen is.

Nu, een leider moet dingen tot stand brengen en levens beïnvloeden. Sommige dingen moeten voortgaan en veranderen. Hij moet er op toezien dat degenen onder hem niet falen. Maar het dient te gebeuren op de manier des Heren. Hij

dient het instrument te zijn in de handen van de Almachtige in het veranderen van levens. Hij behoort te weten waar hij nu is, waar hij naartoe gaat en hoe hij denkt daar te komen.

Een leider moet goed kunnen luisteren. Hij moet gewillig zijn raad te aanvaarden. Hij moet oprechte liefde en bezorgdheid tonen jegens hen die tot zijn rentmeesterschap behoren. Geen priesterschapsleider kan ooit succes hebben, als hij niet de alles overtreffende sleutels van leiderschap in gedachten houdt, die u kunt vinden in afdeling 121 van de Leer en Verbonden:

„Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zacht-

moedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde;

Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen - -

Intijds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende jegens hem, die gij hebt bestraft, opdat hij u niet als zijn vijand beschouwe” (LV 121:41-43).

Volgens mijn ervaring berispt de Heilige Geest slechts zelden met scherpe bewoordingen. Elke berisping behoort voorzichtig te gebeuren, met de bedoeling de berispte ervan te overtuigen, dat het voor zijn eigen bestwil is.

President Joseph F. Smith brengt ons het volgende in herinnering:

„Een van de beste eigenschappen van alle ware leiders is grote moed. . . Er is nooit een tijd in de kerk geweest, waarin van hun leiders geen moed werd gevergd; niet alleen moed in de betekenis dat zij fysieke gevaren onder ogen moesten zien, maar ook in de betekenis dat zij standvastig en trouw waren aan de duidelijke, oprechte overtuiging.” (*Evangelieleer*, blz. 153.)

Wanneer een priesterschap sleider nederig is, en geloof heeft in de Heer, kan hij vol vertrouwen goddelijke assistentie verwachten voor zijn problemen. Het vereist misschien een zware strijd en overpeinzing, maar de beloning is zeker. Het antwoord komt misschien zoals het tot Enos kwam: „Toen klonk de stem des Heren . . . in mijn gemoed.” (Enos 1:10.) Of het kan een gevoel in uw boe-

zem zijn, zoals staat geschreven in afdeling 9 van de Leer en Verbonden.

Nadat zulk een goddelijke bevestiging door de macht van de Heilige Geest is verkregen, kan de nederige leider een onwankelbare koers volgen, met de absolute overtuiging in zijn gedachten en hart, dat hetgeen gedaan wordt op de juiste koers ligt en door de Heer in dat geval op dezelfde wijze zou worden gedaan.

Ik ben onder de indruk van de grote nederigheid van president Kimball. Jaren geleden vertelde hij een ervaring, die benadrukt dat de persoon in een positie in de kerk niet zo groot is als de roeping. Ouderling Spencer W. Kimball vertelt ons het volgende:

„In een hotel in de Pocono Mountains van Pennsylvania, vele jaren geleden,

leerde ik een belangrijke les toen de president van de Rotary International tegen de districtsgouverneurs in de vergadering zei:

„Mijne heren, dit is een geweldig jaar voor u geweest. De mensen hebben u geëerd, geprezen, gaven diners voor u, applaudiseerden en hebben u overweldigende geschenken aangeboden. Als u ooit het verkeerde idee zou krijgen, dat zij dat voor u persoonlijk deden, probeer dan maar eens het volgende jaar naar die verenigingen terug te komen wanneer er andere leiders zijn.”

Dit hield mij op de knieën in mijn heilige roeping. Telkens als ik geneigd was te denken dat mij eer bewezen werd, wanneer ik rondreisde in de kerk, herinnerde ik mij, dat niet mij, maar de positie die ik draag die eer toekomt. Ik ben slechts een symbool.” (In *Conference Report* van oktober 1958, blz. 57.)

De meesten van ons, die geroepen zijn tot leiderschap in de kerk, voelen zich ongeschikt vanwege onervarenheid, gemis aan bekwaamheid of te weinig scholing en opleiding. Een van de vele persoonsbeschrijvingen van Mozes is de volgende: „Mozes nu was een zeer zachtmoedig man, meer dan enig mens op de aardbodem” (Numeri 12:3).

Jaren geleden, zo herinner ik mij, riep president John Kelly, die toen presideerde over de ring Fort Worth Texas, broeder Felix Velasquez als president van de Spaanse gemeente. Deze goede man werkte, als ik het mij goed herinner, als rangerder bij de spoorwegen. Toen president Kelly hem tot die functie riep, antwoordde hij: „President, ik kan geen president van de gemeente worden. Ik kan niet lezen.” President Kelly beloofde hem toen, dat, indien hij de roeping zou accepteren en ijverig werken om die te

verheerlijken, hij ondersteund en gezegend zou worden. Met de hulp van de Heer en door zijn ijverige inspanning, leerde deze nederige man lezen. Hij diende vele achtereenvolgende jaren ervool als gemeentepresident en is nu werkzaam in de hoge raad van die ring. De Heer zegent zijn dienstknechten op vele manieren.

Broeders, wij kunnen leren, wij kunnen studeren, wij kunnen de basisbeginselen begrijpen die wij moeten kennen als leden van Gods heilige priesterschap. Wij kunnen de reusachtige waarheden leren en die met wijsheid en begrip onderwijzen aan hen die tot ons komen om te leren. Wij kunnen ook steunen op de kracht van anderen wiens talenten groter zijn dan de onze. Het priesterschapsquorum heeft als oogmerk de leden ervan de gelegenheid te geven hun talenten te schenken voor de opbouw van een sterk quorum.

Ik kom nu tot de geest van leiderschap, door middel van het priesterschap, in het bestuur van de kerk. Ik zou graag president Stephen L. Richards citeren die zei: „De geest van ons kerkelijk bestuur is, voor zover ik het begrijp, het besturen door middel van *raden* . . . Er gaat bijna geen dag voorbij dat ik de wijsheid zie, Gods wijsheid, van het samenstellen van raden - om zijn koninkrijk te besturen. In de geest waarmee wij werken, kunnen mensen met ogenschijnlijk uiteenlopende gezichtspunten en erg verschillende achtergronden tezamen komen, en onder de werking van die geest, door het samen beraadslagen, samen een akkoord bereiken.” (In *Conference Report* van oktober 1953, blz. 86; cursivering toegevoegd.)

Samen beraadslagen als leiders is de sleutel tot het succesvol functioneren

van een presidium of bisschap. Maar wat nu als het moeilijk is overeenstemming te bereiken bij het nemen van een besluit, of wanneer die overeenstemming er geheel niet is? President Joseph F. Smith gaf ons het volgende advies: „Wanneer dus bisschoppen en raadgevers het niet met elkaar eens zijn, of

Beginselen en gedachten voor de huidige en toekomstige leiders van de kerk

wanneer de presidenten met hun raadgevers van mening verschillen over hun gevoelens of hun beleid, zijn zij verplicht, bijeen te komen, gezamenlijk tot de Heer te gaan en zich voor Hem te vernederen, totdat zij een openbaring van de Heer ontvangen en gelijkelijk de waarheid zien, zodat zij verenigd voor hun volk kunnen verschijnen.” (*Evangelieleer*, blz. 154,155.)

Zij die in deze kerk leiding geven, moeten een voorbeeld van persoonlijke rechtvaardigheid zijn. Zij dienen te zoeken naar de voortdurende leiding van de Heilige Geest. Zij behoren hun leven en gezinnen in orde te hebben. Zij dienen eerlijk te zijn en hun rekeningen direct te betalen. Zij dienen voorbeeldig te zijn in al hun gedragingen. Zij dienen mannen van eer en onkreukbaarheid te zijn. Wanneer wij streven naar de voortdurende leiding van de Heilige Geest, zal de Heer ons antwoord geven.

Toen ik in Zuid-Amerika diende als gebiedsoverziener, had ik in Montevideo (Uruguay), een ervaring die ik nooit zal vergeten. Ik moest geld wisselen. Broe-

der Carlos Pratt ging met mij mee naar een wisselkantoor in het centrum van Montevideo. Hij stelde mij voor aan één van de medewerkers, die zei dat zij duizend dollar wilden wisselen. Ik had geen duizend dollar bij mij, maar alleen een cheque, die was uitgeschreven door een bank in Salt Lake City. Het wisselkantoor had nog nooit eerder met mij zaken gedaan. Ze hadden mij nog nooit gezien en het lag voor de hand, dat zij mij ook nooit meer zouden terugzien. Er waren geen faciliteiten om na te gaan of ik inderdaad duizend dollar op mijn rekening had staan. Maar zij aanvaardden de cheque zonder aarzelen - alleen door het feit dat ik een mormoon was, en omdat zij kort tevoren zaken hadden gedaan met andere mormonen. Eerlijk gezegd, voelde ik mij zowel dankbaar als vereerd vanwege hun vertrouwen.

Het is de plicht van een president te presideren, in raadsvergadering bijeen te komen en te onderwijzen „overeenkomstig de geboden” (LV 107:89). Er zijn vele geboden, maar de eed en het verbond die tot het priesterschap behoren (zie LV 84:39) verdienen speciale aandacht. In wezen is de overeenkomst tussen de drager van het priesterschap en de Heer als volgt: Wanneer u zich houdt aan de wet van het priesterschap, zal elke zegen die in Mijn macht ligt u gegeven worden, zelfs om zo te worden als Ik ben. (LV 84:33-39.)

Toen de Heer Petrus opleidde in leiderschap, zei Hij:

„En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders” (Lucas 22:32).

Het is interessant dat Hij het woord *versterken* gebruikt. Het is erg moeilijk te versterken wanneer u niet goed kunt communiceren. Er doen zich vaak pro-

blemen voor, niet doordat een plan niet goed is, maar doordat de communicatie niet toereikend is.

Verleden jaar riep ik een nieuwe patriarch in een nieuwe ring in Midden-Amerika. Ik was erg onder de indruk van het grote geloof en het rechtvaardige leven van deze nederige man. Zijn vrouw vertoefde in het buitenland in verband met een tempelreis. Ik had het gevoel alsof er iets bijzonders niet aanwezig was in de ervaring van het voorleggen van deze grootse roeping aan deze vrome man, doordat zijn vrouw er niet bij kon zijn.

Ik aarzel niet degenen die het voorrecht hebben roepingen in de kerk uit te vaardigen, er op te wijzen dat zij de echtgenotes van de geroepenen er op passende wijze bij betrekken. Bovendien dient het gezinshoofd voor de roeping van een van zijn gezinsleden, op de juiste wijze te worden geraadpleegd.

Priesterschapsleiders hebben de buitengewone gelegenheid om priesterschapsinterviews te houden. In het

bijzonder kan de leider door persoonlijke contacten en interviews het volgende bewerkstelligen:

1. Inspireren en motiveren.
2. Delegeren en vertrouwen.
3. Verantwoording laten afleggen en op de hoogte blijven.
4. Onderwijzen door voorbeeld en beginsel.
5. Gul zijn in het uiten van waardering. Soms houden leiders de touwtjes te strak, en beperken daarmee vaak de natuurlijke talenten en gaven van degenen die aan hun zijde zijn geroepen om te dienen.

Leiderschap resulteert niet altijd in een harmonieuze symfonie van geloof, eigenschappen en talenten van de groep, ten einde een maximaal effect en kracht te produceren. Soms is het een luidruchtige solo. President Lee onderwees een grotere betekenis van de tekst „Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen.” (LV 107:99.) Om ons allen de kans te geven om onze verplichtingen te leren, dienen leiders hun metgezellen vrij te laten en toestemming te geven in hun functies en roepingen effectief te zijn en assistenten dienen volledig bekleed te worden met de toepasselijke autoriteit. Onlangs onderwees ouderling Howard W. Hunter op doeltreffende wijze de regionaal vertegenwoordigers inzake dit onderwerp: „Het verhaal doet de ronde, dat in het vroegere Griekenland, Alexander de Grote naar de begaafde Diogenes (412-323 v.Chr., en beroemd cynisch filosoof) ging, die bezig was met een onderzoek. Alexander boog zich nieuwsgierig voorover naar Diogenes, en vroeg: „Hoe kan ik u van dienst zijn?” Diogenes ant-

Ouderling James E. Faust van de Raad der Twaalf

woordde eenvoudig: „Door opzij te gaan, want u staat in het licht!”

Ik bid, dat door ijverig werken onder leiding van de Heilige Geest, degenen die leiderschap bezitten of ertoe geroepen worden, onze plicht duidelijker zullen zien en een verderreikend licht zullen hebben om doelen te stellen en een rechtvaardige koers uit te zetten.

Het is mijn getuigenis, dat deze kerk groeit en slaagt doordat wij onder de leidende invloed staan van het heilige priesterschap van God. Ik geloof, dat

onze leiders de grote geestelijke kracht kunnen voortbrengen die nodig is om het werk van de Heer te leiden door middel van persoonlijke openbaring, waartoe zij in rechtvaardigheid het recht hebben. De raad van de Heer aan Jozua is van onschatbare waarde: „Heb Ik u niet geboden: wees sterk en moedig? Sidder niet en wordt niet verschrikt, want de Here, uw God, is met u, overal waar gij gaat” (Jozua 1:9).

Dat het zo mag zijn, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus, amen. □

Bisschop H. Burke Peterson, – Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

Reinig onze gedachten en geest

Mijn broeders in het priesterschap, welk recht of verantwoordelijkheid ik ook heb vanwege mijn opdracht van vanaavond, ik zou nog een stem tot waarschuwing tot u willen verheffen en een oproep doen uitgaan u voor te bereiden op de strijd. De oproep is gericht tot alle priesterschapsdragers over de gehele wereld. Deze boodschap is bedoeld voor de twaalfjarige diaken, alsook voor zijn va-

der of grootvader die ouderling of hogepriester is.

De vernietigende legers van de satan worden in steeds grotere mate effectief in hun meedogenloze jacht naar de harten en gedachten van mannen en jongens waar dan ook. Velen zijn geheel argeloos gebracht tot gewoonten die sommige van de vooraanstaanden in het leger van het priesterschap in een wurgende greep

omstrengelen. Ik ben bang dat er vana-
vond hier aanwezig zijn, die veel minder
werkzaam zijn dan zij kunnen zijn of
zouden kunnen zijn, wanneer zij niet zo
bezocht zouden worden.

Ik zou willen beginnen door in woorden
een beeld te vormen van een bepaald
gebied in Centraal-Arizona. Daar zijn
een aantal hoge, vaak met sneeuw be-
dekte bergen. Wij noemen ze de Witte
Bergen. Van deze bron ontspringen de
meeste van de watervoorziende stromen
die tegemoet komen aan de agrarische
en huishoudelijke behoeften van
Centraal-Arizona. Van deze bergen
komt ook de watervoorziening voor de
huizen van Phoenix. Gedurende de win-
ter zijn de bergen bedekt met sneeuw,
soms vele meters dik. De stroompjes
zijn, wanneer ze hier ontstaan, koel en
helder, gevuld met heerlijk levenschen-
kend water. De stroompjes bewegen zich
vele kilometers in deze onvervuilde toe-
stand voort wanneer zij van de bergen
naar beneden stromen door de dalen om
tenslotte uit te komen in grote reservoirs
gebouwd om het te bewaren voor tijden
van droogte.

Er zijn in Oost-Arizona veel rijke erts-
mijnen, die vele jaren lang werden ont-
gonnen. Koper was een van de voor-
naamste metalen. Sommige van de stromen
die in de Witte Bergen zijn ont-
staan, stromen door het gebied van de
mijnen, en hun water wordt gebruikt
door de smelterijen bij het winnen van
het metaal. Het afvalwater vindt in som-
mige gevallen zijn weg terug naar de
stroom, dat verkleuring veroorzaakt
door toevoeging van schadelijke elemen-
ten, die het water onbruikbaar maken
voor menselijke consumptie. De stromen
komen komen ook uit in de grote
reservoirs.

Er zijn jaargetijden dat zich stroomop-
waarts van de dam in de bergen wolk-
breuken voordoen. De hemelen openen
zich letterlijk en laten hun inhoud los.
Wanneer water in zulke grote hoeveelheden
stroomafwaarts stroomt, zoals ge-
beurt in die gevallen, worden grote hoe-
veelheden aarde weggespoeld; struiken
en zelfs bomen worden met de rivieren
meegespoeld in de reservoirs.

Deze reservoirs hebben de ongebruike-
lijke eigenschap alles vast te houden wat
er in stroomt - het koele, heldere water
van het glinsterende sneeuwdek, maar
ook het vervuilde water van de indus-
trieën, en het bruine, zanderige water
van de zomerse onweersstormen. Alles
hoopt zich op achter de betonnen dam-
men. Zoals we reeds zeiden, wordt een
deel van dit water, dat wordt vastgehouden
achter deze dammen, gebruikt voor
het huishoudelijk gebruik door meer
dan één miljoen mensen.

Het water, in de conditie waarin het is
opgeslagen achter de dammen, is nu na-
tuurlijk ondrinkbaar vanwege alle on-
reinheden die eraan toegevoegd zijn. En
daarom moet er een filtersysteem zijn
om het weer drinkbaar voor ons te ma-
ken. Eerst zijn er grote roosters en netten
met grote openingen die bladeren, tak-
ken en dode dieren filtreren. Het filter-
systeem wordt fijner en fijner terwijl het
andere schadelijke onzuiverheden ver-
wijdert. Uiteindelijk, na veel nauwkeuri-
ge behandelingen en reinigingen, wordt
het vrijgelaten in de pijpleidingen van de
stad, in een gezuiverde conditie, om ge-
bruikt te worden door de mensen in de
vallei.

Toen wij op deze aarde kwamen, waren
onze geest en gedachten schoon, aange-
naam en rein - niet vervuild door de
schadelijke onzuiverheden om ons heen

Bisschop H. Burke Peterson, eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

die een onderdeel worden van de ervaringen van dit leven. Tijdens onze kinderjaren is onze geest vrij van ongerechtigheden en onheilzame gedachten. Wij zijn onschuldig en ongeroerd door de schadelijke toedoeningen en invloeden van de satan.

Onze geest, dat als een enorm reservoir is, is bij machte alles tot zich te nemen waarmee het gevoed wordt - goed en kwaad, vuil en afval, maar ook rechtvaardige gedachten en ervaringen. Tijdens ons leven, worden wij misschien blootgesteld aan smerige en vulgaire verhaaltjes, foto's, boeken, grappen en taal, of televisieprogramma's en films die niet goed voor ons zijn om te zien of te horen. Onze geest zal het allemaal in zich opnemen. Het heeft het vermogen alles op te slaan wat wij het geven. Ongelukkig genoeg, wat onze geest in zich opneemt, behoudt het - soms voor altijd. Het vergt een lang, lang proces om een geest te reinigen, die verontreinigd is door onreine gedachten. Soms kan onze geest zo verontreinigd

zijn, dat zij niet bij machte is een geestelijke kracht voor ons en onze gezinnen te zijn, laat staan voor de mensheid in het algemeen. Eenmaal in die toestand, zal ons denkvermogen niet meer helder en correct zijn. Alledaagse problemen zijn moeilijker op te lossen. We zeggen en doen dingen waar we anders nooit deel aan zouden hebben.

Er zijn twee dingen die wij moeten doen. Ten eerste moeten we ophouden deze ongezonde en onheilzame stromen van ervaringen en gedachten in onze geest in te voeren. Slechte daden worden voorafgegaan door onrechtvaardige gedachten. En onrechtvaardige gedachten komen voort uit vulgaire verhalen, grappen, foto's, praatjes en talloze andere satanische producten.

Vulgariteit doet zich voor op vele manieren. Wij leven in een gemeenschap waar profaniteit en vulgariteit aanvaarde middelen zijn van gedrag en uitdrukking - voor sommigen zelfs een manier van leven.

Ik herinner mij een zakelijke vergadering van een aantal jaren geleden met een groep mannen die een goede opleiding hadden gehad, bekwaam in hun vak en vriendelijk tegenover iedereen - maar hun taalgebruik was een dialoog in profaniteit.

Ouderling Packer heeft gezegd: „De realiteit van profaniteit is geen reden het te tolereren.” (*New Era* van januari 1976, blz. 5.) Wij zijn het slachtoffer van slechte gewoonten. Ik denk dat sommigen zijn misleid door te denken dat vulgariteit alleen zo nu en dan voorkomt wanneer iemand ruwe of aanstootgevende taal gebruikt.

Vulgariteit is niet zo zeldzaam als het zou moeten zijn. Het wordt gevoed door voortdurende blootstelling aan vulgaire

en smerige ervaringen. We kunnen vulgariteit op verschillende manieren bezien: ten eerste *als een uitdrukking van persoonlijke zwakte*, en ten tweede *als een bijdrage tot persoonlijke zwakte*.

Sommigen tonen of geven uitdrukking aan persoonlijke zwakheid wanneer zij grappen of verhaaltjes vertellen over het lichaam en de functies ervan, wanneer zij grappen vertellen of dubbelzinnig commentaar geven met betrekking tot vrouwen en meisjes, wanneer zij achteloos zijn over heilige dingen. Het is ook vulgair wanneer sommigen ruw spreken over lichaamsdelen of seksuele aangelegenheden. Te vaak wordt ordinaire taal, zelfs straattermen gebezigd door broeders van het priesterschap - soms wordt boosheid aangevoerd als excuus. Dat is verkeerd. Niemand hoeft ooit te vloeken of vulgaire taal te gebruiken.

Sommigen dragen bij tot deze persoonlijke zwakheid wanneer zij smerige tijd-

Een oproep om smerige
verhaaltjes, foto's, boeken,
grappen, taal,
televisieprogramma's en
films buiten onze gedachten
te houden

schriften lezen, vulgaire films of televisieprogramma's zien of in gezelschap verblijven waarin onkuise gesprekken worden gevoerd. Elk van deze ervaringen zal welke geest dan ook verzwakken, en het telkens minder in staat stellen weerstand te bieden tegen de „brandende pijlen van de boze” (Efeziërs 6:16).

Nu, broeders van het priesterschap, wij behoren niet naar zedenkwetsende of pornografische films te kijken of er zelfs over te praten. Er dienen geen pornografische tijdschriften, foto's of verhalen voor te komen; geen doorvertellen van smerige grappen of ruwe ervaringen. Zo nu en dan behoren we even stil te staan en ons af te vragen: „In wiens leger strijden wij? Wiens gevechtslinies verdedigen wij?” Heeft u de moed om tijdens de vertoning van een zedekwetsende filmvoorstelling de zaal te verlaten - of blijft u kijken en luisteren, en zegt u tegen u zelf: „Dit is gauw voorbij” of „Iedereen doet het toch”. „Het zal wel een aanvaardbaar soort vermaak zijn.” Heeft u de moed om bepaalde televisieprogramma's waar suggestieve seksuele conversatie of zelfs handelingen in voor komen, buitenshuis te houden? Heeft u er wel eens over nagedacht hoe effectief deze programma's zijn en zelfs doordringen in de sterkste geesten? Broeders, wij moeten ons niet voeden met een dieet van afval!

Nu, stel voor dat wij de vloed hebben gestopt - niet vermindert, maar gestopt - dan moeten wij in de tweede plaats een filtersysteem ontwikkelen, dat het grote reservoir van onze geest op zo'n wijze schoonmaakt, dat de levengevende gedachten die er uit voortkomen wederom zuiver en door ons te gebruiken zijn. De doelmatigheid van ons filtersysteem hangt af van de manier waarop wij leven. Wij kunnen niet meer succes hebben in het helpen van onszelf en anderen, dan de mate van reinheid in onze geest. Natuurlijk kunnen wij systematisch veel taken die ons zijn opgedragen verrichten, zoals het lesgeven in een zondagschool of priesterschapsklas, het samenstellen van een rapport, een vergadering

leiden, doch indien onze geest niet is afgestemd en niet spreekt, onderwijst en handelt onder leiding van de Heilige Geest, zullen wij weinig van eeuwige waarde bereiken.

Het geheim van het reinigen van onze geest of van welke onreinheid ook, is niet erg ingewikkeld. Het begint met een gebed elke ochtend en het eindigt met een gebed elke avond. Dit is de belangrijkste stap die ik ken in het reinigingsproces. Het kan een eenvoudig gebed zijn voor kracht om u af te kunnen wenden van slechte gewoonten - in gedachten houdend dat niet alle gebeden de andere dag verhoord zijn. Door deze stap te nemen, heb ik vele wonderen zien gebeuren. Zonder deze stap is er voortdurende frustratie, geen geluk, vruchteloosheid en wanhoop.

Ten tweede zal een aanvullende verfijning komen in het zuiveringsproces: een toegevoegde mate van geestelijke reinheid, kunt u, zo u wilt, vinden in een dagelijkse studie van de Schriftuur - niet lang, misschien, maar wel *elke dag*. Als

ik een jongen zou zijn die het Aäronisch priesterschap droeg, zou ik vanavond al beginnen in de Schriften te lezen en nooit een dag voorbij laten gaan zonder er iets in te lezen. Dat was een verplichting die president Kimball op zich nam meer dan zeventig jaar geleden, toen hij van uw leeftijd was.

Ten derde, geef uw geest wat verfrissend voedsel door iets goeds te doen voor een ander dat hij of zij niet verwacht. Houd het eenvoudig, maar doe het - elke dag. Misschien alleen een opgewekt hallo, een kort bezoekje aan iemand die aan huis gebonden is, een telefoontje of een briefje. Zelfs het oprapen van een paar vuile sokken kan uw moeder of uw vrouw een onverwacht plezier doen. Overeenkomstig de Schriftuur, is een discipel van de Heiland in de eerste plaats een dienaar voor anderen (Matteüs 20:27).

En tenslotte, kies een gebod waar u nog steeds moeite mee hebt en probeer het echt na te leven, opdat het een zegen voor uw leven zal zijn.

Dit nu is het geheim tot een gelukkig en produktief leven en tot de eeuwige beloningen van een liefhebbende Vader in de hemel:

Ten eerste: Stop de vloed van onreine gedachten. Wees veel selectiever met de ervaringen waarmee wij het grote reservoir van onze geest voeden.

Ten tweede: Ontwikkel een effectief filterstelsel dat de onreinheden zal verwijderen en de geest reinigen.

En zo, mijn broeders, gaat de kreet voort: Gordt u voor de strijd. Ontdoet u van het gewaad van de wereld en kleedt uzelf met de wapenen der gerechtigheid (2 Korintiërs 6:7). Laat de macht van het priesterschap, dat u nu draagt een krachtige invloed worden ten goede in uw ge-

zin, uw wijk en quorum, in uw gemeenschap en in uw land. Macht in het priesterschap is een *produkt* van rechtvaardigheid; het is *geen* onverdiende gave. Kort geleden, tijdens een tempeldienst, besloot president Romney zijn getuigenis met de bede dat hij voor eeuwig getrouw zou worden bevonden in het verdedigen van zijn deel van de gevechtslinie. Door vanavond te getuigen dat de Heiland aan het hoofd staat van dit priesterschapsleger en van het werk waarvoor wij verantwoordelijk zijn,

voeg ik ook mijn gebed toe dat een ieder van ons getrouw bevonden zal worden in de dingen die ons zijn toevertrouwd. Want de Heer heeft gezegd: „Daarom, o jij, die u in de dienst van God begeeft, zie toe, dat gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatste dage onberispelijk voor God moogt staan” (LV 4:2).

Mijn broeders, als uw vriend en broeder smEEK ik u, u voor te bereiden zoals u zich nog nooit heeft voorbereid, in de naam van Jezus Christus, amen. □

Ouderling Robert L. Backman – van het Eerste Quorum der Zeventig

Tot de jongemannen van de kerk

De afgelopen zomer had ik het grote voorrecht in een kring te staan, terwijl mijn schoonzoon een van mijn kleinzoons het priesterschap verleende. Dat was een grote eer voor een grootvader, en ik weet dat Robbie (mijn kleinzoon) onmogelijk trotser geweest kan zijn dan ik. Sinds die tijd heb ik vele malen overwogen wat ik zou willen zeggen tegen Robbie inzake de eer welke in zijn leven is gekomen en hoe verlangend ik ben als

zijn grootvader, dat hij waardig zal leven naar de zegen die zijn vader hem gaf, onder de inspiratie van de Heer. Dus wil ik vanavond mijn opmerkingen richten tot Robbie en dit geweldige leger van Aäronische priesterschapsdragers dat hier voor mij zit en luistert over de gehele wereld.

Toen ik diende als zendingspresident, was het mijn grote voorrecht en verantwoordelijkheid alle zendelingen te inter-

vieren wanneer zij hun zending begonnen. Dat was altijd een geweldige ervaring, maar het gaf mij soms een inzicht in de achtergronden van mijn zendelingen dat mij deed schrikken. Een van de zendelingen vertelde mij, hoe hij opgroeide in een kleine boerengemeenschap als de zoon van de dorpsdronkaard. Toen hij als nieuw geroepen zending in de bus stapte om naar het zendingshuis in Salt Lake City te gaan, was zijn vader er om hem uit te zwaaien. Hij moet dronken zijn geweest, want het laatste dat hij tegen zijn zoon zei was: „Jongen, je zal er wel niet veel van terecht brengen.” Toen ik zo met deze zending zat te praten, kon ik voelen dat hij die zin keer op keer in zijn jonge leven had moeten aanhoren: „Jongen, je zal er wel niet veel van terecht brengen.” En die uitverkoren jongeman, door de Heer geroepen als zijn vertegenwoordiger, geloofde het. Ik besloot te bewijzen dat de vader het bij het verkeerde eind had, door er op toe te zien dat deze zending een succesvolle zending zou hebben. Ik droeg hem over aan een geweldige collega en sloeg zijn vooruitgang gade met enthousiaste interesse en met dagelijkse gebeden. En hij maakte vooruitgang. Toen mijn ontheffingsdatum naderde, maakte ik een reis door de zending om afscheid te nemen van mijn geliefde medewerkers. Inmiddels was de jongeman een zoneleider geworden, een vooraanstaande roeping in het zendingsveld. Hij leidde de zoneconferentie als een ervaren bisschop. Ik zag de hechte band van liefde die zich ontwikkeld had tussen hem en de zendelingen. Ik dacht aan het aantal bekeerlingen dat zich bij de kerk aansloten had door zijn toegewijde dienst en door de macht van zijn getuigenis. Op een daartoe aangewezen moment tijdens

die conferentie, stond ik naast hem met mijn arm om zijn schouders en zei, met een brok in m'n keel: „U zult het niet geloven, maar iemand heeft eens tegen deze jongeman gezegd dat hij er niet veel van terecht zou brengen.” Hij keek mij aan en zei: „We hebben hem eens even wat anders laten zien, nietwaar, president?” Wat was er gebeurd dat zo'n enorme ommekeer in het leven van die zending teweeg had gebracht - dat hem veranderde van een angstige boerenjongen in een man van God? Hij had een aantal interessante ontdekkingen gedaan, die hem er op hadden voorbereid de uitdaging van het leven tegemoet te treden en gewapend te zijn voor succes - dezelfde ontdekking die elke jonge heilige der laatste dagen moet maken wanneer hij opgroeit en indien hij zijn mogelijkheden nu en voor altijd wil bereiken. Hij had ontdekt dat hij werkelijk een zoon van God was - met de mogelijkheid te worden zoals God is, met al zijn kracht, zijn macht en zijn majesteit. Hij kende de waarheid van de belofte van Christus: „Daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven” (LV 84:38). Wat een ontdekking voor een jongeman - dat hij de zoon van God is!

Geeft dat niet een bijzonder gevoel nu jullie weten hoezeer God op je rekt? De toekomst van deze kerk is in jullie handen. Jullie zijn degenen die God gekozen heeft zijn leiders te zijn, apart gehouden om tot deze wereld te komen, waar jullie door de macht van je leven en door het meedelen van de beginselen van het evangelie je naasten kunt beïnvloeden. Jongemannen, hoe goed zijn jullie daarmee bezig?

Een van onze fijne jongemannen die in het oosten des lands woonde, waar hij op

school een van de weinige heiligen der laatste dagen was, ontving zijn zendingsooproep. Toen hij voorbereidingen trof om op zending te gaan, vroeg hij zijn ouders toestemming om vijftientig van zijn vrienden, die geen lid waren van de kerk, uit te mogen nodigen voor een afscheidsfeestje. Tijdens het feestje toonde de jonge zendeling zijn vrienden de film 's'Mensen zoeken naar geluk', legde uit waarom hij op zending ging voor zijn kerk en schonk hen zijn getuigenis. Ze omhelsden hem allemaal en lieten hem weten dat zij hem zouden ondersteunen en van hem hielden.

Mijn zendeling had ook ontdekt dat, ondanks zijn zwakheden, broosheid en jeugd, hij een enorme ongebruikte kracht bezat om zijn medemensen te die-

nen en hen ten goede te beïnvloeden, zelfs om een instrument te zijn in de handen van de Heer om levens te veranderen en te redden.

Tijdens een jeugdconferentie ontmoette ik vijf jongemannen. Een van hen was kortgeleden inactief geworden en was door zijn vrienden, die niet wilden dat hij van de kerk zou afdwalen, op krachtdadige wijze overgehaald om de conferentie bij te wonen. Geroerd door de geest van die jeugdconferentie en de liefde van zijn vrienden, legde deze inactieve jongen samen met zijn vrienden de belofte af dat zij een rechtvaardig leven zouden leiden. Nu verricht hij een zending voor de Heer, dankbaar voor de vrienden die zoveel om hem gaven.

Het is een interessant verschijnsel, mijn

jonge vrienden, dat, wanneer wij dienen, onze bekwaamheid om te dienen groeit en onze mogelijkheden om te dienen zich uitbreiden. En we leren het grote geheim van een gelukkig dankbaar leven - dat geluk, echt geluk, niet komt door het verwachten van rijkdom, het verkrijgen van bekendheid of een goede positie. Waarachtig, blijvend geluk komt door dienstbaarheid.

Mijn zending heeft iets geleerd over de geweldige macht van het heilige priester-

Overweeg drie doelstellingen:
„Ik ga op zending” . . . „Ik
ga trouwen in de tempel”
. . . „Ik zal altijd actief
blijven in de kerk.”

schap, dat hem boven zijn eigen natuurlijke mogelijkheden uittilde. Die kennis was gekomen toen hij het beoefende in dienst van anderen, hen zegende als de vertegenwoordiger van de Heer.

Jullie, Aäronische priesterschapsdragers, hebben de heilige macht als jullie je voorbereiden op de grote geestelijke gaven die komen met de eed en het verbond van het priesterschap, want u is het recht verleend van de bediening der engelen (zie LV 13:1). De Heer heeft jullie beloofd: „En wie u ook ontvangt, daar zal Ik eveneens zijn, want Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoedigen” (LV 84:88) - ook op het voetbalveld, op school, tijdens de studie, tijdens het werk, wanneer jullie spelen - bij alles wat jullie doen.

Toen ik een avondmaalsvergadering bezocht te Okinawa, was ik zo onder de indruk van de manier waarop het Aäronische priesterschap het avondmaal inzegende en ronddiende, dat, toen ik aan de beurt was om te spreken, ik twee van de diakenen uitnodigde om bij mij bij de kathedr te komen. Aan de ene vroeg ik: „Wat zijn je doelstellingen voor het leven?” „Te worden als mijn Heiland!” antwoordde hij direct. Aan de ander vroeg ik: „Wat betekent het voor jou dat je Aäronisch priesterschapsdrager bent?” Hij richtte zich tot zijn volle lengte op en keek over de kathedr, en zei trots: „Het is de grootste eer in mijn leven!”

Eren jullie die heilige roeping en verantwoording in deze heilige dienst zoals mijn Japanse broeders deden? Aan een diaken werd gevraagd wat hij deed. Hij antwoordde: „Ik doe wat ik hoor te doen.”

Mijn geliefde jonge broeders, God heeft u apart gehouden van al zijn andere zonen om Hem terzijde te staan in dit grootse werk in deze laatste dagen. Hij vertrouwt jullie en heeft vertrouwen dat jullie de machtige uitdaging, Hem waarlijk te vertegenwoordigen, zult aanemen. Hij bereidt jullie voor op je belangrijke zending en Hij verwacht van jullie dat je zult ontdekken dat je anders bent dan andere jongemannen - niet beter, maar anders - omdat jullie gezegend zijn met het evangelie van Jezus Christus en het priesterschap van God. Omdat Hij jullie zoveel heeft gegeven, verwacht Hij van jullie dat je je leven op een betere wijze zult leven dan je vrienden en kennissen, die het licht van het evangelie niet hebben - Hij verwacht dat jullie in de wereld zullen staan, maar er niet toe behoren. Hij belooft jullie de kracht om de

verleidingen en macht van de satan te weerstaan als jullie vast zult houden aan de ijzeren roede van het evangelie en je heilige roeping eren.

Wat is het dat ons afhoudt een trouw priesterschapdrager te zijn zoals God verlangt?

Het probleem met een aantal van ons is dat we ons te makkelijk als apen laten vangen. In Afrika hebben de inboorlingen een unieke maar doelmatige manier om apen te vangen. Ze kappen de bovenkant van een kokosnoot af, halen het vruchtvlies eruit, en maken aan de bovenkant een gat dat voor de aap groot genoeg is om er zijn poot door te steken. Dan verankeren ze de kokosnoot aan de grond en doen er een paar pinda's in. Als de inboorlingen weggaan komen de apen, die de heerlijke pinda's ruiken, naar de kokosnoot, zien de pinda's erin, steken hun handen door het gat om de pinda's te grijpen en willen die eruit halen - maar merken dat het gat te klein is voor hun samengebalde vuistje. De inboorlingen komen terug met jutezakken en doen er de krabbende, bijtende, en gillende apen in, die er geen moment aan denken de pinda's los te laten om hun leven te redden.

Kennen jullie iemand die vast zit in een apenval, waar de dingen die de meeste waarde hebben opgegeven worden voor de dingen die het minst waard zijn?

Ik wil dat jullie dat eens overdenken, mijn jonge broeders, overtuig je ervan dat je niet op dezelfde wijze vastzit door de verleidende kreten van onze omgeving, door bespottung, de durf van zogenaamde vrienden, of de verraderlijke boosheden die de satan op ons pad plaatst in aantrekkelijke verpakkingen die achteraf leeg en hol blijken te zijn. Ontwikkel de moed pal te staan voor

hetgeen je gelooft, om trouw te zijn aan je geloof.

Een vrome, jonge zwarte sloot zich kortgeleden aan bij de kerk in West-Virginië. Vol van de nieuwgevonden waarheid die in zijn leven was gekomen, trachtte hij ijverig het evangelie van Jezus Christus te delen met zijn vrienden op school. Hun antwoord was, dat het evangelie te streng was. We kunnen trots zijn op het antwoord dat hij hen gaf. Hij zei: „Wat is er zo streng in het volgen van de ware kerk van Christus?”

Mijn jonge vrienden, ik heb in mijn leven ontdekt, dat vreugde komt door het naleven van de geboden Gods. Alma leerde op een moeilijke manier, dat „goddeloosheid nimmer geluk (bracht)” (Alma 41:10). Geloof zijn woorden. Leun op de ervaring en het geloof van mannen en vrouwen waar je vertrouwen in hebt, wanneer jullie de koers van het leven in kaart brengen. Wanneer je ijverig zult zoeken naar de waarheid en die prachtige beginselen wilt naleven, zal je leven volledig, rijk, de moeite waard en opwindend zijn. Onze Vader in de hemel heeft sterke mannen nodig om zijn koninkrijk op te bouwen, en wanneer ik zo naar jullie kijk, weet ik, dat jullie de beste zijn die Hij heeft.

Wij zingen: „Hoop van Israël, Zion's leger, kind'ren Gods, steunt op Zijn macht”. (HL 47.) Hebben jullie je ooit gerealiseerd dat dit lied over jullie is geschreven? President Kimball heeft ons daaraan herinnerd. Hij zei: „Wij brengen een koninklijke generatie groot. . .die bijzondere dingen te doen hebben.” (Ensign van mei 1976, blz. 45.) Die bijzondere dingen die jullie zullen moeten doen, omvatten het regeren van naties, het maken van wetten, handels- en vaklieden zijn, het onderwijzen, het

bewerken van de grond en ga zo maar door. Maar boven alles het grootste ding wat jullie moeten doen betreft het vestigen en opbouwen van het koninkrijk van Zion. Dat, mijn jonge broeders, vereist veel meer dan de oppervlakkige benadering, die velen van ons hebben inzake de voorbereiding op het leven. Het vereist het stellen van doelen - verreikende doelen die zich uitstrekken tot in de eeuwigheid; doelen die moed en doorzettingsvermogen vereisen om die te bereiken.

Hoevelen van jullie hebben er al over nagedacht, wat jullie zullen doen over vijf, tien of twintig jaar? En welke voorbereidingen treffen jullie om er zeker van te zijn dat jullie je leven onder controle hebben en er niet het slachtoffer van zijn? Niets staat in de weg van een jongen die weet wat hij wil.

Als ik in jullie schoenen stond, zou ik nu direct een paar belangrijke doelen vaststellen.

Het eerste zou zijn: Ik ga op zending! Wij zitten hier aan de voeten van president Kimball, die verklaard heeft dat alle jongemannen een zending dienen te vervullen. Steunen jullie hem als een profeet? Als dat zo is, dient jullie enige antwoord te zijn: wanneer zal ik gereed zijn? Die zendingservaring zal een van de meest belangrijke gebeurtenissen zijn in jullie hele leven; net zoals het was voor de zendeling die er niet veel van terecht zou brengen.

Ten tweede: Ik ga trouwen in het huis des Heren!

Als jullie zich eens realiseerden van welk levensbelang dit is voor jullie eeuwige doelstellingen, dan zouden jullie er niet over prakkizeren op een andere plaats te trouwen - en dat beïnvloedt met wie jullie uit zullen gaan, hoe jullie uit

zullen gaan en tevens jullie hele zedelijke en geestelijke leven.

Ten derde: Ik zal altijd actief zijn in de kerk van God!

Dat zal een anker voor jullie zijn, als niets anders op aarde, want het zal jullie de gelegenheid schenken voor jezelf de echte betekenis van geluk te ontdekken. Het zal jullie ervan verzekeren, dat, waar je ook zult gaan, je niet alleen zult zijn - want je hebt broeders en zusters die je ondersteunen en liefhebben. Jullie zullen iets weten van de broederschap van het evangelie van Jezus Christus, jullie zullen Hem leren kennen als jullie Heiland, en jullie zullen je getuigenis helder laten schijnen.

Bedenk eens wat zulke doelstellingen voor jullie kunnen betekenen. Wanneer zich verleidingen zullen voordoen, wat zeker gebeuren zal, zullen jullie voorbereid zijn. Jullie zullen van tevoren de keus al hebben gemaakt: „Ik vervul een zending!” „Ik ga trouwen in de tempel!” „Ik blijf altijd actief in de kerk van God!” „Ik zal niet verzaken!”

Wanneer jullie deze fundamentele besluiten neemt, bedenk dan eens welke andere besluiten er al zijn genomen; het onderhouden van het Woord van Wijsheid, zedelijke reinheid, het bijwonen van vergaderingen, het betalen van tiend, het bestuderen van het evangelie en ga zo maar door. Jullie zullen het niet op een akkoordje gooien met enig belangrijk beginsel. Jullie zullen controle hebben over je leven, en vreugde hebben in de vrede en rust, die komen door het onderhouden van de geboden van God. Ik bid oprecht dat onze Vader in de hemel jullie, uitverkoren jonge mannen, wil zegenen met het begrip, dat jullie zonen van God zijn met een unieke, belangrijke rol in het leven en zware

verantwoordelijkheden tegenover jullie naasten; dat Hij jullie wil zegenen met wijsheid, moed, geduld, begrip, liefde voor jullie broeders en zusters, en een groot vertrouwen in de Heer en zijn evangelie; en dat Hij jullie rein, gezond en sterk wil houden in het aangezicht van verleidingen en kwaad.

Dat jullie mogen beseffen dat dit jullie wereld is, een prachtige wereld met onbeperkte mogelijkheden om te groeien, te leren en te dienen. Willen jullie er een betere wereld van maken, door middel

van de voorbereidingen die jullie nu treffen en de eerbare diensten die jullie verrichten gedurende jullie leven als een teken van de liefde, die jullie hebben voor jullie Vader in de hemel en zijn Zoon, getuigende van de waarheid van het evangelie door middel van jullie machtige voorbeeld en de voorschriften die jullie je naasten leren. „Hoop van Israël, rijst in macht!” Dat jullie dat leger zullen zijn, dat God gebruiken kan om zijn grote doelstellingen te bevorderen, bid ik, in de heilige naam van Jezus Christus, onze Heiland, amen. □

President Marion G. Romney – Tweede raadgever in het Eerste Presidium

De eed en het verbond die tot het priesterschap behoren

Mijn geliefde broeders, het schema van deze conferentie vraagt mij nu enige woorden tot u te spreken. Ik heb in gedachte een paar woorden te zeggen over de „eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren” (LV 84:39), omdat wij in deze grote bijeenkomst allen priesterschapsdragers zijn. Toen wij de honderdvijftigste verjaardag van de kerk vierden, heb ik u eraan herinnerd dat de

profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery tien maanden daarvoor het Melchizedekse priesterschap ontvingen van Petrus, Jakobus en Johannes.

Traditioneel heeft Gods volk altijd bekend gestaan als het verbondsvolk. Het evangelie zelf is het nieuw een eeuwig verbond. Het nageslacht van Abraham, door Isaak en Jakob, vormt wat genoemd wordt het verbondsvolk. Wij ko-

President Marion G. Romney, tweede raadgever in het Eerste Presidium

men tot de kerk door een verbond, hetwelk zij sluiten door de wateren des doops in te gaan. Het nieuw en eeuwig huwelijksverbond is de poort tot verhoging in het celestiale koninkrijk. Mannen ontvangen het Melchizedekse priesterschap door een eed en een verbond. Een verbond is een overeenkomst tussen twee of meer partijen. Een eed is een gezworen getuigenis van de onschendbaarheid van de beloften in de overeenkomst. In het verbond van het priesterschap, zijn de partijen de Vader - dat is de Heer - en de ontvanger van het priesterschap. Elke partij verbindt zich tot bepaalde verplichtingen. De ontvanger verbindt zich zijn roeping te verheerlijken. De Vader, volgens de eed en het verbond, belooft de ontvanger, dat indien hij zijn priesterschap verheerlijkt, hij geheiligd zal worden door de Heilige Geest tot vernieuwing van zijn lichaam; dat hij een lid zal worden van „de kerk en het koninkrijk en de uitverkorenen Gods” en „Mijn Vaders koninkrijk” ontvangen, zegt de Heiland. „Daarom

zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.” (LV 84:33,34, 38.)

Over dezen - dat wil zeggen: over diegenen die het priesterschap ontvangen en verheerlijken - werd het volgende geschreven:

„Zij zijn het, in wier handen de Vader alle dingen heeft gegeven -

Zij zijn het, die priesters en koningen zijn, die van Zijn volheid en van Zijn heerlijkheid hebben ontvangen;

En priesters zijn van de Allerhoogste, volgens de orde . . . van de Eniggeboren Zoon . . .

Daarom, zoals het geschreven staat: Zij zijn goden, namelijk de zonen van God.” (LV 78:55-58.)

Deze alles tebovengaande zegeningen belooft de Vader de ontvanger van het Melchizedekse priesterschap, door een eed en verbond dat hij, zoals Hij zegt: „niet kan verbreken, en dat evenmin kan worden weggenomen.” (LV 84:40.) Maar deze zegeningen, zoals reeds op gewezen is, komen niet door verordening alleen. Ordening tot het priesterschap is een eerste vereiste om ze te ontvangen, maar het is geen garantie. Wanneer een man ze wil ontvangen, dient hij getrouw de plicht te vervullen die hem is opgelegd toen hij het priesterschap ontving. Dat wil zeggen: hij dient zijn roeping te verheerlijken.

Laat ons nu voor een ogenblik overwegen wat het betekent een roeping in het priesterschap te verheerlijken.

Sprekende tot de vergaderden in de tijd dat de eed en het verbond werd geopenbaard, zei de Heer: „*En zelfs heb Ik de hemelse scharen en Mijn engelen met de zorg voor u belast.*” (LV 84:42; cursivering toegevoegd.) Dit is altijd een buitengewoon indrukwekkende en heilige verklaring voor mij geweest - te bedenken

dat de Heer zijn hemelse scharen en engelen opdracht heeft gegeven te zorgen voor de ontvangers van het priesterschap.

Dan, sprekende tot de ouderlingen, zei Hij: „En nu geef Ik u een gebod om uzelf in acht te nemen, en ijverig op de woorden des eeuwigen levens te letten.

Want gij moet leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat”. (LV 84:43,44.) Het is het nakomen van deze opdracht, dat de drager van het priesterschap recht geeft op de zegeningen en beloningen die de Vader aanbiedt in „de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren”. (LV 84:39.) De toestand waarin iemand vervalt, die het priesterschap ontvangt en daarna het verbond verbreekt, wordt door de Heer als volgt uitgelegd: „Maar een ieder, die dit verbond verbreekt, nadat hij het heeft ontvangen, en zich er geheel van afkeert, zal geen vergeving van zonden in deze we-

„De enige manier waarop een man maximale vooruitgang kan maken tot het eeuwige leven is, door het verkrijgen en verheerlijken van het Melchizedekse priesterschap.”

reld ontvangen, noch in de komende wereld”. (LV 84:41.) Met zo'n straf in het vooruitzicht bij het verbreken ervan, kan men de vraag in overweging nemen of het raadzaam is de verplichtingen van de eed te accepteren; dat wil zeggen: hij kan het overwegen, totdat hij het vers

leest dat volgt op de verklaring van de straf. Daaruit leert hij, dat degenen die de eed en het verbond niet ontvangen, niet veel beter af zijn dan diegenen die het wel ontvangen en verbreken. Want in dat vers zegt de Heer: „En wee allen, die niet tot dit priesterschap komen, dat gij hebt ontvangen”. (LV 84:42.)

Dit is de nuchtere strekking van „de eed en het verbond die tot het priesterschap behoren”. U kunt het in zijn geheel lezen zoals de Heer het gegeven heeft, in afdeling 84 van de Leer en Verbonden, te beginnen met vers 33.

Het is door deze openbaring duidelijk, dat de enige manier waarop een man de maximale vooruitgang kan maken tot het eeuwige leven, wat het doel is van de sterfelijkheid, is door het verkrijgen en verheerlijken van het Melchizedekse priesterschap. Aangezien „het eeuwige leven . . . welke gave de grootste van alle gaven Gods is” (LV 14:7) daar van afhangt, is het van uiterst belang dat we heel goed in gedachten houden, wat het verheerlijken van onze roepingen in het priesterschap van ons vereist. Ik ben er van overtuigd, dat het zeker de volgende drie dingen betekent:

1. Dat wij een kennis van het evangelie ontwikkelen.
2. Dat wij in ons persoonlijk leven voldoen aan de normen van het evangelie.
3. Dat wij toegewijd onze diensten verlenen.

De profeet Joseph Smith heeft over het belang van kennis van het evangelie het volgende gezegd: „Het is voor een mens onmogelijk om in onwetendheid zalig te worden”. (LV 131:6.) Dat hij onwetendheid van evangeliewaarheden in gedachten had, wordt duidelijk door het feit, dat hij bij een andere gelegenheid heeft gezegd:

„Een man is niet eerder zalig dan naarmate hij kennis vergaart, want indien hij geen kennis vergaart, zal hij in de andere wereld door een kwade macht in gevangenschap worden geleid, daar kwade geesten meer kennis hebben, met gevolg ook meer macht dan vele mensen op aarde. Vandaar dat wij openbaring nodig hebben om ons bij te staan, en ons kennis te geven van de dingen Gods.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 588.) Er is geen andere kennis dan de kennis van God die ons zalig maken kan. „Gij moet in genade en in de kennis der waarheid toenemen,” sprak de Heer tot de broeders in de kinderjaren van de kerk. (LV 50:40.)

In de openbaring die aan president Brigham Young in januari 1847 te Winter Quarters werd gegeven, zei de Heer:

„Laat hij, die onwetend is, wijsheid verwerven door zich te vernederen en de Here, zijn God, aan te roepen, opdat zijn ogen mogen worden geopend en hij moge zien, en zijn oren ontsloten, opdat hij moge horen;

Want Mijn Geest wordt de wereld ingezonden om de nederigen en verslagenen te verlichten, en ter veroordeling der goddelozen.” (LV 136:32,33.)

Veertien jaar daarvoor gaf de Heer de broeders de raad:

„Ik geef u eveneens een gebod, dat gij van nu af aan in gebed en vasten moet voortgaan.

En Ik geef u een gebod, dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet onderwijzen.

Onderwijst ijverig, en Mijn genade zal met u zijn, opdat gij meer volmaakt

Van links naar rechts: Het Eerste Presidium: president Tanner, president Kimball en president Romney.

moogt worden onderricht in de theorie, in de beginselen, in de leer, in de wetten van het evangelie, en in alle dingen, die tot het koninkrijk van God behoren, die gij dient te begrijpen.” (LV 88:76-78.) Een van de beste manieren om het evangelie te leren, is het onderzoeken van de Schriften. Het doel van onze aansporing, dat alle dragers van het Melchizedekse priesterschap het Boek van Mormon lezen, is dat zij meer zullen leren over het evangelie. Men kan niet oprecht het Boek van Mormon bestuderen, zonder evangeliewaarheden te leren, want het bevat „de volheid van het evangelie

van Jezus Christus voor de niet-Joden, alsmede voor de Joden”. (LV 20:9.) De profeet Joseph Smith was zo onder de indruk, dat hij de broeders vertelde „dat het Boek van Mormon het nauwkeurigste boek ter wereld was en de hoeksteen van onze godsdienst; en de mens zal nader tot God komen door zijn voorschriften op te volgen dan die van enig ander boek”. (LvdpJS, blz. 205.)

Het bestuderen van het evangelie vanuit boeken, is niet voldoende. Het dient nageleefd te worden door iemand die zijn roeping in het priesterschap verheerlijkt. In feite is het zo, dat het verkrijgen van kennis van het evangelie en het naleven ervan, van elkaar afhankelijk zijn. Zij gaan hand in hand. Men kan het evangelie niet volledig leren zonder het na te leven. Kennis van het evangelie komt beetje bij beetje. Men leert een beetje, gehoorzaamt hetgeen hij leert, leert een beetje meer, is daaraan gehoorzaam, en herhaalt die cyclus in een eindeloze rondgang. Zo ziet het patroon eruit waardoor men vooruitgang maakt tot een volledige kennis van het evangelie. Johannes zegt, dat dit de manier was, waarop Jezus zelf een volheid van kennis verkreeg. Hij schreef:

„En ik, Johannes, zag, dat Hij aanvankelijk niet van de volheid ontving, maar genade op genade ontving;

En Hij . . . ging van genade tot genade voort, totdat Hij een volheid had ontvangen”. (LV 93:12,13.) Jezus beschreef het proces voor ons in de volgende woorden:

„Want indien gij Mijn geboden onderhoudt, zult gij van Zijn volheid ontvangen, en in Mij worden verheerlijkt, zoals Ik in de Vader ben verheerlijkt; daarom zeg Ik u: Gij zult genade op genade ontvangen”. (LV 93:20.)

En in een andere tekst:

„En niemand ontvangt een volheid, tenzij hij Zijn geboden onderhoudt.

Hij, die Zijn geboden onderhoudt, ontvangt waarheid en licht, totdat hij in waarheid is verheerlijkt, en alle dingen weet”. (LV 93:27,28.) Ik kan niet begrijpen, dat men dit kan lezen, zonder dat vreugde het hart vervult.

Jezus legt verder uit, dat de geboden waarvan wordt verwacht, dat wij die onderhouden, worden gegeven in de Schriften, en voegt daaraan toe: „Indien gij Mij liefhebt, zult gij Mij dienen en al Mijn geboden onderhouden” (LV

Ouderling Boyd K. Packer met twee Aäronische priesterschapsjongeren

42:29), en „hem die Mijn geboden onderhoudt, zal Ik de verborgenheden van Mijn koninkrijk geven, en deze zullen in hem zijn als een bron van levend water, die opspringt tot het eeuwige leven”. (LV 63:23.)

Veel van de geboden die betrekking hebben op ons persoonlijke gedrag, kunt u vinden in afdeling 42 van de Leer en Verbonden, waarvan de profeet Joseph Smith zegt, dat die „de wet der kerk bevat”. (LV 42, inleiding.) Elke priesterschapsdrager dient bekend te zijn met deze openbaring en met de instructies die gegeven worden in de afdeling 59 en de afdeling 88, in het bijzonder de verzen 117 tot 126. Vanzelfsprekend dient een priesterschapsdrager met de ernstige bedoeling zijn roeping te verheerlijken ten einde de zegeningen te verwerven die behoren tot het verbond van het priesterschap, bekend te zijn met al de instructies die ons gegeven worden om ons te leiden in ons persoonlijk gedrag - zowel die opgetekend zijn in de Schriften, als ook die tot voor kort ontvangen zijn door de levende profeten. Men kan nauwelijks hopen, bestand te zijn „tegen de verleidingen des duivels” en de „wapenrusting Gods” aan te doen, (zie Efeziërs 6:11) zonder te weten wat die wapenrusting is.

Maar de geboden hebben niet alleen betrekking op iemands persoonlijk gedrag. Zij leggen op elke drager van het priesterschap de stimulerende verantwoordelijkheid om diensten te verlenen - dienst in het uitdragen van het herstelde evangelie, met al de zegeningen van het priesterschap, tot alle volkeren der aarde; en dienst in het bemoedigen, opbouwen en vervolmaken van elkaars leven en alle heiligen van God.

De aard van deze dienstverlening is in

detail uitgelegd in de openbaringen en door de levende profeten. De last ervan, heeft God gelegd op het priesterschap. Het kan alleen op de juiste manier worden uitgevoerd door mannen die hun priesterschap verheerlijken - die het evangelie kennen, hun leven overeenstemmen met de normen ervan, en enthousiast hun dienst verlenen in de geest van de goddelijke verklaring, dat „de mensen . . . ijverig voor een goede zaak werkzaam (dienen) te zijn, en vele din-

gen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen; Want de macht is in hen,” (LV 58:27,28).

Zulke mannen verheerlijken hun roeping, en zij zullen de beloningen ontvangen die door de Heer zijn beloofd in de eed en het verbond die tot het priesterschap behoren. Dat een ieder van ons zal worden teruggevonden in die uitverkoren groep, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus, amen. □

President Spencer W. Kimball

Tegemoetkomen aan de behoeften der leden

Mijn geliefde broeders, het is altijd een groot voorrecht voor mij met u te vergaderen in een algemene priesterschapsvergadering.

Wij zijn hier verzameld in de tabernakel op het tempelplein in Salt Lake City, en in meer dan 2000 andere plaatsen over de gehele wereld. Denk eens aan de geweldige en heilige macht die wordt vertegenwoordigd door deze vergadering van mannen en jongens. Ik verheug mij met

u, mijn broeders, in de veelvoudige zegeningen die ons deel zijn door het dragen van het priesterschap van God!

Broeders, er is een zaak die ik aan het begin van mijn toespraak zou willen opmerken. Tot degenen die burgers zijn van de Verenigde Staten: Ik zou u en uw familieleden die de stemgerechtigde leeftijd hebben willen aansporen volgende maand op dinsdag 4 november, naar de stemlokalen te gaan, en uw stem uit te

brenghen op de sterkste, en fijnste mensen die het best in staat zullen zijn de rechten en vrijheden van deze natie te waarborgen. Wij doen geen aanbevelingen voor kandidaten, doch wij hopen dat u uw stem zult uitbrengen op goede mannen en vrouwen, die karakter hebben, onkreukbaar en bekwaam zijn. U bent degene die oordeelt. Verder spreken wij de hoop uit, dat onze kerkgebouwen en kerkelijke organisaties niet gebruikt zul-

**Raadgevingen voor
delegeren, verbeteren van de
kwaliteit van het onderwijs,
begeiden van
minderheidsgroepen, helpen
van degenen met bijzondere
emotionele behoeften - met
richtlijnen om onze eigen
gezinnen niet te vergeten**

len worden om de kandidatuur of politiek van wat voor kandidaat dan ook, te bevorderen.

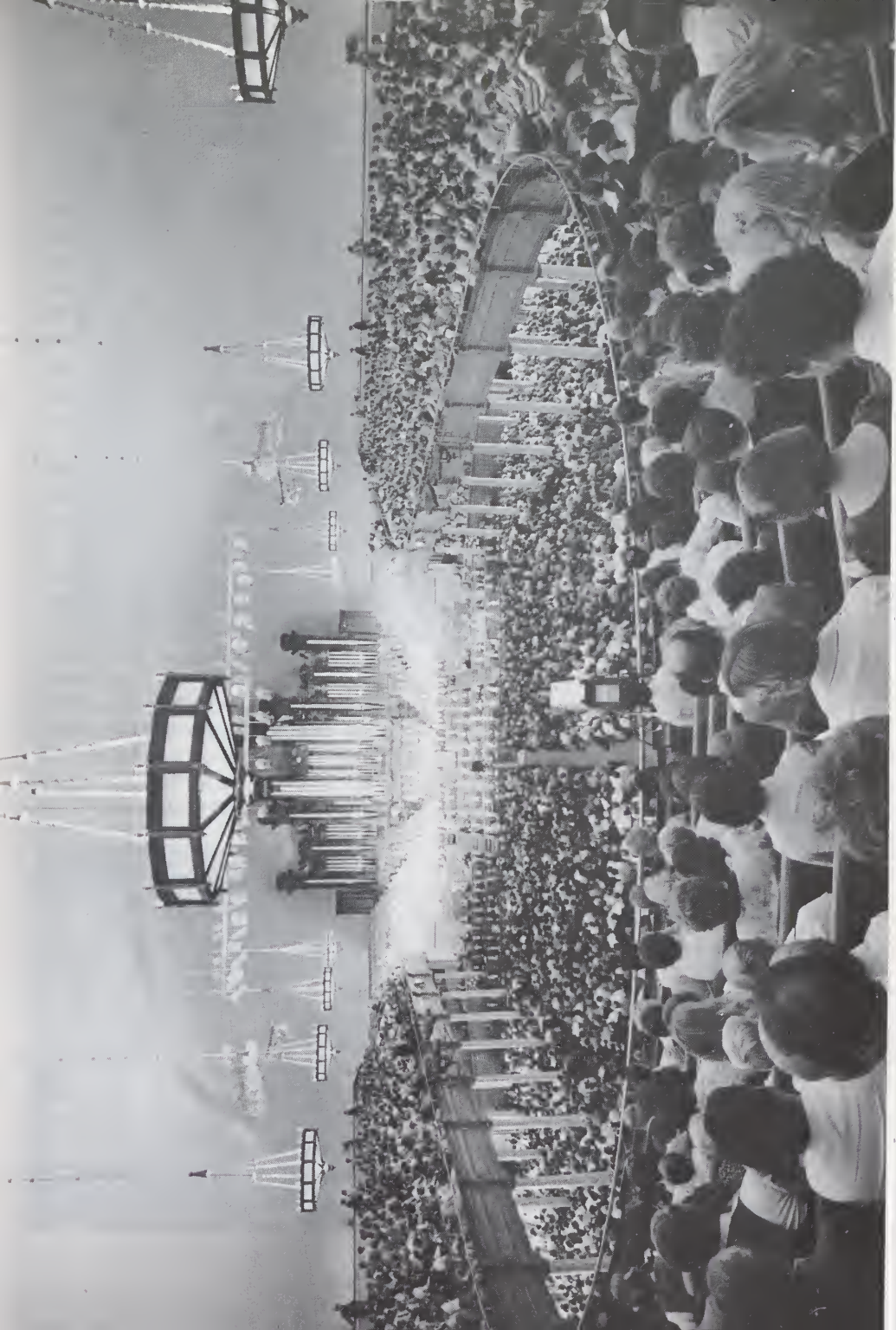
Wanneer wij de Schriften bestuderen, worden wij ons bewust van het feit dat de Heiland altijd bezorgd is geweest om het welzijn van zijn kudde, zowel individueel als in het algemeen. Het is over dat beginsel, en zorgen voor en tegemoet komen aan de behoeften van de leden der kerk in deze moeilijke dagen, dat ik vanavond tot u, broeders, wil spreken.

Bisschoppen en gemeentepresidenten, weest altijd oplettend op de dierbare alleenstaanden en gezinnen in uw wijken en gemeenten. U bent de verzorgende herders van ons volk. Laat uw raadgevers en alle anderen die dienen en wer-

ken onder uw leiding, de bestuurders van programma's zijn. Wanneer u dit nadrukkelijk zult doorzetten, zal het voor u vaak mogelijk zijn in een zeer vroeg stadium de leden te herkennen die serieuze moeilijkheden hebben, wanneer hun moeilijkheden en problemen nog beperkt en handelbaar zijn. Wees waakzaam op kleine spanningen en problemen die u merkt bij gezinnen, zodat u er de vereiste aandacht, raad en liefde aan kunt besteden wanneer het het meest nodig is. Een uurtje met een jongen of een meisje dat moeilijkheden heeft, nu, kan hem of haar redden en is oneindig veel beter, dan de honderden uren die nodig zijn in hun latere leven wanneer een jongen of meisje inactief wordt en moet worden teruggewonnen.

Zoals we al zovele malen gezegd hebben, delegeer de taken die anderen kunnen doen, zodat u vrij bent om de dingen te doen die alleen u kunt doen. Huisonderwijzers zijn er om te helpen over de schapen te waken. Zelfs al geven zij geen raad zoals bisschoppen of gemeentepresidenten dat doen, toch kunnen huisonderwijzers zeer toepasselijke en preventieve hulp verlenen onder leiding van de quorumleiders en bisschoppen.

Ringpresidenten, bisschoppen en gemeentepresidenten, weest alstublieft in het bijzonder geïnteresseerd in het verbeteren van de kwaliteit van het onderwijs in de kerk. De Heiland heeft ons gezegd zijn schapen te weiden. (Zie Johannes 21:15-17.) Ik ben bang, dat te veel van onze leden naar de kerk komen, zich door een klas of vergadering heen worstelen, en daarna zonder er wijzer van te zijn geworden naar huis gaan. Het is in het bijzonder onplezierig wanneer dit gebeurt als zij een periode van spanning, verleiding of een crisis doormaken. Wij

President Spencer W. Kimball

dienen allemaal door de Geest geraakt en gevoed te worden en doelmatig onderwijs is een van de meest belangrijke manieren waardoor dit kan gebeuren. We doen vaak energiek wervingswerk om leden naar de kerk te krijgen, maar letten dan niet genoeg op hetgeen zij ontvangen wanneer zij komen.

Gisteren, sprekende tot de regionaal vertegenwoordigers, vroeg ik de aandacht voor de uitdaging waarmee wij allen te maken hebben, wanneer wij de culturele en andere minderheidsgroepen die in ons midden vertoeven, begeleiden en onderwijzen. Wanneer wij niet op de een of andere manier aandacht aan deze goede mensen besteden, raken wij ze kwijt. Toen ik in april 1977 sprak over de Lamanieten, zei ik, dat we niet langer alleen tot hen konden prediken en onderwijs geven, doch dat we de kerk onder hen moeten vestigen. (Seminarie voor regionaal vertegenwoordigers, 1 april 1977.) Deze uitspraak is voor alle culturen. Gedurende de laatste jaren, is het basis-unitprogramma ontwikkeld, om daar te

helpen waar bijzondere taal- of culturele behoeften zijn. De gidsen, lesboeken en rapporten zijn veel eenvoudiger dan die voor een volledig kerkprogramma. Ze zijn geweldig en nu in bijna alle talen verkrijgbaar. Wij hebben kleinere, goedkopere gebouwen ontworpen, om ook aan die behoeften tegemoet te komen. Echtparen kunnen opgeleid worden in het basis-unitprogramma en daarna helpen in het vestigen van de kerk onder alle volken in alle landen. Waar het programma wordt uitgewerkt zoals aangegeven, hebben we *veel* succes.

Wij sporen u, priesterschapsleiders, aan met dit programma bekend te worden en het te gebruiken om mensen te zegenen. De Heer heeft gezegd: „Want zij kunnen nu geen vaste spijs verdragen, doch moeten met melk worden gevoed”. (LV 19:22.)

Een ander zeer belangrijk punt, mijn broeders - in het bijzonder u, ringpresidenten, bisschoppen en gemeentepresidenten. Wees altijd die schapen in uw

Na een vergadering schudt president Kimball handen met zoveel bezoekers als mogelijk is

kudde indachtig, die eenzaam en bebroefd zijn. Er zijn er onder ons altijd een aantal die bijzondere verzorging of aandacht nodig hebben. We moeten hen nooit vergeten of over het hoofd zien. „Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar de wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren”. (Jakobus 1:27.)

We worden terecht een kerkbouwend volk genoemd. Ik hoop dat we zelfs meer bekend worden als een gezinsbouwend volk. Vergeet uw eigen gezinnen niet broeders. Het nieuwe geconsolideerde programma geeft u de gelegenheid, wanneer u het goed organiseert, alle vergaderingen van het geconsolideerde programma tezamen te houden met de noodzakelijke zakelijke bestuursverga-

deringen, *en toch elke zondag meerdere uren met uw gezin door te brengen.* Overtuig u ervan dat dit ook gebeurt, zodat u, broeders van het priesterschap, uw eigen gezinnen niet vergeet, zodat onze fijne ringpresidenten, bisschoppen, gemeentepresidenten, quorumpresidenten en anderen evenzo kunnen doen.

Ik hou van u, mijn geliefde broeders, en ik ben dankbaar voor uw geloof, uw toewijding en uw liefde voor de zaak van de waarheid, de zaak van de Meester. Broeders, ik wil graag uitdrukking geven aan mijn genegenheid voor u en alle mensen waar ook ter wereld. Moge de Heer u zegenen, broeders, en weet dat men hier, in het hoofdkwartier van de kerk, veel van u houdt. God zegene u; vrede zij met u, in de naam van Jezus Christus, amen. □

President Marion G. Romney – Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Bekering

„En de ouderlingen . . . dezer kerk” zegt de Heer, „moeten de beginselen van Mijn evangelie onderwijzen, die in de Bijbel en het Boek van Mormon staan.” (LV 42:12.) Ingevolge dit gebod, zal ik een aantal opmerkingen plaatsen met betrekking tot bekering, waarop zowel in de Bijbel als in het Boek van Mormon veel nadruk wordt gelegd.

Oprechte bekering, gevolgd door de doop en de *oplegging der handen voor de Gave des Heiligen Geestes*, schenkt vergeving. Zo'n bekering is onmogelijk zonder het geloof in de verzoening van de Heer Jezus Christus.

Deze grote waarheid wordt op een duidelijke en goede manier uitgelegd in het Boek van Mormon. Alma, die tot zijn volk sprak ingevolge de aanwijzingen in het Boek van Mormon. Alma, die tot zijn volk sprak ingevolge de aanwijzingen van een engel, zei: „Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij; en niet vele dagen hierna zal de Zoon Gods in Zijn heerlijkheid komen . . . Ziet, Hij komt om hen te verlossen, die tot bekering willen worden gedoopt, door geloof in Zijn naam.” (Alma 9:25-27.)

Alma zei niet, dat Jezus iedereen zou verlossen. De belofte was beperkt tot degenen die zich vanwege hun geloof in Christus wilden bekeren en worden gedoopt.

Amulek, de collega-zending van Alma, getuigde van dezelfde begrenzing. Hij zei: „Ziet, . . . ik weet, dat Christus onder de mensenkinderen zal komen om de overtredingen van Zijn volk op Zich te nemen, en dat Hij voor de zonden der wereld verzoening zal doen; want de Heer God heeft het gesproken.

En aldus zal Hij zaligheid brengen aan allen, die in Zijn naam zullen geloven; het doel van deze . . . offerande is de barmhartigheid teweeg te brengen, die de rechtvaardigheid te boven zal gaan en de mensen *in de gelegenheid* stelt om geloof tot bekering te kunnen hebben.” (Alma 34:8,15; cursivering toegevoegd.) Op deze wijze „kan de barmhartigheid de eisen der rechtvaardigheid bevredigen en geeft ze hun veilige waarborgen, terwijl hij, die geen geloof tot bekering oefent, aan de ganse wet van de eisen der rechtvaardigheid is blootgesteld; daarom is *alleen voor hem, die geloof tot beke-*

ring heeft, het grote en eeuwige verlossingsplan van kracht.” (Alma 34:16; cursivering toegevoegd.)

Jezus, sprekende tot zijn Nephitische discipelen, zei:

„En niets onreins kan Zijn koninkrijk ingaan; daarom gaat niemand in Zijn rust in, dan zij, die hun klederen in Mijn bloed hebben gewassen, wegens hun geloof, en de bekering van al hun zonden, en hun getrouwheid tot aan het einde. Welnu, dit is het gebod: Bekeert u, al gij einden der aarde, en komt tot Mij” (3 Nephi 27:19,20.)

Het is deze bekering, gebaseerd op geloof in Jezus, hoop hebbende „door de verzoening van Christus en door de kracht van Zijn opstanding . . . om tot het eeuwige leven te worden opgewekt”, waarover ik vandaag spreek (zie Moroni 7:41). Dit is de bekering die de mensen zou kunnen leiden tot de oplossing van al hun problemen, persoonlijke en gemeenschappelijke. Dit is de bekering waartoe Jezus Christus, onze Heer, ons oproept.

Tot een van zijn hedendaagse discipelen heeft Hij gezegd:

„Daarom gebied Ik u, dat gij u bekeert - bekeert, opdat Ik u niet met de roede Mijns monds sla, en met Mijn toorn en Mijn gramschap, en uw lijden hevig zij - gij weet niet hoe hevig, gij weet niet hoe verschrikkelijk, ja, gij weet niet hoe zwaar te dragen.

Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;

Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat

Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen.”

En Hij gaat verder: „Niettemin, ere zij de Vader en Ik dronk de beker en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de Kinderen der mensen (LV 19:15-19).

Hetgeen betekent, dat Christus het ver-eiste lijden doorstond, om de eisen van gerechtigheid te bevredigen, en het daar-door voor de mensheid mogelijk maakte, door geloof en bekering gereinigd te worden van hun zonden.

„Daarom gebied Ik u wederom,” gaat Hij verder, „dat gij u bekeert, opdat Ik u niet door Mijn almachtige kracht verne-dere; en dat gij uw zonden belijdt, opdat gij deze straffen, waarvan Ik heb gespro-ken, niet hoeft te ondergaan”. (LV 19:20.)

De meest voorkomende zonde onder de mensheid is de weigering om Jezus Christus te aanvaarden voor wat Hij is, en de verwerping van zijn evangelie als de ware manier van leven.

De Heer zegt: „En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door Zijn hand niet in alles te erkennen en Zijn geboden niet te gehoorzamen; en tegen niemand anders is Zijn toorn ontsto-ken”. (LV 59:21.)

„Zij zoeken de Here niet om Zijn gerech-tigheid te vestigen, doch ieder mens be-wandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is, en dat in wezen een afgod is, die veroudert en in Babylon zal vergaan, dat grote Babylon, dat zal vallen” (LV 1:16).

Duidende op de aard van bekering, heeft de Heer gezegd: „Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verza-ken”. (LV 58:43.)

Er lijkt niet veel onzekerheid te bestaan

President Marion G. Romney en president Spencer W. Kimball

over de betekenis van *verzaken*. Echter, de vereiste ze te *belijden* wordt niet algemeen begrepen. In feite bestaat er aanzienlijke verwarring in de wereld over het belijden van zonden, en een heleboel valse leerstellingen. Ik herhaal, ten einde deze verwarring op te helderen, een aantal opmerkingen die alreeds inzake dit onderwerp gemaakt zijn.

Wij dienen al onze zonden voor de Heer te belijden. Voor overtredingen die geheel persoonlijk zijn, die niemand anders raken dan onszelf en de Heer, lijkt het belijden ervan voor onszelf en de Heer voldoende te zijn.

In feite zal het geen goed doen die tegenover anderen te belijden. President Brigham Young heeft eens gezegd: „Houd uw dwaasheden die anderen niet raken voor uzelf, en houd uw persoonlijke zwakheden zo stil mogelijk; houdt ze van de ogen van anderen zo ver u kunt.” (*Discourses of Brigham Young*, blz. 158.) Ingeval van fouten die begaan zijn tegenover anderen, dienen wij deze tegenover de ander, die wij gekrenkt hebben,

te belijden en te proberen vergeving te krijgen.

Soms zijn de overtredingen van iemand zodanig dat zij als hij zich niet bekeert, zijn recht op lidmaatschap of omgang in de kerk van Christus in gevaar brengen. Volledige en doeltreffende bekering vereist de belijdenis van de berouwvolle zondaar aan zijn bisschop of een andere bevoegde ambtenaar van de kerk. Die ambtenaar kan de zonde niet vergeven, want die macht is aan de Heer zelf en alleen aan degenen, aan wie Hij in het bijzonder die macht gedelegeerd heeft). Doch de kerk, handelend door de daartoe aangewezen ambtenaren - de macht is niet in de ambtenaar maar in de kerk - mag met volledige kennis van feiten die actie ondernemen, door middel van kerkelijke discipline welke de omstandigheden vereisen en verdienen.

Wanneer iemand zijn zonden verzaakt heeft, door die op de juiste wijze te belijden, zijn gedrag gereinigd heeft tegenover de Heer, tegenover de mensen die gekrenkt zijn, en tegenover de kerk van Jezus Christus, waar nodig, kan hij met vol vertrouwen de vergeving van de Heer zoeken en voortgaan in de „nieuwheid des levens” (Romeinen 6:4), zich verlatende op de verdiensten van Christus.

De Heer heeft gezegd: „Hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.” (LV 58:42.)

Als voorbeeld, hoe mensen zich voelen, die - door geloof in Jezus Christus en bekering - vergeving verkrijgen, citeer ik de volgende voorbeelden uit het Boek van Mormon.

Ten eerste uit Enos, die schreef:

„En ik zal u van de strijd vertellen, die ik voor God had, voordat ik vergeving mijner zonden ontving.

Zie, ik ging op wild jagen in de wouden; en de woorden, die ik mijn vader dikwijls had horen spreken aangaande het eeuwige leven en de vreugde der heiligen had ik ter harte genomen.

En mijn ziel hongerde; en ik knielde voor mijn Maker neder en riep Hem aan in krachtig gebed en smeken voor mijn ziel; en de ganse dag riep ik Hem aan; ja, toen de avond viel, verhief ik nog steeds mijn stem ten hemel.

En er kwam een stem tot mij, die zeide: Enos, uw zonden zijn u vergeven en gij zult worden gezegend.

En ik Enos, wist dat God niet kon liegen; daarom was mijn schuld uitgewist.

En ik zeide: Heer, hoe is het geschied? En Hij zeide tot mij: Wegens uw geloof in Christus, Die gij nooit te voren hebt gehoord of gezien. En vele jaren zullen voorbijgaan, voordat Hij Zich in het vlees zal openbaren; ga daarom voort, uw geloof heeft u gezond gemaakt.

Toen ik nu deze woorden had gehoord, begon ik naar het welzijn van mijn broederen, de Nephieten, te verlangen; daarom stortte ik mijn ganse ziel in gebed tot God voor hen uit." (Enos 2-9.)

Liefde voor, en zorg om zijn naaste, vervult altijd het hart van de verlostte, en vrede komt in zijn hart, zoals de volgende gebeurtenis illustreert.

Aan het begin van de machtige afscheidstoespraak van koning Benjamin, richtte die „zijn ogen naar alle kanten op de schare, en ziet, zij waren ter aarde gevallen, want de vreze des Heren was over hen gekomen.

En zij hadden zichzelf in hun vleselijke staat gezien, nog minder dan het stof der aarde. En zij allen riepen eenparig met luider stemme: O, wees ons barmhartig en laat ons deel hebben aan het zoenbloed van Christus, opdat wij vergeving

van onze zonden mogen ontvangen en ons hart worde gereinigd; want wij geloven in Jezus Christus, de Zoon van God, Die hemel en aarde en alle dingen heeft geschapen, en Die onder de menskinderen zal nederkomen.

En toen zij deze woorden hadden gesproken, kwam de Geest des Heren op hen en zij waren vervuld van vreugde, omdat zij vergeving hunner zonden hadden ontvangen en een gerust geweten bezaten door het grote geloof, dat zij in Jezus Christus hadden, Die zou komen volgens de woorden, die koning Benjamin tot hen had gesproken." (Mosiah 4:1-3.)

Deze vrede en vreugde van het geweten, die komt tot degene die vergeving van zonden heeft ontvangen, wordt op prachtige wijze verteld in het verslag dat Alma geeft aan zijn zoon Helaman over zijn bekering.

Alma zei: „Want ik ging met de zoons

„Bekering schenkt de zielen die geloven in de Heer Jezus Christus en zijn evangelie, vergeving en de daarbij komende ‚vrede‘ en ‚rust‘”

van Mosiah rond en trachtte de kerk van God te gronde te richten; doch zie, God zond ons Zijn heilige engel om ons onderweg tegen te houden.

En zie, hij sprak tot ons als het ware met de stem des donders, en de ganse aarde beefde onder onze voeten, en wij vielen allen ter aarde, want de vreze des Heren was over ons gekomen.

Maar zie, de stem zeide tot mij: Sta op. En ik stond op en zag de engel.

En hij zeide tot mij: Al wilt gijzelf worden verdeld, tracht dan toch niet langer de kerk van God te gronde te richten. En ik viel ter aarde en drie dagen en drie nachten lang kon ik mijn mond niet openen en evenmin mijn ledematen gebruiken.

En de engel sprak nog meer tot mij, wat door mijn broederen werd gehoord; maar ik hoorde het niet; want toen ik de woorden hoorde: Al wilt gijzelf worden verdeld, tracht dan toch niet langer de kerk van God te gronde te richten - werd ik met zulk een grote vrees en verbazing geslagen, omdat ik misschien zou worden verdeld, dat ik ter aarde viel en niets meer hoorde.

Doch ik werd door eeuwige wroeging gefolterd, want mijn ziel werd om al mijn zonden ten hevigste gekweld en gemarteld.

Ja, ik herinnerde mij al mijn zonden en ongerechtigheden, waarvoor ik met de pijnen der hel werd gefolterd; ja, ik zag in, dat ik mij tegen mijn God had verzet en Zijn heilige geboden niet had gehouden.

Ja, en ik had velen van Zijn kinderen vermoord, of wel ten verderve geleid; ja, kortom mijn zonden waren zo groot geweest, dat alleen de gedachte al om in de tegenwoordigheid van mijn God te komen mijn ziel reeds met onuitsprekelijk afgrijzen folterde.

Ach, dacht ik, dat ik kon worden verbannen, en dat zowel geest als lichaam niet meer bestonden, zodat ik niet in de tegenwoordigheid van mijn God behoefde te staan om voor mijn daden te worden geoordeeld.

Welnu, drie dagen en drie nachten lang werd ik door de smarten van een verdoemde ziel gefolterd.

En toen ik aldus werd gefolterd en ge-

kweld door de herinneringen aan mijn vele zonden, zie, toen werd ik tevens indachtig, dat ik mijn vader tot het volk had horen profeteren aangaande de komst van een zekere Jezus Christus, een Zoon van God, om voor de zonden der wereld verzoening te doen.

Toen mijn geest door deze gedachte werd beziel, riep ik in mijn hart: O, Jezus, Gij Zone Gods, wees mij, die vol bittere gal is en door de eeuwige ketenen des doods omvangen, genadig!

En zie, toen ik dit dacht, kon ik mij mijn smarten niet meer herinneren; ja, ik werd niet langer door de herinnering aan mijn zonden gekweld.

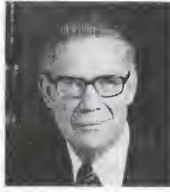
En o, hoe groot was mijn vreugde en welk een wondervol licht zag ik; ja, mijn ziel was vervuld van vreugde, juist zo buitengewoon groot als mijn smart was geweest!

Ja, mijn zoon, ik zeg u, dat er niets zo hevig en bitter kon zijn als mijn smarten waren. En verder zeg ik u, mijn zoon, dat er aan de andere kant niets zo heerlijk en aangenaam kan zijn als mijn vreugde toen was." (Alma 36:6-21.)

Tot deze getuigen voeg ik mijn getuigenis, dat bekering de zielen die geloven in de Heer Jezus Christus en zijn evangelie, vergeving en de daartoe behorende „vrede" en „rust" schenkt.

„Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt Mijn juk op en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht.(Matteüs 11:28-30.)

Dat wij allen, door middel van bekering en volharding tot het einde, die rust zullen verkrijgen, bid ik en smee ik nederig in de naam van Jezus Christus, amen. □

Ouderling Bruce R. McConkie – van het Quorum der Twaalf Apostelen

De Here God van de herstelling

Wij zijn de dienstknechten van de Heer, en Hij heeft ons gezonden om de wereld een boodschap te brengen.

De Heer heeft een boodschap voor de mensen van vandaag, en Hij heeft het ons geopenbaard. Ons is geboden uit te gaan, in zijn naam en door zijn macht, om alle mensen waar dan ook te vertellen wat voor hen ligt en wat de Heer wil dat zij er aan doen.

Vrede is van de aarde weggenomen. Dit is de tijd van oorlogen en geruchten van oorlogen (zie LV 45:26). Plagen, ziekten en verwoesting zullen gauw de aarde teisteren.

We leven in een tijd van verbijstering en smart; naties zijn onrustig, en alle dingen zijn in beroering. Het hart der mensen zal bezwijken, en de grote en verschrikkelijke dag des Heren is nabij, ja voor de deur. (Zie LV 45:26; 110:16.)

We leven in een tijd van kwaad en goddeloosheid. De meeste mensen zijn vleeselijk, wellustig en duivels. Zij hebben God vergeten, en verheugen zich in de lusten des vlezes. Misdaad, onzedelijkheid, abortus en homoseksuele afschu-

welikheden zijn snel bezig gewoonte en levenswijze te worden onder de slechten en goddelozen. De wereld zal gauw net zo corrupt zijn als in de dagen van Noach.

Als iemand van ons de gevaren die voor ons liggen wil ontsnappen, als iemand van ons de wederkomst van de Heer wil verdragen, als iemand van ons vrede in dit leven wil kennen en de erfgenaam van het eeuwige leven wil zijn in de komende wereld, moet hij de boodschap die van omhoog komt, ontvangen en zich schikken naar de raad ervan.

Die boodschap - onze boodschap tot de wereld - is de boodschap van de herstelling. Het is de aankondiging dat de hemelen zich hebben geopend, dat de stem van God wederom gesproken heeft. Het is de verkondiging van vrede door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het heilige evangelie. Het is de vreugdebode dat er andermaal bestuurders zijn die de sleutels dragen van het koninkrijk, en de macht hebben op aarde te verbinden en in de hemel te verzegelen (zie LV 27:13).

De enige manier voor de mens om te ontsnappen aan de gruwel der verwoesting die over de goddelozen zal worden uitgestort in het laatste der dagen, is zich te bekeren, en te leven volgens het evangelie (zie LV 84:117). Het evangelie is de boodschap van vrede en zaligmaking voor alle mensen. En ons is geboden de verlossende waarheden te verkondigen tot alle mensen, waar dan ook.

En wij verkondigen nu, dat de Grote God, die op zijn troon gezeten is in de bovenste hemelen, heden, in onze tijd, de volheid van zijn eeuwige evangelie heeft hersteld. Hij heeft wederom alle leerstellingen, waarheden en beginselen aan de mensheid op aarde gegeven; alle rechten, machten en sleutels; alles dat nodig is om zijn kinderen te verlossen en te verhogen in de hoogste hemelen.

Andermaal heeft de mensheid dezelfde vreugdevolle tijdingen ontvangen die de geesten verlichtten en de zielen verlevendigen van de getrouwe mensen van ouds. De Heer Jehova - door zijn eigen stem, en door de bediening van engelen die van zijn tegenwoordigheid werden uitgezonden, en door de gaven van de Heilige Geest - heeft andermaal dat plan gegeven dat Adam, en Henoch, en Abraham, en Mozes, en alle andere heiligen van ouds verlost.

Onze goddelijke verplichting - het gebod dat wij hebben ontvangen van Hem, wiens dienstknechten wij zijn - schrijft ons voor de goddelijke leerstellingen van zaligmaking te onderwijzen en van de eeuwige waarachtigheid ervan te getuigen. En aldus onderwijzen en getuigen wij nu met woorden van eenvoud van die wonderlijke waarheden die tot ons zijn gekomen.

Ware godsdienst wordt alleen daar gevonden waar de mens de ware en levende

God aanbid. Valse godsdiensten zijn altijd het resultaat van het aanbidden van valse goden. Het eeuwige leven, zelfs dat de grootste gave is van alle gaven van God, is voor hen, en alleen voor hen, die God kennen, en Jezus Christus, die Hij gezonden heeft (zie LV 17:3).

Het is in deze wereld een rage om valse goden van vele verschillende soorten te aanbidden. Er zijn er die buigen voor afgoden van hout en steen, en anderen die bidden tot beelden en beeltenissen. Er zijn er die koeien en krokodillen aanbidden, en anderen die Adam of Allah als hun opperwezen beschouwen.

Ouderling Bruce R. McConkie en president Spencer W. Kimball

Dan zijn er diegenen welke de namen van de godheid verbinden met onstoffelijke geestelijke essentie, zonder lichaam, ongeschapen, en onbegrijpbaar, de immensiteit van het heelal vullende, die overal en nergens in het bijzonder aanwezig is.

En dan zijn er zelfs, die de ongelofelijke theorie aanhangen, dat God een eeuwige student is, die ingeschreven staat in de universiteit van het universum, waar Hij druk doende is nieuwe waarheden te leren en nieuwe en vreemde kennis vergaart waarvan Hij nooit tevoren heeft gehoord.

Hoe kleinerend - grenzend aan godslastering - is het, om de Heer God Almachtig te vernederen door te zeggen dat Hij een afgod is, of een beeltenis, of een beest, of een geest, of dat Hij altijd aan het leren is maar nooit bij machte is tot een kennis van alle waarheid te komen (zie 2 Timoteüs 3:7).

Het eerste beginsel van geopenbaarde godsdienst is de kennis van het karakter en het soort wezen dat God is. Wat ons betreft, wij weten, en getuigen „dat er een God in de hemel is, Die oneindig en eeuwig is, van eeuwigheid tot eeuwigheid dezelfde onveranderlijke God, de Maker van hemel en aarde en van alles wat daarin is.” (LV 20:17.)

Deze grote God, de Heer Almachtig, is een persoon met een lichaam. Hij „heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van een mens.” (LV 130:22.) Hij is almachtig, alwetend, en alom aanwezig. Hij heeft alle macht, weet alle dingen, en is, door de macht van de Geest, in en door alle dingen.

Wij weten en getuigen dat „Hij de mens schiep, man en vrouw; naar zijn eigen beeld en naar zijn eigen gelijkenis schiep Hij hen.” (LV 20:18.)

Alle mensen zijn de geesteskinderen van de Eeuwige Vader. Wij zijn het nakomelingschap van celestiale ouders. Wij leefden en woonden in de hof van heerlijkheid voor het fundament van deze wereld was gelegd.

Onze Eeuwige Vader ordende en vestigde deze wetten - die het evangelie van God genoemd worden - die het ons mogelijk zouden maken vooruit te komen en te ontwikkelen en te worden zoals Hij.

Wij weten en getuigen, dat toen hij mensen op deze aarde plaatste, Hij hun geboden gaf, „dat zij Hem, de enige levende en ware God, zouden liefhebben en dienen, en dat Hij het enige Wezen zou zijn, Dat zij zouden aanbidden.” (LV 20:19.)

Wij weten en getuigen, dat de machtige Michaël viel, opdat de mensen mochten zijn, en dat daarom „de Almachtige God zijn Eniggeboren Zoon (heeft) gegeven” (LV 20:21) om de mens te bevrijden van de lichamelijke en geestelijke dood, die in de wereld werd gebracht door de val van Adam.

Wij weten en getuigen, dat „Hij werd gekruisigd, stierf, en herrees ten derde dage.” Dat Hij „ten hemel (voer) om ter rechterhand des Vaders te zitten en volgens de wil des Vaders met almacht te regeren,

Opdat allen, die zouden geloven en in Zijn heilige naam worden gedoopt, en in geloof tot het einde toe volharden, zalig zouden worden”. (LV 20:23-25.)

Wij weten en getuigen dat de zaligmaking door Christus is; dat het is vanwege zijn goedheid en genade; en dat Hij onze pleiter is bij de Vader.

Wij geven getuigenis dat Hij de enige Bemiddelaar is tussen de mens en God; dat door zijn zoenoffer de gevallen mens verzoend kan worden met God; en dat

Hij „de dood van zijn kracht heeft be-roofd en onvergankelijk leven aan het licht gebracht heeft door het evangelie” (2 Timoteüs 1:10).

Wij aanbidden de Vader, in de naam van de Zoon, door de macht van de Heilige Geest, en wij nodigen alle mensen uit zich met ons te verenigen.

Er is geen zaligmaking in het aanbidden

„Ons is geboden uit te gaan
... om alle mensen waar
dan ook te vertellen wat
voor hen ligt en wat de Heer
wil dat zij er aan doen”

van valse goden; er is geen zaligmaking in valse godsdiensten; er is geen zaligmaking in enige andere vorm van dwaling. De mens alleen kan zichzelf niet verlossen. Geen mens kan zijn eigen tot stof gekeerde lichaam tot opstanding roepen en het tot leven brengen in onsterfelijke heerlijkheid. Geen mens kan een celestiale hemel scheppen wiens bewoners daar vertoeven in eeuwig licht.

Alle afgoden, beelden en beeltenissen bij elkaar, sinds het begin van de wereld tot het einde der tijden, zullen nooit de macht hebben één menselijke ziel te reinigen en te vervolmaken.

Noch Adam, noch Allah, noch boeddha, noch enig ander persoon, echt of in beeltenis, zal ooit zaligheid brengen tot de gevallen mens.

Een onbekend, ongeschapen, onstoffelijk, geestelijk niet zijn heeft nog nooit en zal nooit de mens begiftigen met de gaven van de Geest of hen verzekeren van een eeuwig celestiaal thuis.

En zeker is een studierend God, met be-grensde macht, die alleen ex-perimenteert in de laboratoria van de eeuwigheid, niet het wezen, waarin ik althans geneigd zou zijn een oneindig vertrouwen te stellen.

De waarheid over God, de waarheid over geloof, de waarheid over zaligheid - deze dingen kunnen alleen door openba-ring gekend worden.

De mensen in onze tijd zullen nooit vre-de vinden, of veiligheid, of zaligheid in de wereld. Oorlogen, plagen en verwoes-ting zullen de aarde voortdurend als een vloed teisteren.

Misdaad en zonde zullen toenemen; on-rechtaardigheid zal overvloedig voor-komen; de liefde van de mensen voor elkaar zal verkillen (zie Matteüs 24:12). We behoeven niet uit te zien naar die dag, waarop de mens zelf een tijd van rechtvaardigheid zal inluiden.

Maar zij, die zich tot Christus wenden, die zijn evangelie aanvaardden, en zich aansluiten bij zijn kerk, en zijn wetten naleven, en die daarbij de Vader aanbid-den door zijn heilige naam - dezulken zullen vrede, veiligheid en zaligheid vin-den. In de wereld zullen zij verdrukking vinden; in Christus zullen zij vrede heb-ben (zie Johannes 16:33).

En dus zeggen wij: Wij zijn de dienst-knechten van de Heer. Hij heeft zichzelf aan ons geopenbaard door de macht van de Heilige Geest. Wij weten wie wij aan-bidden. Het is een heerlijk voorrecht over Hem en zijn manieren te spreken, en wij spreken als „gezaghebbend en niet als . . . schriftgeleerden” (Matteüs 7:29). Wij weten door de openbaringen van de Heilige Geest aan onze ziel, dat God onze Vader is, dat Jezus Christus de Heer van ons allen is, en dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der

Laatste Dagen Gods koninkrijk op aarde is en gesteld is als een licht op een heuvel om de waarheid over God te verkondigen tot een gevallen wereld.

Wanneer zij spreken door de macht van de Heilige Geest, zullen onze woorden Schrift zijn; de zin, het woord, en de stem van Hem, die ons gezonden heeft. Ons getuigenis is, dat de Almachtige God onze Eeuwige Vader is, die leeft in een celestiaal koninkrijk; dat de Heer Jezus Christus zijn Zoon is in de ware en letterlijke zin des woords; dat de heilige Messias in de wereld kwam, om aan het kruis te sterven voor de zonden der we-

reld; en dat de Heilige Geest - een persoon van geest, een man van geest - hun boodschapper en getuige is, wiens openbaringen, gaven en begiftigingen beschikbaar zijn voor de gelovigen in alle landen en alle volkeren.

En nu zeggen wij, zoals ons is opgedragen te doen:

„Vreest God en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen; En aanbidt Hem, Die de hemel, de aarde en de zee en de fonteynen der wateren heeft gemaakt” (LV 133:38,39).

Wij zeggen: Kom, aanbidt de Heer in de schoonheid van heiligheid. Kom, aanbidt de Heer, de Almachtige, de Koning van de schepping. Kom tot Christus en geloof en gehoorzaam zijn wet, want niemand komt tot de Vader dan door Hem, of door zijn woord. Kom en verheug u in de openbaringen van de Heer aan Joseph Smith en de hedendaagse profeten, want zij zijn de openbaarders van Christus en de getuigen van God in deze laatste dagen.

Keert u tot de Heer, onze God. Bekeert u van al uw zonden. Verzaak valse leerstellingen; vlucht van valse goden; zoek de waarheid.

Laat u niet bedriegen door de leerstellingen van de mens of duivels. Blijf getrouw aan de waarheid en wees gelovig zoals het geval was met de ouden, voor wie de hemelen scheurden en die hun roepingen en verkiezing waarachtig maakten in de dagen van hun sterfelijke proeftijd (zie Petrus 1:10).

O, God onze Vader, wilt Gij op uw kinderen neerzien in liefde en genade, hen bekering schenkende, en hen op uw heilige wijze leiden, zodat zij vrede zullen kennen in dit leven en het eeuwige leven in de komende wereld. In de naam van de Heer Jezus Christus, amen. □

Ouderling J. Thomas Fyans – van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Zeven gebeurtenissen van grote invloed

Ik heb, net als u, gehoord van de uitbarstingen van de St. Helens. We lazen het in kranten en tijdschriften, hoorden het op de radio, en zagen op de televisie de beelden van dit grootse verschijnsel. Al mijn waarnemingen van wat er gebeurd was, waren uit de tweede hand. Drie weken terug was ik echter in Longview (Washington), dat figuurlijk gesproken aan de voet van de St. Helens ligt. Over een afstand van 80 kilometer loopt daar vanaf deze vulkaan een rivier. Grote machines haalden vulkanisch materiaal uit de rivier en stortten het uit over vele hectaren grond, en hoopten het hoger op dan de gemiddelde lengte van een man. Ik heb het gezien. Ik begreep in het bijzonder de kracht die vrijkwam door die grootse manifestatie van ongemak van de St. Helens. Er is vastgesteld, dat meer dan tweeënehalve kubieke kilometer materiaal door de vulkaan is uitgeworpen.

Ik zou graag een ander beeld van kracht, die de St. Helens, de Vesuvius, alle aardbevingen, tornado's en andere soortge-

lijke verstoringen van de natuurlijke rust te boven gaat.

Mag ik eerst onze vrienden die geen lid zijn een paar vragen stellen?

Misschien heeft u zich afgevraagd wat uw mormoonse vrienden geloofden.

Misschien kunnen we daarom gaan naar de berg van het mormonisme, en zien, en misschien begrijpen, waarom uw vriend zijn geloof zo beleeft. Want de kracht die van deze berg komt, zal uw leven beïnvloeden - ja, uw eeuwige leven.

Mogen wij oprecht met elkaar bidden, dat door uw zien en aanvoelen hopelijk begrip tot stand zal komen.

Er zijn zeven gebeurtenissen van grote eeuwige invloed, die uw mormoonse vriend met u zou willen delen.

Gebeurtenis nummer één: Deze geweldige manifestatie van kracht begon op een prachtige lentemorgen in het jaar 1820. Een oprecht zoeker naar de waarheid, ging naar een bos, dat door deze gebeurtenis is geheiligd, en knielde in nederig gebed tot zijn Hemelse Vader, de Schepper van bergen en dalen en zeeën,

en alles wat we zien bij dag, en de celestiale lichten van de sterren en planeten die we aannemen bij nacht.

De hemelen werden geopend, en deze grote en nobele geest, Joseph Smith, trad in directe communicatie met hemelse Wezens. Laat uw ogen zien en uw hart voelen, en laat er tenminste gedeeltelijk begrip zijn wanneer we luisteren naar de woordelijke weergave van deze gebeurtenis.

„Ik zag recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij viel.

Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: *Deze is Mijn geliefde Zoon - hoor Hem*” (Joseph Smith 2:16,17).

Alle onzekerheid vloeiende weg. Joseph Smith had een persoonlijke wetenschap van het bestaan van deze goddelijke Wezens. De Vader en de Zoon, de Schepers van het universum, verschenen aan Joseph Smith.

Gebeurtenis nummer twee: Drie jaar zijn voorbijgegaan sinds het eerste visioen. Het is nu 1823. Een ander licht verscheen - en een engel geeft richtlijnen aan de jonge profeet. Laten we nogmaals luisteren.

„Terwijl ik God aldus aanriep, ontdekte ik dat er een licht in mijn kamer verscheen dat in helderheid toenam, totdat de kamer lichter was geworden dan op de middag. Onmiddellijk daarop verscheen er iemand naast mijn bed, die in de lucht bleef staan, want zijn voeten raakten de vloer niet.

Hij noemde mij bij mijn naam en zei mij

dat hij een afgezant was, uit Gods tegenwoordigheid tot mij gezonden, en dat zijn naam Moroni was; dat God een werk voor mij had. . .

Hij zei dat er een boek bewaard was, een op gouden platen geschreven boek, en dat dit een kroniek was van de vroegere bewoners van dit vasteland (Amerika) en van hun herkomst. Ook zei hij dat het boek de volheid van het eeuwig Evangelie bevatte dat door de Zaligmaker aan de vroegere bewoners was gepredikt” (Joseph Smith 2:30,33,34).

Gebeurtenis nummer drie: Weer gingen vier jaar voorbij. „Ten slotte brak de tijd aan om de platen in ontvangst te nemen. . . Op 22 september 1827 . . . droeg dezelfde hemelbode ze aan mij over met de volgende opdracht: dat ik voor de voorwerpen verantwoordelijk was” (Joseph Smith 2:59).

De gouden platen waren nu afgegeven, zij bevatten een waardevolle boodschap, fluisterend en voortkomend als uit het stof door de goddelijke instrumentatie van de macht van vertaling.

Laten we proberen de geest van het vertalingsproces aan te voelen, zoals opgetekend door Oliver Cowdery: „Dit waren dagen om nooit te vergeten - te zitten onder het geluid van een stem die gedicteerd werd door de inspiratie des hemels, vervulde mijn hart met grote dankbaarheid! Dag aan dag ging ik zonder onderbreking voort om de geschiedenis of de kroniek, het „Boek van Mormon” genoemd, uit zijn mond op te schrijven” (Oliver Cowderys aandeel aan het einde van de *Parel van Grote Waarde*).

Gebeurtenis nummer vier: Weer gingen twee jaar voorbij. Nu komt er een ander bezoek, dat macht van omhoog brengt. Het Aäronische priesterschap, dat bijzondere sleutels bevat, is op aarde her-

steld. Het staat met de volgende woorden opgetekend:

„Wij waren nog steeds bezig met het vertaalwerk, toen wij de volgende maand (mei 1829) op zekere dag het bos ingingen om te bidden en de Here om inlichtingen te vragen aangaande de doop tot vergeving der zonden, die wij bij het vertalen der platen vermeld vonden. Toen wij in gebed verzonken waren en de Here aanriepen, daalde er in een wolk van licht een hemelse boodschapper neer, en onder oplegging van zijn handen ordende hij ons, zeggende:

Aan u, mijn mededienstknachten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen, en van het Evangelie der bekering, en van doop door

onderdompeling tot vergeving der zonden: . . .

De boodschapper die ons bij deze gelegenheid bezocht en dit priesterschap aan ons verleende, zei dat zijn naam Johannes was, dezelfde die in het Nieuwe Testament Johannes de Doper wordt genoemd, en dat hij handelde op aanwijzing van Petrus, Jakobus en Johannes, die de sleutelen droegen van het Melchizedekse priesterschap, welk priesterschap, naar hij zei, te bestemder tijd aan ons zou worden verleend” (Joseph Smith 2:68,69,72).

Petrus, Jakobus en Johannes kwamen en ordenden hen tot het Melchizedekse priesterschap, het welk de macht behelst te handelen in naam van de Godheid. Een bekende van Joseph Smith maakte deze interessante opmerking:

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig

„Als u Joseph Smith zou vragen hoe Adam er uit zag, zou hij u dat direct vertellen; hij zou u zijn lengte, zijn voorkomen en alles van hem vertellen. U zou hem hebben kunnen vragen hoe Petrus, Jakobus en Johannes er uit zagen, en hij zou het u hebben kunnen vertellen.” (John Taylor in *Journal of Discourses*, deel 18, blz. 326.)

Ziet u, mijn vrienden die geen lid zijn van de kerk, hij kende hen, omdat hij een persoonlijke relatie met hen had.

Gebeurtenis nummer vijf: Het is 1836. Nu komt een persoonlijke manifestatie van de Heiland aan Joseph Smith en Oliver Cowdery, die zij in de volgende prachtige bewoordingen beschreven:

„De sluier werd van ons verstand weggenomen, en de ogen van ons begrip werden geopend.

Wij zagen de Heer voor ons op het hekwerk van de kansel staan, en onder Zijn voeten bevond zich plaveisel van zuiver goud, dat amberkleurig was.

Zijn ogen waren als een vurige vlam; Zijn hoofdhaar was zo wit als reine sneeuw; de straling van Zijn aangezicht overtrof de glans der zon; en Zijn stem was als het geruis van grote wateren, ja, de stem van Jehova, zeggende:

Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw Voorspraak bij de Vader” (LV 110:1-4).

Laten wij samen een ooggetuigenverslag lezen van een van zulke gebeurtenissen; ik citeer:

„Ik zal niet trachten u de gevoelens van mijn hart te beschrijven, evenmin de verheven schoonheid en heerlijkheid die ons bij deze gelegenheid omringden; maar u zult mij geloven, als ik zeg dat aarde noch mensen met de welsprekendheid aller tijden hun taal op zulk een fascie-

rende en sublieme wijze weten te sieren, als deze heilige persoon. Neen, evenmin bezit deze aarde de macht om de vreugde te geven, de vrede te schenken of de wijsheid te peilen die in iedere door de macht van de Heilige Geest gesproken zin lag opgesloten! De zekerheid dat wij in de

„De geestelijke kracht die van de berg Sinai kwam in de dagen van ouds en de herstellende krachten van alle eeuwen, zijn in onze tijd uit de hemel nedergedaald.”

tegenwoordigheid van een engel waren, de zekerheid dat wij de stem van Jezus hoorden, en de onbevleete waarheid uit de mond van een reine persoon, gedicteerd door de wil van God, gaat voor mij alle beschrijving te boven.” (Oliver Cowderys aandeel aan het einde van de *Parel van Grote Waarde*.)

Gebeurtenis nummer zes: Bijbelse profeten hebben door de eeuwen heen de vergadering van Israël voorspeld. Laat ons een bezoek van Mozes aan Joseph Smith en Oliver Cowdery en de overdracht van de sleutelen van vergadering onderzoeken.

„Nadat dit visioen zich sloot, werden de hemelen wederom voor ons geopend, en verscheen Mozes aan ons, en droeg aan ons de sleutelen over van de vergadering van Israël van de vier delen der aarde, en van het leiden van de tien stammen uit het noordelijke land” (LV 110:11).

Gebeurtenis nummer zeven: Toen kwam Elias ter vervulling van de profetie van Maleachi. Laat ons luisteren naar

deze door de hemel gezonden waarheid. „Nadat dit visioen zich had gesloten, ontvouwde zich een ander groot en heerlijk visioen op machtige wijze voor onze ogen; want de profeet Elia, die zonder de dood te smaken ten hemel werd opgenomen, stond voor ons en zeide: Ziet, de tijd is nu ten volle gekomen, waarvan werd gesproken bij monde van Maleachi, die getuigde, dat hij (Elia) zou worden gezonden voordat de grote en verschrikkelijke dag des Heren komt - - Om het hart van de vaders tot de kinderen te wenden, en de kinderen tot de vaders, opdat de ganse aarde niet met een ban worde geslagen. . .” (LV 110:13-15).

De macht van Elia is de macht van het priesterschap waardoor dingen op aarde en in de hemel gebonden en ontbonden worden. Aldus zijn de sleutelen van deze macht wederom werkzaam op de aarde en worden gebruikt bij het verrichten van alle verordeningen van het evangelie voor de levenden en de doden.

Grote kracht werd gemanifesteerd door bergen. Natuurkrachten, kwamen van

de St. Helens, maar zullen gauw verstommen voor een onbepaald aantal jaren. De geestelijke kracht die van de berg Sinai kwam in de dagen van ouds en de herstellende krachten van alle eeuwen, zijn in onze tijd uit de hemel nederge daald en zullen niet worden wegge- nomen, maar ons door alle eeuwigheden heen beïnvloeden.

De Heer heeft gezegd: „En er is geen oog, dat niet zal zien, noch een oor dat niet zal horen” (LV 1:2), hetzij gespro- ken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is het- zelfde” (LV 1:38).

Ik verhef mijn stem in plechtig getuige- nis, dat deze hemel en aarde omvattende gebeurtenissen waarlijk gebeurd zijn, dat de Heiland letterlijk gesproken heeft, en dat zijn macht gevestigd is in De Kerk van Jezus Christus van de Hei- ligen der Laatste Dagen. Moge de Heer u zegenen, mijn vrienden, dat u zult zien, horen en begrijpen. Waarom begint u die tocht vandaag niet? Dat bid ik in de naam van Jezus Christus, amen. □

Ouderling Marvin J. Ashton – van het Quorum der Twaalf Apostelen

Tegenspoed en u

Gisteren luisterde ik geamuseerd naar de discussie van twee vrienden van mij over hun favoriete voetbalclub. Zij waren het er over eens dat de grootste beperkende factor om het nationaal kampioenschap te behalen lag in het wedstrijdschema. Zij vonden dat de clubs voor hun eigen bestwil tegen sterkere clubs zouden moeten spelen.

In voetbal of in het leven de tegenslagen, die waarmee wij wedijveren, die, welke wij bestrijden of waartegen wij weerstand bieden, onze tegenstanders, onze vijanden of onze problemen - zijn vaak de bepalende factoren in onze uiteindelijke kracht en prestatie.

In ieders leven zal op de een of andere wijze tegenspoed voorkomen. Het verschil ligt in de manier waarop wij ons er op voorbereiden en het trotseren. We kunnen door tegenslag gebroken worden, maar we kunnen er ook sterker van worden. Het uiteindelijke resultaat ligt in de persoon zelf. Henry Fielding zei hierover: „Tegenspoed is de proef van het beginsel. Zonder dat, weet een man nauwelijks of hij oprecht is of niet.” (*The New Dictionary of Thoughts*, ed. Ralph Emerson Browns n.p. Standard Book Co., 1957, blz. 6.)

Wanneer we ons realiseren dat tegenspoed lijden, gebrek, droefenis, ellende en rampspoed kan betekenen, hoe kunnen we het dan het best gebruiken als gelegenheid voor onze persoonlijke groei of ontwikkeling? Laat mij, als één antwoord, een voorval vertellen uit het leven van een vriend van mij, dat hij mij op mijn verzoek in zijn eigen woorden vertelde. Ik vind zijn ervaring een krachtige vermaning.

„Het was zaterdag, de derde januari, een aantal jaren geleden. Ik vond het fijn die ochtend een studiebijeenkomst bij te wonen. Het was een landbouwstudiebijeenkomst aan de Brigham Young Universiteit, waar ik vroeger gestudeerd heb. Ik was pas zes maanden thuis sinds mijn zending, en ik maakte alle aanpassingsmoeilijkheden van een teruggekeerde zendeling door. De uitdagingen van het gezinsleven, meisjes, studie, en het feit dat er vijftiengduizend andere studenten waren, die hun beste beentje voor wilden zetten - sommigen met een heleboel geld; anderen, zoals ik, die elk dubbeltje moesten omdraaien - maakte het niet eenvoudiger.

In het begin van de week had ik een baantje gevonden in een machine-

fabriekje, en bediende er een hydraulische ponsmachine. We maakten afdichtingsringen voor hydraulisch gereedschap. Na de studiebijeenkomst ging ik naar mijn werk. Kimball, mijn kamergenoot en vroegere zendingscollega, die al vroeger op de ochtend naar zijn werk was gegaan, vertelde mij hoe ik een nieuwe afdichtingsring kon maken. Na ongeveer twintig minuten bleef een van de kleinste afdichtingsringetjes op de plaat in de machine steken. Ik probeerde om het met mijn linkerhand los te krijgen. Toen ik mij omdraaide om er eens goed naar te kijken en mijn rechterhand te gebruiken, sloot de machine zich om mijn linkerhand, en maakte een afschuwelijk geluid toen het mijn hand net onder de pols verbrijzelde. Na wat een eeuwigheid leek, ging de machine eindelijk weer open. Mijn eerste gedachte toen ik naar mijn hand keek was: ‚Wat een troep!‘ Toen hoorde ik het stemmetje in mijn binnenste, dat ik had leren kennen, liefhebben en waarderen, dat fluisterde: ‚Jerry, je zult je hand moeten missen.‘ Vier uur zijn ze met mij bezig geweest. Het eerste wat ik hoorde was de stem van de chirurg in de verkoeverkamer. ‚Jerry,‘ zei hij, ‚kun je me horen?‘ ‚Ja,‘ zei ik. ‚We hebben je hand moeten amputeren.‘ De volgende dagen waren gevuld met tranen, pijn, vrienden, kaarten en familie. Al die bezorgde mensen maakten het veel makkelijker voor mij, vooral Kimball. Hij heeft mijn familie en anderen laten weten wat er gebeurd was, en hielp op alle mogelijke manieren. Ik heb nooit om iets moeten vragen. Het was al gebeurd. Door zijn voorbeeld en steun, gaf hij mij de moed deze nieuwe uitdaging tegemoet te treden. De dagen in het ziekenhuis betekenden

pijnlijke, slapeloze uren en dagen. Die nachten schonken mij de gelegenheid te denken over de Heiland en Joseph Smith zoals ik nooit eerder gedaan had. Ik beschouwde het leven van de profeet Joseph Smith aan de hand van hetgeen ik geleerd had. Hij doorstond keer op keer lichamelijke, emotionele en geestelijke moeilijkheden. Ik verwonderde mij over zijn geweldige overwinningen. In die moeilijke periode beloofde ik de Heer alle uitdagingen te aanvaarden net zoals Joseph Smith dat had gedaan.

Natuurlijk waren mijn gedachten gedurende de eerste nacht in de trant van: ‚Waarom ik? Heb ik vroeger iets verkeerd gedaan? Waaraan heb ik dit verdiend?‘

Toen dacht ik: ‚Geen rodeo’s meer, geen rugby of skieën,‘ en ik vroeg me af welke vrouw er een man met maar één hand wilde hebben. Ik had nog niet zo’n groot zelfrespect en zelfvertrouwen ontwikkeld; daarom vergrootte deze gedachten mijn zorgen.

Moeder kwam naar school en bracht me voor het weekend naar huis. Een keer zei ze iets wat mij deed inzien hoe geweldig ze was. ‚Jerry, ik wou dat ik je mijn linkerhand kon geven.‘

Die zondag was vastenzondag. Met mijn ingekorte arm nog in het verband, bedankte ik iedereen voor zijn medeleven, gebeden en kaarten. Ik realiseerde mij als nooit tevoren, dat goede vrienden en getrouwe familieleden uitdagingen minder moeilijk maakten.

Na de getuigenisvergadering, gaf een goede vriend mij een bijzondere zegen. Gedurende die zegening werden heel veel vragen beantwoord. Hij zei mij, dat dit ongeluk geen straf was voor iets wat ik gedaan had, maar eerder een gelegenheid om een beter mens te worden en om

de eigenschappen naar voren te brengen die ontwikkeld dienden te worden. Hij deelde mij mee, dat deze uitdaging mij meer begrip voor mensen zou schenken, voor problemen en het leven zelf. Wanneer ik er nu op terugblik, heeft elk punt van die zegening en aanmoediging mij op overvloedige wijze geholpen.

„In ieders leven zal op de een of andere wijze tegenspoed voorkomen. Het verschil ligt in de manier waarop wij ons er op voorbereiden en het trotseren.”

Een van mijn grootste angsten was de voortdurende gedachte aan hoe de mensen mij zouden accepteren. Zouden ze bang van mij zijn, twijfelen aan mijn kunnen, of mij afschrijven voor ik mij had kunnen bewijzen? Zouden de meisjes niet met mij uit willen gaan omdat ik anders was? Zouden ze het niet leuk vinden om met mij gezien te worden?

Na mijn zending was ik met verschillende meisjes uit geweest, maar met Julie maar een paar keer. Toen ik de dag na de operatie wakker werd in het ziekenhuis, was zij er met anderen. Ik vroeg de anderen de kamer te verlaten om haar daarna, naar wat ik dacht de perfecte preek te geven. Ik vertelde haar dat ze mijn hand geamputeerd hadden. Wanneer ze zich opgelaten voelde, of zich schaamde om met mij gezien te worden in de toekomst, moest ze zich niet verplicht voelen in een verder samenzijn. Op dat moment zag ik haar ogen vuur spuwen. Ze wond er geen

doekjes om, toen ze mij vertelde dat ze niet uit medelijden of verplichting was gekomen, maar alleen omdat ze om mij gaf. Ze stelde, dat ze mij altijd zou helpen, maar nooit zielig zou vinden. Zes maanden later trouwden we in de tempel te Salt Lake City.

Er vonden veel sollicitatiegesprekken plaats, veel vooroordelen en afwijzingen; maar door voortdurende aanmoedigingen, zegende de Heer ons op ontelbare manieren. Toen ons eerste dochtertje kwam, Bracken, was er geen geld meer om naar school te gaan. Dus namen we het grote besluit om in zaken te gaan, wat weer een andere leerzame ervaring zou blijken. Na een paar jaar - met de nodige tegenslagen vond ik mijn loopbaan in de personeelsadministratie, hetgeen niet alleen tegemoet kwam aan mijn doelstellingen, maar ook beantwoordde aan mijn gebeden.

Wanneer ik er nu op terugblik, zie ik uitdaging of tegenspoed als iets om op te bouwen. Natuurlijk kan ik niet stellen dat die ervaring plezierig was; hij was verschrikkelijk. Ik hoop echter, dat ik die tegenspoed op een positieve wijze heb aangewend. Wanneer ik anderen zie die in moeilijkheden zijn, of pijn hebben, wanneer er echt tegenspoed aan de deur klopt, heb ik de mogelijkheid om niet alleen iets te voelen van hetgeen zij doorstaan, maar hen ook te kunnen helpen omdat zij kunnen zien dat ik ook het een en ander heb moeten doorstaan.”

Na een discussie over het onderwerp tegenspoed, vroeg een jongeman, die erg bezorgd was over de zorgen die zijn lieve moeder te dragen had: „Wanneer God almachtig is en alles weet, waarom laat Hij mijn moeder dan zolang lijden, terwijl Hij allang weet hoe het zal aflopen?” Ons antwoord was: „De problemen van

je moeder zijn geen proeven zodat de Heer kan zien wat ze waard is. Het zijn beproevingen om je moeder zelf te laten zien wat ze waard is. Het is erg belangrijk dat ze weet wat haar kracht in tegenwoord is, en dat ze groeit van de ervaringen.”

Toen de profeet Joseph Smith met een aantal van zijn medebroeders een paar maanden gevangen zat in de Libertygevangenis in Missouri, zagen de omstandigheden er slecht uit. Hun petitie aan gezagsdragers en rechtbanken brachten geen verlichting in hun omstandigheden. Wanhopig smeekte Joseph zijn Hemelse Vader om begrip en hulp. Uiteindelijk kwam de volgende boodschap:

„Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegen-

spoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn;

En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen; gij zult overal uw vijanden zegevieren.” (LV 121:7,8.)

Men kan zonder meer en zonder enige twijfel stellen, dat het nobele karakter en edele voorkomen van Joseph Smith werden bijgeschaafd door de voortdurende overwinningen op zijn bezoeken. Christus ontwikkelde ook een unieke balans, verstandelijk, lichamelijk, geestelijk en sociaal, toen Hij werkte en diende onder alle soorten beproevende omstandigheden:

„Hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft

Algemene Autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever

President
Spencer W. Kimball

President Marion G. Romney
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd K. Packard

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Eerste Quorum der Zeventig

Franklin D. Richards

J. Thomas Fyans

Neal A. Maxwell

Carlos E. Asay

M. Russell Ballard

Dean L. Larsen

Royden G. Denick

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Marion D. Hanks

A. Theodore Tuttle

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Hariman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Piegari

W. Grant Bangorfer

Robert D. Hales

Adney Y. Komatsu

Joseph B. Worthin

Gene R. Cook

Charles Didier

William R. Bradford

George P. Lee

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Robert E. Wells

G. Homer Durham

James M. Paramore

Richard G. Scott

Hugh W. Pinnock

F. Enzo Busche

Yoshihiko Kikuchi

Ronald E. Poelman

Derek A. Cumberbert

Robert L. Backman

Rex C. Reeve, Sr.

F. Burton Howard

Teddy E. Brewerton

Jack H. Gössling, Jr.

Emeritus leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Edward G. Smith

S. Daworth Young

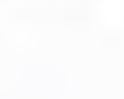
Sterling W. Sill

Bernard P. Brockbank

Terry D. Taylor

Joseph Anderson

James A. Culmore

John H. Vandenberg

Leslie Stone

Presiderende Bisschop

H. Burke Peterson

Victor L. Brown

J. Richard Clarke

Eerste raadgever
 Presiderende bisschop
 Tweede raadgever

geleden, en toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden.” (Hebreeën 5:8,9.)

Moeilijkheden kunnen een waardevol gereedschap zijn in ons streven naar volmaking. Tegenspoed hoeft niet noodzakelijk in verband te staan met falen. Juist zelfbeheersing in al onze beproevingen maakt ons sterk. Wanneer we voorbereid zijn, kunnen wij 's levens uitdagingen op glorieuze wijze tegemoet treden. Wij worden zijn discipelen wanneer we getrouw blijven onder alle omstandigheden - met inbegrip van lijden en smart. C. S. Lewis, een Engels schrijver schonk ons een veelbetekenende impressie, toen hij zei: „Ik heb grote schoonheid van geest gezien in sommigen die erg hebben geleden. Ik heb mensen gezien, die, over het algemeen genomen, door de jaren heen vooruit gingen, en niet achteruit, en ik heb gezien dat de zwaarste ziekten schatten van vastberadenheid voortbrachten, en zachtmoedigheid ondanks de meest uitzichtloze gevallen.”

Ik heb een andere goede vriend, die maar een paar dagen in zijn leven gekend heeft waarin hij geen pijn had, ongemak of ziekte. Hij schudt zijn vuisten tegen de krachten van duisternis en beproeving. De moeilijke beproevingen van al die voorgaande jaren zijn door hem op de juiste wijze overwonnen, en hebben hem gemaakt tot wat hij nu is. Zoals Kaleb van ouds zei: „Ik ben thans nog even sterk . . . geef mij daarom dit bergland” (Jozua 14:11,12). Meer bergen, zelfs de hoogste in tegenspoed, kunnen ons sterken voor morgen, wanneer wij gewillig zijn ze te beklimmen.

Jezus Christus, de Meester, deelt zijn leven van beproeving en overwinning met ons, om ons te motiveren en te leiden.

God gaf zijn Zoon kracht. Hij zal ons, zijn kinderen ook steunen, wanneer wij ons tot Hem wenden voor leiding.

Wat een zegen is het, te weten, dat wij tegen alle vurige pijlen van de vijand worden beschermd, wanneer we getrouw zijn. Een waardig dagelijks gebed, is een gebed om kracht om onder alle omstandigheden trouw te blijven.

Wetende dat de satan en zijn volgelingen onvermoeibaar zijn in hun pogen om ons te bespotten, in verlegenheid te brengen, te kleineren, en ons te verleiden toe te geven en tenslotte te vallen, wat dient dan onze houding te zijn in de hedendaagse samenleving? Er is een belangrijke stap, die verder gaat dan het vermijden van naijver en twist - en dat is: waardig leven. Waardig leven is iets heiligs. We hoeven niet te twisten en te strijden met voorstanders van tegenstellingen. We moeten onze tijd niet besteden aan wraak. Zij die misleiden, vernietigen en kleineren, zullen hun eigen vruchten plukken. Hun werken zullen noch prijzenswaardig zijn, noch hun een goede naam verschaffen. Hoe ontmoedigend moet het voor de vijand zijn, de kloekmoedigen onder alle omstandigheden in kalmte en waardigheid vooruitgang te zien maken. Spot en hoon zijn twee van de ergste vormen van tegenspoed die tegenwoordig van ons worden vereist te doorstaan. Door dagelijks de wil van God te doen, hebben wij geen tijd meer voor naijver en confrontatie.

Harry Emerson Fosdick heeft eens geschreven: „De meest opvallende eigenschap van een oester is de volgende. Er komt iets in zijn schelp dat hem ergert. Hij vindt het niet prettig. Maar wanneer hij het niet kwijt kan, gebruikt hij die ergernis om het mooiste te doen wat een oester ooit kan doen. Als er in ons leven

ergernis is, is er maar één recept: maak een parel. Misschien is het een parel van geduld, het doet er niet toe - maak een parel. Er is geloof en liefde voor nodig om het te kunnen." (In *The Treasure Chest*, ed. Charles L. Wahllis, New York: Harper & Row.)

Wie toegeeft aan tegenspoed wordt zwakker. Voor de kloekmoedige is het een middel om toe te nemen in kracht. Leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en andere godvruchtige over de wereld verspreide mensen bidden niet om vrijwaring van moeilijkheden. Zij zullen zich

niet toegeven of in paniek raken. Zij zullen er naar streven zich zelf in conditie te brengen om moeilijke beproevingen tegemoet te kunnen treden en te overwinnen.

Gewoonlijk bestaan er voor de meeste van onze problemen geen eenvoudige antwoorden. Iedereen moet denken, plannen, werken en bidden om de hulp te vinden die hij nodig heeft en de moed die hij moet hebben om zijn probleem te bestrijden of zijn kruis te dragen - wat zijn lot ook zal zijn. Overwinnaars stellen elke dag opnieuw bereikbare doelen. Hun plannen behelzen dingen die gedaan kunnen worden, niet wat niet gedaan kan worden. Zij herinneren zich dat God hen niet de geest van angst heeft gegeven, maar de macht van liefde en een gezonde geest.

God lijkt op mensen zoals Jerry, die het hoofd bieden aan tegenspoed op een moedige manier, ondersteunend lief te hebben. In veel gevallen lijkt het alsof zij een bijzondere relatie met Hem hebben. „Zie, ik heb u gelouterd . . . Ik heb u beproefd in de smeltoven der ellende”. (Jesaja 48:10.)

We dienen dankbaar te zijn voor de voorbeelden van hen, die de dagelijkse uitdagingen, die intens, echt en voortdurend zijn, bestrijden en overwinnen. Er zijn mensen die in onze ogen meer moeilijkheden hebben dan zij kunnen verdragen, maar met Gods hulp worden zij tot iets bijzonders. Zij zullen niet knakken. Zij zullen niet toegeven.

De satan wil, dat wij ons niet opgewassen voelen tegen aardse taken. Wanneer wij ons tot God wenden, zal Hij ons bij de hand nemen en ons door de donkerste uren leiden. Voor deze waarheden laat ik u mijn getuigenis in de naam van Jezus Christus, onze Verlosser, amen. □

Ouderling Gordon B. Hinckley – van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Het is van u vereist te vergeven”

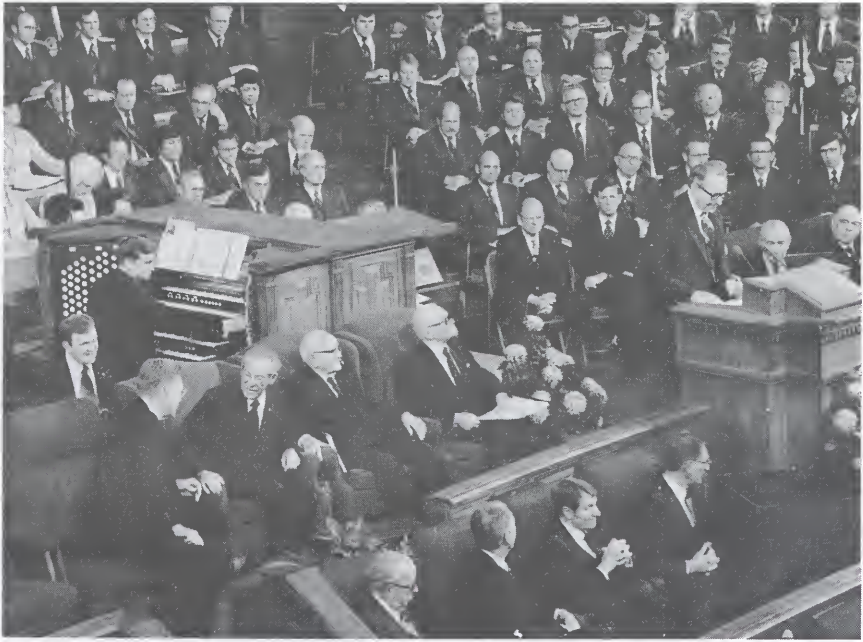
Ik zou het koor willen bedanken voor hun prachtig gezongen aanbidding, hetgeen naar ik hoop zal dienen als een omljsting waarin ik mijn opmerkingen plaats. Deze laatste zes maanden vormde een geweldig seizoen voor ons als kerk. Afgelopen lente hebben wij de 150ste verjaardag van onze organisatie ingeleid. Op 6 april, toen we ook in algemene conferentie bijeenkwamen, overspanden we het grootste deel van dit continent en reikten over anderhalve eeuw geschiedenis, toen we spraken over de nederige geboorte van deze kerk tot het grote aantal verzamelden in deze Tabernakel. Sindsdien hebben wij met muziek, dans en toneel, gestalte gegeven aan de heroïsche geschiedenis van de bouw van Zion in het laatst der dagen. Wij hebben de herinnering aan het verleden opgefrist en eer betoond aan hen die zoveel hebben gegeven, en de dingen mogelijk maakten waarvan wij nu genieten. Er is in ons een geest van dankbaarheid aangeroerd tegenover de Almachtige God voor de wonderbaarlijke manier waarin Hij het tapijt van zijn goddelijk

plan heeft geweven. Wij zijn er aan herinnerd dat we een belangrijk aandeel hebben in de vervulling van een grote profetie.

Dit alles is gedaan in de geest van het jubeljaar. Maar er moet nog veel meer gebeuren. In het oude Israël was elk vijftigste jaar een jubeljaar met herdenkingen en feesten. Maar er was ook een voorschrift, dat er op aandrang elkaar loyaal te vergeven en elkaar niet te benadelen.

Nu in 1980, sluiten we het gordijn van 150 jaar geschiedenis en dienen wij als dankbare mensen naar buiten te treden met een geest van vergeving en een geesthouding van liefde en medeleven ten opzichte van hen die ons, naar ons gevoel, verkeerd hebben gedaan.

Dat hebben we nodig. De hele wereld heeft het nodig. Het is de kern van het evangelie van Jezus Christus. Hij leerde het ons. Hij was daarin een voorbeeld als geen ander. Tijdens zijn doodsstrijd aan het kruis op Golgota, terwijl zijn lage en gehate aanklagers naar Hem keken, zij, die Hem tot deze verschrikkelijke kruisi-

Ouderling Perry spreekt op zaterdagmorgen de aanwezigen toe

ging geleid hadden, riep Hij uit: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen” (Lucas 23:34).

Niemand van ons wordt geroepen om op zo'n edelmoedige wijze te vergeven, maar een ieder van ons is onder een goddelijk uitgesproken verplichting, om uit te gaan in vergeving en genade. De Heer heeft verklaard in woorden van openbaring: „In dagen van ouds zochten Mijn discipelen elkander te beschuldigen, en vergaven elkander niet in hun hart; en wegens dit kwaad werden zij bezocht en gevoelig gekastijd.

Daarom zeg ik tot u, dat gij elkander dient te vergeven. Want hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde.

Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven.

En gij dient in uw hart te zeggen: Laat God tussen mij en u oordelen, en u volgens uw daden vergelden” (LV 64:8-11). Wij hebben grote behoefte aan de toepassing van het door God gegeven beginsel en het daaraan verbonden beginsel van bekering, waarover president Romney met zoveel overredingskracht heeft gesproken. Wij zien de behoefte hiertoe in de gezinnen, waar een onbeduidend voorval opgeblazen wordt tot een grote ruzie. Wij zien het tussen burens, waar een onbeduidend geschil tot een onsterfelijke bitterheid uitgroeit. We zien het bij zakenrelaties die ruzie maken en weigeren elkaar wat toe te geven of te

vergeven, terwijl in de meeste gevallen, wanneer men gewillig zou zijn met elkaar om de tafel te gaan zitten en rustig met elkaar te overleggen, het geschil zou kunnen worden opgelost tot zegen van allen. Inplaats daarvan brengen ze de dag door met het koesteren van wrok en het smeden van vergeldingsplannen.

In dat eerste jaar van de organisatie van de kerk, toen Joseph Smith herhaaldelijk werd gearresteerd en berecht op valse aantijgingen door hen die hem onrecht wilden aandoen, zei de Heer door middel van openbaring tegen hem: „En wie ook met u voor het gerecht zal gaan, zal door de wet worden gevloekt” (LV 24:17). Ik heb ervaren dat er onder ons zijn die in de geest van vergelding hun grieven voortzetten en koesteren. Zelfs onder hen die hun geschil winnen, schijnt weinig innerlijke vrede aanwezig te zijn, en alhoewel zij er materieel misschien beter van geworden zijn, hebben zij iets waardevollers verloren.

Guy de Maupassant, een Franse schrijver, vertelt het verhaal van een boer, Hauchecome, die op marktdag naar het dorp kwam. Terwijl hij over het dorpsplein stapte, viel zijn oog op een eindje touw dat op straat lag. Hij raapte het op en stopte het in zijn zak. Die handeling werd gezien door de smid met wie hij kort geleden een woordenwisseling had gehad.

Later op de dag werd het verlies van een geldbuidel gemeld. Hauchecome werd gearresteerd op aanwijzing van de smid. Hij werd voorgeleid voor de rechter, die hij zijn onschuld wilde bewijzen, door het stuk touw te laten zien dat hij had opgeraapt. Maar ze geloofden hem niet en lachten hem uit.

De volgende dag werd de geldbuidel gevonden en Hauchecome werd vrij-

gesproken van alle kwaad. Maar gebelgd over de onwaardige behandeling, die hij had geleden vanwege een valse beschuldiging, werd hij verbitterd en wilde het niet laten rusten. Onwillig te vergeten en te vergeven, dacht en praatte hij nergens anders over. Hij verwaarloosde zijn boerderij. Overal waar hij ging, iedereen die hij ontmoette, moest aanhoren hoe onrechtvaardig hij was behandeld. Dag en nacht broedde hij er op. Geheel bezeten door zijn grieven, werd hij wanhopig ziek en stierf. Al ijlend in zijn doodsstrijd, mompelde hij herhaaldelijk: „Een stukje touw, een stukje touw.” (*The Works of Guy de Maupassant*, Black's Reader Service New York, blz. 34,35.)

Met andere hoofdspelers en in andere omstandigheden kan dit verhaal op velerlei manieren worden oververteld. Hoe moeilijk is het voor een ieder van ons hen te vergeven, die ons kwaad hebben aangedaan. Wij zijn allemaal geneigd om te blijven broeden op het ons aangedane kwaad. Dat broeden wordt een knagende en vernietigende kanker. Is er een deugd die tegenwoordig meer toepassing behoeft, dan de deugd van vergeven en vergeten? Er zijn er die dit beschouwen als een teken van zwakte. Is dat zo? Ik beweer dat door het leven gaan met een wraakzuchtige geest en het in boosheid overdenken van aangedaan leed, en het verspillen van iemands kwaliteiten aan het voorbereiden van wraak, niets te maken heeft met kracht en intelligentie. Er is geen vrede in het koesteren van wrok. Er is geen geluk in het leven voor, en het afwachten van de dag, waarop u uw gram kunt halen.

Paulus spreekt over „die zwakke en armelijke wereldgeesten” (Galaten 4:9) in ons leven. Is er iets zwakker of armelij-

ker dan de instelling het leven te verbruiken in bittere gedachten en beschamende veronderstellingen tegen hen, die ons misschien hebben beledigd?

Joseph F. Smith presideerde over de kerk in een tijd van grote bitterheid tegenover onze mensen. Hij was het onderwerp van vuige aantijgingen, onafgebroken kritiek van kolomschrijvers, ja zelfs in eigen kringen. Hij werd gehekeld, gekarikaturiseerd en belachelijk gemaakt. Luister naar het antwoord aan hen, die er een spot van maakten hem te vernederen:

„Laat ons de wonden verbinden die veroorzaakt zijn door scherpe woorden, door hardnekkig aangekweekte grieven - vraag de kracht om te kunnen vergeven, en het zal komen.”

„Bemoei u niet met hen. Laat hen be- gaan. Geeft hun de vrijheid hun mening te zeggen waarom zij vragen. Laat hen hun eigen verhaal vertellen en hun eigen ondergang bewerken.” (*Evangelieleer*, blz. 338.)

En dan, met een overtreffende geest van vergeven en vergeten, ging hij voort met het opbouwende werk en het leiden van de kerk tot nieuwe groei en opmerkelijke resultaten. Toen hij uiteindelijk stierf schreven velen die hem hadden vernederd huldeblijken over hem.

Niet zo lang geleden luisterde ik naar een echtpaar dat tegenover mij zat aan het bureau. Er was onenigheid tussen hen.

Ik wist, dat eens hun liefde groot en hecht was geweest. Maar beiden hadden er een gewoonte van gemaakt over de fouten van de ander te spreken. Onwillig elkaar de fouten te vergeven die we allemaal maken, onwillig die te vergeten en er aan voorbij te gaan, hadden zij zolang op elkaar gevit, dat de liefde die zij eens voor elkaar hadden, was verstikt. Het was geheel opgebrand en vervallen tot een zogenaamde scheiding zonder schuld. Nu is er alleen maar eenzaamheid en wederzijds verwijt. Ik ben ervan overtuigd, dat wanneer er maar een sprankje van bekering en vergevingsgezindheid aanwezig was geweest, zij nog steeds bij elkaar zouden zijn, genietend van de vriendschap die hun vroegere jaren zo rijkelijk gezegend had.

Als er iemand onder het bereik van mijn stem is, die in zijn hart het giftige brouwsel van vijandschap koestert ten opzichte van een ander, smeed ik hem de Heer om kracht te vragen te vergeven. Deze uitdrukking van verlangen zal de wezenlijkheid zijn van uw bekering. Het is misschien niet gemakkelijk, en het zal misschien niet snel gaan. Maar wanneer u er oprecht naar streeft en het zoekt, zal het komen. En al zetten zij, die u uw vergaving hebt geschonken, hun achtervolgingen en bedreigingen voort, u weet dan dat u heeft gedaan wat u kon, om een verzoening tot stand te brengen. Er zal dan vrede in uw hart komen, die u anders nooit gekregen zou hebben. Die vrede zal de vrede zijn van Hem, die gezegd heeft:

„Want indien gij de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw hemelse Vader ook u vergeven; maar indien gij de mensen niet vergeeft, zal ook uw Vader uw overtredingen niet vergeven” (Matteüs 6:14,15).

Scott Archibald, een van de vele deurwachters

Ik ken geen mooier verhaal dan dat wat u lezen kunt in het vijftiende hoofdstuk van Lucas. Het is het verhaal van een berouwvolle zoon en een vergevingsgezinde vader. Het is het verhaal van de zoon die zijn erfenis verbrast in een losbandig leven, zijn vaders raad verwerpend en degene die hem liefhadden, verachtend. Toen hij alles had uitgegeven, hongerig en zonder vrienden was en toen hij tot zichzelf kwam, ging hij terug naar zijn vader die hem van veraf zag. „Hij liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem” (Lucas 15:20).

Ik vraag u dat verhaal te lezen. Alle ouders zouden het meerdere malen moeten

lezen. Het is belangrijk genoeg om het in elk huisgezin toe te passen en zelfs groots genoeg om toepassing te vinden op de gehele mensheid, want zijn wij niet allemaal verkwistende zonen en dochters, die zich zouden moeten bekeren en nemen van de vergevende genade van onze Hemelse Vader om daarna zijn voorbeeld te volgen?

Zijn geliefde Zoon, onze Verlosser, strekt zijn hand naar ons uit in vergeving en genade, maar terwijl Hij dat doet, gebiedt Hij, dat wij ons bekeren. Een waarachtige en grootmoedige geest van vergevingsgezindheid zal de vereiste bekering tot stand brengen. De Heer heeft gezegd - en ik citeer een openbaring gegeven aan de profeet Joseph Smith:

„Daarom gebied Ik u, dat gij u bekeert - bekeert, opdat Ik u niet met de roede Mijnsmonds sla, en met Mijn toorn en Mijn gramschap, en uw lijden hevig zij - gij weet niet hoe hevig, gij weet niet hoe verschrikkelijk, ja, gij weet niet hoe zwaar te dragen.

Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;

Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden. . .

Leer van Mij, en luister naar Mijn woorden; wandel in de ootmoed van Mijn Geest, en in Mij zult gij vrede hebben” (LV 19:15-18,23).

Zo is het gebod, en zo is de belofte van Hem, Die in het grootse gebod, dat ons als voorbeeld is gegeven, bidt: „Vader, . . . vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren” (Matteüs 6:9,12).

Zijn de woorden van president Lincoln die hij sprak naar aanleiding van een verschrikkelijke burgeroorlog, niet prachtig: „Met haat voor niemand, met liefde voor allen laat ons de wonden verbinden” (John Bartlett, *Familiar Quotations*, Boston: Little, Brown & Co., 1968, blz. 640).

Mijn geliefde broeders en zusters, wanneer wij dit grootse seizoen van herdenking afsluiten, laat ons dan de wonden verbinden oh, de vele wonden die zijn veroorzaakt door scherpe woorden, door hardnekkig gekoesterde grieven, door plannen te maken om uw gram te halen bij hen die u kwaad hebben gedaan. We hebben allemaal een beetje

van die wraakgevoelens in ons. Gelukkig hebben we ook allemaal de macht er boven uit te groeien als wij ons kleden „met de mantel der naastenliefde, die de mantel van volmaaktheid en vrede is” (LV 88:125).

„Fouten maken is menselijk, vergeven is goddelijk” (Alexander Pope). Er is geen vrede in het koesteren van oude grieven. Er is geen vrede in het denken aan de pijn van oude wonden. Er is alleen vrede in bekering en vergeving. Dit is de zoete vrede waarvan Christus sprak: „Zalig de vredestichters, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden” (Matteüs 5:9). Hiervan getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus, amen. □

Ouderling LeGrand Richards – van het Quorum der Twaalf Apostelen

Een getuigenis

Indien u in het bezit bent van iets dat u dierbaarder is dan het leven zelf en u weet dat u door het weg te geven dat van uw medemensen zou kunnen verrijken zonder dat u daardoor armer wordt, zou u dit dan niet doen? Mijn getuigenis van de goddelijkheid van deze kerk is die schat die mij dierbaarder is dan het leven zelf en ik heb deze aan heel veel mensen gegeven en hun leven is daardoor verrijkt.

Ik heb het voorrecht gehad vanaf dit spreekgestoelte in achteennegentig algemene conferenties van de kerk getuigenis te geven. Ik heb een boek dat mijn getuigenis bevat geschreven en dat boek wordt bijna over de hele wereld gebruikt. Dit getuigenis heb ik in mijn jeugd door de Heilige Geest gekregen door oplegging der handen van hen, die het gezag hadden om deze op mij te bevestigen. En dit maakte als jongen zo'n indruk op mij dat deze mijn hele leven tot leiding geweest is en ik kon haast niet wachten totdat ik oud genoeg was om op zending te gaan.

Toen ik in 1905 vertrok om mijn eerste

zending te vervullen, reisden mijn neef en ik samen naar Liverpool; hij werd naar Noorwegen gestuurd en ik naar Holland. Nadat we al een paar maanden in het zendingsveld waren, ontving ik een brief van hem en na een inleiding schreef hij: „Onlangs ontmoette ik een man die meer over godsdienst weet dan ik ooit gedroomd had. Ik vertelde hem dat indien hij iets beters had dan ik, ik mij bij zijn kerk zou aansluiten.”

Ik schreef hem terug: „Je hebt hem precies het juiste gezegd. Als hij iets beters heeft dan jij, dan moet je je bij zijn kerk aansluiten.” Toen haalde ik een paar ervaringen aan waar broeder Fyans ons vanmorgen over verteld heeft. Ik schreef: „Heeft hij iets beters dan een persoonlijk bezoek van God, de Vader, en zijn Zoon Jezus Christus die na eeuwen van geestelijke duisternis in een lichtkolom verscheen om de bedeling van de volheid der tijden te openen en de ware persoonlijkheid van de godheid, namelijk dat zij verheerlijkte personen zijn, te openbaren?”

Ik vervolgde: „Heeft hij iets beters dan

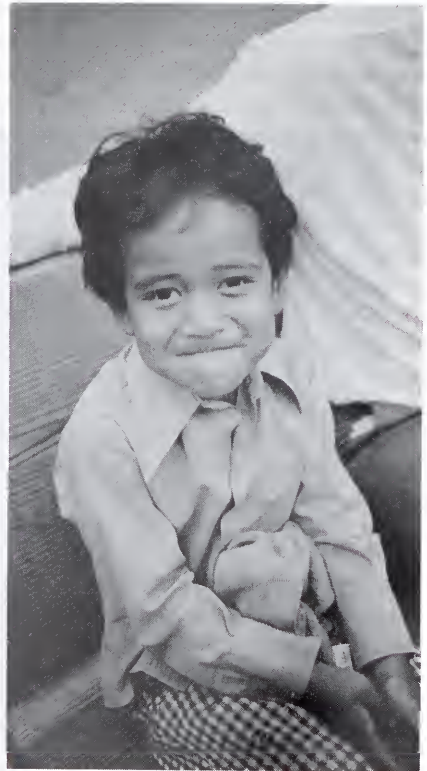
Moroni die kwam met de platen waar het Boek van Mormon van vertaald werd? Heeft hij iets beters dan Johannes de Doper, die kwam met het Aäronische priesterschap, de macht en het gezag om te dopen door onderdompeling voor de vergeving van zonden? Heeft hij iets beters dan Petrus, Jakobus en Johannes - apostelen van de Heer Jezus Christus - die kwamen met het heilige Melchizedekse priesterschap, het heilige apostelschap, het gezag om de kerk en het koninkrijk van God voor de laatste keer te organiseren om de weg voor te bereiden op de komst van de Zoon des Mensen en het bevestigen van de Heilige Geest door handoplegging? Heeft hij iets beters dan Mozes die kwam met de sleutels van de vergadering van Israël in de laatste dagen waardoor wij hierheen gebracht zijn in deze valleien? Heeft hij iets beters dan de komst van Elia waar Maleachi van getuigde toen hij zei dat als hij niet zou komen eer dat de grote en vreselijke dag des Heren zal komen, de ganse aarde bij zijn komst volslagen zou worden verwoest? Denk aan de gevolgen. Welnu," schreef ik, „indien hij iets beters heeft dan dit, sluit je dan bij zijn kerk aan.” Ik kan niets bedenken, dat wij als ouders en als leiders in Israël in het hart van onze jeugd kunnen planten waardoor ze geholpen worden de valstrikken en verleidingen van deze wereld en de verkeerde filosofieën van de mensen te vermijden en hen in staat te stellen in de wereld te leven en toch niet van de wereld te zijn, dan in hun hart door de macht van de Heilige Geest een getuigenis van de waarheid van dit herstelde evangelie te hebben geplant.

Ik hou van de woorden van de apostel Petrus. Hij zei: „Wij achten het profetische woord (daarom) des te vaster, en gij

doet wèl, er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt . . . in uw harten.

Dit moet gij vooral weten, dat geen profetie der Schrift een eigenmachtige uitlegging toelaat; want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar, door de heilige Geest gedreven hebben mensen van Godswege gesproken” (2 Petrus 1:10-21).

Hierdoor krijgen we een getuigenis. En toen zei Petrus op de dag na Pinksteren tot degenen die Christus ter dood gebracht hadden: „Komt dan tot be-

rouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heren, en Hij, de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende;

Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher." (Handelingen 3:19-21.)

Niemand kan geloven dat Petrus een profeet van de levende God was en uitkijken naar de komst van de Heer, tenzij er een herstelling van alle dingen plaatsvindt, waarover gesproken is door alle heilige profeten sinds de wereld begon. En een herstelling is geen hervorming. Alle kerken van de tegenwoordige wereld hebben geprobeerd de fouten uit de geschiedenis te verbeteren totdat er honderden kerken ontstonden omdat zij het niet met elkaar eens konden worden. En als zij de waarheid hadden, zouden ze allemaal hetzelfde zijn en dus moest er een herstelling plaats hebben. Dat betekent dat die heilige profeten terug moesten komen op deze aarde en dat is wat u verteld is in deze conferentie.

En indien zij naar deze aarde terugkwamen, moesten zij naar iemand toekomen en die persoon zou niemand anders kunnen zijn dan een profeet van God. Zoals Amos zei: „Voorzeker, de Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn dienstknechten, de profeten." (Amos 3:7.) En die profeet was Joseph Smith.

Wij geven getuigenis van deze herstelling van alle dingen, van de komst van deze heilige profeten waar hier tijdens deze conferentie vandaag op gewezen is.

Ik hou van de profetieën uit de Schriften. Na zijn opstanding ontmoette Christus

twee discipelen op de weg naar Emmaüs en toen Hij hoorde wat zij over Hem en zijn kruisiging zeiden, wist Hij dat ze niet begrepen en bevatten wat de profeten gezegd hadden, dus zei Hij: „O, onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken

„Mijn hart is vol
dankbaarheid voor mijn
Hemelse Vader en is door de
Heilige Geest vervuld met
het getuigenis van de
goddelijkheid van dit werk."

hebben!" (Lucas 24:25.) En beginnende bij Mozes en de profeten toonde Hij hen hoe de profeten in alle dingen van Hem getuigd hadden.

Ik hou van de profetieën van Jesaja. Het schijnt mij toe dat Hij eigenlijk meer in onze tijd leefde dan toen hij werkelijk op aarde vertoefde. Hij zag zoveel van datgene wat in onze tijd zou gebeuren. Hij zag hoe wij ons hier in deze valleien tussen de bergen vestigden. Hij zag dat deze woestijn waar we eens 1600 kilometer verwijderd waren van transportmogelijkheden en de toevoer van proviand en andere goederen tot bloei gebracht werd als een narcis (zie Jesaja 35:1). Hij zag de rivieren in de woestijn stromen waar we deze grote irrigatiekanalen gegraven hebben (zie Jesaja 43:19). Hij zag het water naar beneden stromen van de hooggelegen plaatsen waar we het in deze stuwmeren in de bergen vergaard hebben voor gebruik in de zomer (zie Jesaja 41:18). Hij zag de vrijgekochten des Heren wederkeren en met gejubel in Sion komen (zie Jesaja 51:11). En waar vindt

Ouderling LeGrand Richards, het oudste lid van de algemene autoriteiten

u in de wereld iets waar deze profetie meer een vervulling van is dan het zingen van het Tabernakelkoor wat het nu al meer dan vijftig jaar ononderbroken doet?

Hij zag de berg van het huis des Heren in de laatste dagen gevestigd in de toppen der bergen wanneer alle volkeren derwaarts heen zullen stromen en zeggen: „Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen” (Jesaja 2:3).

In de Schriften staan heel veel profetieën over de vergaderingen van de joden in Jeruzalem maar in deze profetie stond: „En *alle* volkeren zullen derwaarts heenstromen.

... en zeggen: ... laten wij opgaan naar de berg van het huis des Heren” (Jesaja 2:2,3).

Ik denk dat deze mooie tempel die bij deze gebouwen staat, het huis van de God van Jakob is, dat Jesaja zag.

Jeremia zag de tijd waarin niet langer

gezegd zou worden: „Zo waar de Here leeft, die de Israëlieten uit het land Egypte heeft doen optrekken, maar veeleer: Zo waar de Here leeft, die het nageslacht van het huis Israëls heeft doen optrekken uit ... al de landen waarheen Hij hen verdreven had” (Jeremia 23:7,8).

Hij zei, dat Hij vele vissers en jagers zou ontbieden die hen zullen opvissen en opjagen van de heuvels en bergen en uit de rotskloven (zie Jeremia (16:16). Dit zijn de eenendertigduizend mormoonse zendelingen die over de hele wereld verspreid zijn om het zaad van Israël te verzamelen en ze naar Zion te brengen. Hij zag hoe zij vergaderd zouden worden, één uit een stad en twee uit een geslacht en de Heer zou ze naar Sion brengen en ze herders naar zijn hart geven, die ze zouden weiden met kennis en verstand (zie Jeremia 3:14,15). Zou iemand in deze conferentie kunnen zitten en luisteren naar deze profeten van de levende God en niet beseffen dat Jeremia deze tijd zag waarin we bijeen zouden komen en vergaderd zouden worden, één uit een stad en twee uit een geslacht en dat Hij ons herders zou geven naar zijn hart?

Ik hou van de profetieën van Jesaja. Ik hou van het negenentwintigste hoofdstuk waar hij zei: „Omdat dit volk Mij slechts met woorden nadert en met zijn lippen eert, terwijl het zijn hart verre van Mij houdt, en hun ontzag voor Mij een aangeleerd gebod van mensen is, daarom, zie, Ik ga voort wonderlijk met dit volk te handelen, wonderlijk en wonderbaar: de wijsheid van zijn wijzen zal tenietgaan en het verstand van zijn verstandigen zal schuilgaan” (Jesaja 29:13,14).

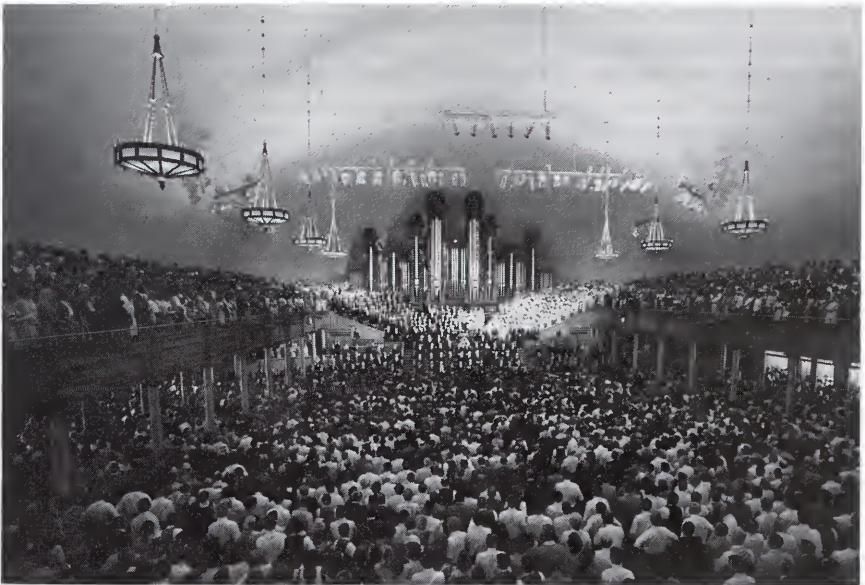
Er zijn in de wereld van vandaag wijze, noch verstandige mensen, die al de pro-

fetieën kunnen begrijpen, zoals wij, heiligen der laatste dagen, dit kunnen door de herstelling van dit evangelie en het ontvangen van enkele profetieën waar ik al naar verwezen heb en die al aangehaald zijn in deze conferentie.

En dan begint Jesaja in datzelfde negentwintigste hoofdstuk als volgt: hij zei: „Wee Vuurhaard, Vuurhaard, veste waar David zich legerde! (dat was Jeruzalem waar David woonde). Voegt jaar bij jaar, (dit betekent de komende generatie) laat de feesten hun kringloop volbrengen; maar Ik zal de Vuurhaard benauwen, dan zal er gekreun en gesteun zijn, en het zal Mij als een Vuurhaard zijn” (zie Jesaja 29:1-3). Met andere woorden, Jesaja zag niet alleen de vernietiging van de grote stad Jeruzalem maar hij zag ook de vernietiging van een ander groot gebied hier in Amerika elfhonderd jaar nadat hij die profetie uitte.

We lezen in 2 Nephi 26 en 27 over die vernietiging net als toen Jeremia de vernietiging van Babylon beschreef, honderdzeventig jaar voor deze vernietigd werd, toen hij zei dat deze stad nooit meer herbouwd zou worden (zie Jeremia 50:9-13).

Jesaja zei in hoofdstuk 29 vers 14 dat de wijsheid van hun wijzen teniet zal gaan en het verstand van hun verstandigen schuilgaan. In deze tijd zijn er zoveel dingen gebeurd, die de wijzen van deze wereld niet kunnen begrijpen. Ik heb vandaag geen tijd om nog meer op te noemen, maar mijn hart is vol dankbaarheid voor mijn Hemelse Vader en is door de Heilige Geest vervuld met het getuigenis van de goddelijkheid van dit werk en ik geef u dit getuigenis in de naam van de Heer Jezus Christus, amen. □

Ouderling George P. Lee – van het Eerste Quorum der Zeventig

„Gewen u toch aan Hem, opdat gij vrede hebt”

Charles Dickens schreef eens: „Het was de beste tijd, het was de slechtste tijd, het was de periode van wijsheid, het was de periode van dwaasheid, . . . het was het tijdperk van licht, het was het tijdperk van duisternis, . . . we hadden alles voor ons, we hadden niets voor ons.” (Uit *A Tale of Two Cities*, New York: Washington Square Press, blz. 3.)

Deze beschrijving van een tijdsbestek uit zijn dagen richt ons op de toestanden in onze tijd. Wij leven in een geweldige tijd van wonderen. Wij hebben een hogere levensstandaard en meer onderwijs dan welke generatie in het verleden dan ook. Wij genieten de grootste welvaart en de prachtigste weelde. Wij hebben meer en worden beter van alles voorzien dan andere mensen ooit gehad hebben. Onze natie is de welvarendste en machtigste die men ooit gekend heeft. Inderdaad is dit de beste tijd.

Maar dit is ook de allerslechtste tijd. Wij worden geconfronteerd met grotere problemen en gevaren dan welke de mens ooit het hoofd heeft moeten bieden. Mis-drijven, criminaliteit, vernietigende oor-

logen, onzedelijkheid en andere zonden vieren hoogtij. Er vinden ernstige storingen plaats in de natuur. Wij vormen de meest verdorven eeuw.

De belangrijkste verantwoordelijkheid die de Heer ooit op onze schouders gelegd heeft, is de verantwoordelijkheid het beste en het meeste van ons leven te maken. Indien wij uit de slechtste tijd de beste tijd maken, zullen we direct naar de hemel gaan; maar als we uit de beste tijd de slechtste maken, zullen we achteruitgaan. Wij kennen allen en zijn ons goed bewust van de wonderen en leringen van de Heer. Wij kennen zijn voorbeeld, toch leven we soms ver van dat voorbeeld. Wij leven in de allerbeste tijd en toch is het mogelijk dat we ver verwijderd van zijn onderwijzingen en leerstellingen leven.

De Schriften vergelijken op duidelijke wijze onze tijd met de tijd van Noach, toen de mens van zijn tijd er zelf de oorzaak van was dat hij verwoest werd. Het moet voor een ieder van ons duidelijk zijn, dat het probleem toen en nu is, dat we een slechte verhouding met de

Heer hebben. Vanaf het allereerste begin heeft de Heer geprobeerd de mensen goddelijke raad te doen volgen, die gericht is op vrede, voorspoed en geluk voor ieder van ons. Ongelukkigerwijze zijn de reacties van de mens op zijn pogen bijna altijd negatief geweest en we gaan voort onze eigen oogmerken en wijsheid te volgen en elkaar zodoende op het verkeerde pad brengen.

Jeremia schreef: „Zo zegt de Here: Vervloekt is de man die op een mens vertrouwt en vlees tot zijn arm stelt, wiens hart van de Here wijkt” (Jeremia 17:5). Zowel ons verleden als ons heden bewijst dat ons het vermogen ontbreekt onze eigen problemen op te lossen. We hebben meer dan aan iets anders en meer dan ooit te oren behoefte aan de leiding van de Heer. Jezus analyseerde onze problemen toen Hij sprak:

„Huichelaars, terecht heeft Jesaja over u geprofeteerd, zeggende:

Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij.

Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn” (Matteüs 15:7-9).

Wederom zei Hij: „Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft” (Johannes 7:16).

Zijn goddelijk onderricht gaf ons antwoord op alle problemen waarmee wij geconfronteerd zouden kunnen worden. Maar zijn leerstellingen en onderwijzingen werden over het algemeen niet aangenomen door de mensen van zijn tijd, noch worden ze in onze tijd aanvaard. Ze vonden en vinden geen gehoor. Veel mensen in zijn tijd, net zoals velen van ons die in de bedeling van de volheid der tijden leven, verkieszen de verkeerde leerstellingen van de mens te volgen. Dit plan waarin de leerstellingen van de

mensen in de plaats gesteld worden van die welke door de Heer onderwezen werden, is zeer schadelijk en komt op grote schaal voor.

Heden ten dage is het in Amerika in sommige staten tegen de wet op school over God te spreken. Op deze scholen mag niet in de Bijbel gelezen worden, mogen geen kerstliederen gezongen worden en bidden is verboden, omdat iemand er misschien aanstoot aan kan nemen. Het atheïsme mag op de scholen onderwezen worden, maar niet het woord van God.

De zonde en het kwaad waarvoor de Heer gekomen is om ons hiervan te bevrijden, verbreidt zich onbeperkt in vele plaatsen over de Verenigde Staten en de rest van de wereld. De criminaliteit heeft een ongekende hoogte bereikt. De zonde heeft een ongekende hoogte bereikt. De onzedelijkheid onder de jeugd en de volwassenen heeft een ongekende hoogte bereikt. Jezus kwam als ons voorbeeld. Hij leidde een zondeloos leven en voorzag ons van een model van rechtvaardigheid waarnaar we ons konden richten. Zijn eenvoudige boodschap was: „Volg Mij” (Lucas 9:59). Hij vroeg ons Hem te volgen in zijn onderwijzingen, Hem te volgen in zijn rechtvaardigheid en Hem te volgen in zijn liefde voor anderen. Het is bedroevend dat zovelen Hem niet gevolgd zijn; ze zijn liever degenen gevolgd die geen plaats konden maken voor zijn onderwijzingen, zijn wonderen of zijn leerstellingen. Velen hebben geen plaats voor Hem gemaakt omdat hun leven beladen is met zonden en vertier. Anderen hebben plaats gemaakt voor hun materiële welstand; ze hebben plaats gemaakt voor gelegenheden tot een verdere opleiding, maar ze hebben Hem verdrongen. Sommigen hebben plaats ge-

maakt om overuren te maken om aardse bezittingen te vergaren; nog anderen hebben plaats gemaakt om meer luxe te krijgen en meer vrije tijd en hebben plaats gemaakt voor meer sportactiviteiten en vertier, maar ze hebben geen plaats voor Hem gemaakt. Zij hebben plaats gemaakt voor vele overtredingen van de sabbatdag, maar ze hebben geen plaats gemaakt voor de Heiland van de wereld, onze Verlosser en Heiland.

„Wij moeten de tijd nemen om te aanbidden, te overpeinzen en een meer persoonlijke verhouding met de Heer te ontwikkelen”

Heden ten dage pleit de Heer met ons, door middel van het gesproken woord, door de Schriften, door de Geest, door zijn profeten, door het getuigenis van gelovige ouders, vrienden en leerkrachten, maar we hebben nog steeds geen plaats voor Hem. Wij hebben geen plaats voor zijn onderwijzingen en leerstellingen omdat de meesten van ons zoeken naar een gemakkelijke godsdienst, een godsdienst die geen tijd vergt, niets kost, geen inspanning vereist en in onze levensstijl past zonder dat er veranderingen gemaakt hoeven te worden. Het is geen wonder dat de Heer zei: „De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen” (Matteüs 8:20).

Terwijl we zien hoe onze regering op hopeloze wijze worstelt met de geweldi-

ge problemen van vandaag, zouden we misschien eens moeten kijken op welke wijze de Heer de problemen van onze tijd zou aanpakken. In het algemeen houdt de wereld zich bezig met de uitwerkingen en resultaten van de problemen, terwijl de Heer eerst tot de bodem van de zaak doordringt. De Heer is een voorstander van preventieve maatregelen terwijl de mens de problemen aanpakt nadat ze ontstaan zijn. De oplossing van de mens voor misdadigheid is betere handhaving van de wetten, grotere en betere sloten op de deuren, grotere en betere gevangnissen, meer en betere rehabiliteit en grotere en betere wapens. Maar de oplossing van de Heer is uw naaste lief te hebben als uzelf en goeddoen aan anderen gelijk u wilt dat zij u doen.

De oplossing van de mens voor armoede is algemene welzijnszorg door voedselbonnen, leningen, een gewaarborgd inkomen, woningen die door de staat worden gefinancierd en andere dingen. Het antwoord van de Heer is de mensen te helpen zelfvertrouwen te hebben; ze te helpen zichzelf te helpen. De oplossing van de mens voor het probleem van de onzedelijkheid is pillen om geboorten tegen te gaan, tehuizen voor ongehuwde moeders, klinieken voor geslachtszieken, seksuele voorlichting en bureaus voor huwelijksmoeilijkheden. De oplossing van de Heer is deugden van kuisheid, liefde en reinheid te onderwijzen. De manier waarop de Heer problemen aanpakt en deze probeert op te lossen zal waarschijnlijk niet in vette koppen in de krant worden afgedrukt of genoemd worden in het nieuws van zes uur, maar desalniettemin zou zijn aanpak de problemen van onze natie oplossen evenals de problemen in de wereld en deze zou

een omwenteling in onze wereld teweeg brengen.

Paulus probeerde de Efeziërs te leren hoe ze goede christenen en goede mensen konden zijn. Dit is ook een goede les voor ons. Hij zei:

„Voorts, weest krachtig in de Here en in de sterkte zijner macht.

Doet de wapenrusting Gods aan, . . .

Stelt u dan op, uw lendenen omgord met de waarheid, bekleed met het pantser der gerechtigheid, . . .

. . . en neemt de helm des heils aan en het zwaard des Geestes, dat is het woord van God” (Efeziërs 6:10,11,14,17).

Dit is niet alleen een hele goede raad voor ons allen maar het is ook een heel goed recept om succes te hebben. Het is een belangrijke levensfilosofie die wij al-

len nodig hebben als we uit willen stijgen boven de problemen die in onze tijd opgelost moeten worden. De pogingen van de mens om zijn problemen op te lossen door wetgeving, door omkoperij, geweld of onderwijs hebben altijd gefaald. Al zijn problemen zouden gemakkelijk opgelost kunnen worden door terug te keren tot de ware godsdienst van Christus. Als leden van zijn ware kerk zouden we vooraan moeten gaan in het gevecht voor God en vaderland, voor orde en wet, voor gezondheid en kracht, voor ijver en moed, voor waarheid en gerechtigheid en voor elkaar.

Wij moeten de tijd nemen om te aanbidden, te overpeinzen en een meer persoonlijke verhouding met de Heer te ontwikkelen. We moeten zijn onderwij-

Mannelijke leden van het mormoons jongerenkoor

zingen leren kennen. We moeten ons hart vullen met geestelijke dingen. We moeten praktischer zijn en vandaag nog beginnen te denken zoals Jezus dacht. We kunnen ervoor zorgen dat onze gedachten vervuld zijn van het doel van onze Hemelse Vader en ons hart van begrip voor zijn wegen. We kunnen de deur van onze ziel openen en plaats maken zodat de Heiland binnen kan komen. De deur van ons hart kan nog van binnenuit geopend worden. Onze uitnodiging aan de Heer om in ons hart te komen, moet van binnenuit komen. De geïnspireerde raad van de profeet Job moet ons in de oren klinken. Hij zei: „Gewen u toch aan Hem, opdat gij vrede hebt” (Job 22:21).

De Heer zegt nog steeds tegen ons zoals Hij dit in zijn tijd deed, toen Hij verklaarde: „Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem

hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij.

Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon” (Openbaring 3:20,21).

Mijn broeders en zusters, het is mijn gebed dat wij van de slechtste tijd de beste tijd maken door in ons persoonlijk leven plaats te maken voor de Verlosser van de wereld. Ik getuig, dat Hij het levende brood is dat uit de hemel kwam. Hij is de beloofde Messias en Heiland van de mensheid. Hij is de eeuwige rechter van de zielen der mensen en de Overwinnaar van zonde en dood. Hij is onze Bevrijder. Hij is ons alles, omdat Hij zich geheel en al voor ons opgeofferd heeft. Hij verlost ons van verdriet en zonde. Hij is Jezus de Christus! Hij leeft! Dit zeg ik in zijn naam, amen. □

Vele vertalers, zoals deze, helpen buitenlandse bezoekers om deelgenoot te zijn van de conferentie

Ouderling Gene R. Cook – van het Eerste Quorum der Zeventig

Wonderen onder de Lamaniëten

Mijn gezin en ik wonen op het ogenblik in Zuid-Amerika onder de Lamaniëten, de kinderen van Lehi, het volk van het Boek van Mormon, een volk met een grote belofte. Voor enige jaren zijn we getuige geweest van geestelijke wonderen onder dat volk:

1. We hebben duizenden gezien die zich bekeerden tot de Heer, die zijn wet in hun verstand gelegd en in hun hart gedreven heeft (zie Hebrëeën 8:10).
2. We hebben gezien hoe ze talrijke ringen van Zion organiseerden.
3. We hebben ze werkelijk zien „bloeien als een roos” naarmate de profetie in hen vervuld werd (zie LV 49:24).
4. We hebben gezien hoe de Heer letterlijk wonderen onder hen verricht heeft door hun geloof.

Waarom zou dat zo zijn? Waarom vinden er op zo’n dramatische wijze veranderingen in dat volk plaats? Het titelblad van het verslag dat hun voorouders aan de wereld gaven, het Boek van Mormon, duidt aan dat het boek „gericht (was) tot de Lamaniëten, die een overschot zijn van het huis Israëls”. In het laatste

hoofdstuk van het boek geeft de profeet Moroni de Lamaniëten zijn laatste instructies en een gedeelte daarvan bevat de voorwaarden waarop een persoonlijk getuigenis van de waarheid verkregen kan worden. Het verslag is voor alle mensen bedoeld maar van het begin tot het einde staat het boek vol met profetieën over de Lamaniëten en het wijst erop dat „de beloften, die de Here aan zijn volk heeft gedaan, mochten worden vervuld” (zie LV 3:18,19).

De beloften werden niet uitsluitend aan de Lamaniëten gedaan, maar aan alle natiën die deze landen zouden bezitten. Het land werd gezegend: „En aldus lieten zij in hun gebeden een zegen achter op dit land, dat een ieder, die in dit land in dit evangelie zou geloven, het eeuwige leven mocht hebben” (zie LV 10:49,50). „En het evangelie van Jezus Christus zal onder hen worden verkondigd, . . . Dan zullen zij verblijd zijn; want zij zullen weten, dat het voor hen een zegen uit Gods hand is; de geestelijke duisternis zal van hun ogen wijken” (2 Nephi 30:5,6).

In onze tijd hebben wij een gelijke opdracht gekregen van president Kimball en door de Schriften: „Nu zeg Ik u, dat gij naar de Lamanieten moet gaan en hun Mijn evangelie prediken; en voor zoverre zij uw leringen zullen aanvaarden, zult gij Mijn kerk onder hen vestigen” (LV 28:8). Onze levende profeet heeft ook gezegd: „Het is een volk dat diegenen om hulp vraagt die kunnen doorzetten en steun geven en deuren openen. Het is een volk dat om genade bidt, om vergeving en dat smeekt om lidmaatschap in het koninkrijk met zijn gelegenheden om iets te leren en te doen.” (Spencer W. Kimball uit het *Conference Report* van april 1954, blz. 107.)

De Heer heeft zijn volk, dit overblijfsel van het huis van Jakob gezegend. Zijn woorden zijn in vervulling gegaan. Waar eens een onvruchtbaar gebied was, staan zij nu sterk en „bloeien (waarachtig) als een roos” (LV 49:24).

Het is een wonder om dit te aanschouwen! Slechts in een *deel* van de Lamanitische wereld, alleen in Latijns-Amerika zijn al meer dan 600.000 leden en worden er bijna elke maand 7.000 gedoopt; er zijn 181 ringen, 2.400 gemeenten en 2.500 Latijns-Amerikaanse leden zijn op zending; er zijn vele duizenden priester-schapsdragers, waaronder regionale vertegenwoordigers, zendingspresidenten, patriarchen, bisschoppen en gelovige zusters en kinderen van een toekomstig sterk geslacht.

Ja, de afstammelingen van Lehi hebben veel van ons, dat wil zeggen van de kerk in het algemeen geleerd, sinds we de kerk onder hen hebben gevestigd. Zij waarderen de vervulling van de profetie die erop wijst „dat een ieder de volheid van het evangelie in zijn eigen tong, en in zijn

eigen taal zal horen” (LV 90:11). Jullie, die in deze landen op zending zijn of waren, komt dank toe en ook de ouders die voor jullie zorgden, maar jullie toch op zending gestuurd hebben met vertrouwen in de Heer en die gemerkt hebben dat hun zoons en dochters, terwijl zij dienden onder dit volk veel meer ontvingen dan zij in staat waren te geven.

Zij waarderen ook de vervulling van deze woorden van de Heer: „Want Ik zal van de rijkdommen van hen, die onder de niet-Joden Mijn evangelie aannemen, toewijden aan de armen van Mijn volk, die van het huis Israëls zijn” (LV 42:39). Dank komt de duizenden toe, die overvloedig bijgedragen hebben en ervoor gezorgd hebben dat het werk verder kon gaan. U hebt veel gegeven waar de Heer u voor zal zegenen.

U hebt ook veel ontvangen, want velen van u staan persoonlijk in de schuld bij uw Lamanitische voorvaders wat uw eigen getuigenis betreft, dat u gekregen hebt doordat zij in het Boek van Mormon ijverig verslagen bijgehouden hebben. Wij zijn allen gezegend met hen deel te kunnen nemen aan het verrichten van daden van historisch belang in deze laatste dagen en te helpen bij de vervulling van de profetie.

Wat kan de rest van de kerk nu leren van dit volk? Zij willen niet dat u denkt dat zij beter zijn dan een ander. Vanwege de profetische aard van hun rol in de laatste dagen echter en omdat de Heer hun hart heeft voorbereid, zijn we in staat de hand des Heren in hun leven te zien en te begrijpen waarom zij zo ontvankelijk zijn voor het evangelie. Dit begrip zou ons allen veel moeten leren over het heilige bekeringsproces. Door hun leven leren we veel over de fundamentele beginselen van het evangelie - goddelijke ei-

genschappen - en we zouden er goed aan doen naar deze eigenschappen te streven in onze voortgang naar verhoging. De aardse goederen zullen ze waarschijnlijk nooit aan de kerk terugbetalen. De grote hoeveelheid geestelijke inzichten die we echter door hen verkregen hebben, kunnen heel goed als een rijkelijke beloning dienen.

Uit hun leven kunnen we eenvoudige

„Alleen in Latijns-Amerika zijn al meer dan 600.000 leden en worden er bijna elke maand 7.000 gedoopt, er zijn 181 ringen, 2.400 gemeenten en 2.600 Latijns-Amerikaanse leden vervullen een zending.”

waarheden leren zoals geloof, overtuiging, vertrouwen in God. Een klein dorp van de Aymara Indianen wordt bijvoorbeeld binnen een paar weken bekeerd, ja, het hele dorp. Zendingen leren door de gave van talen Spaans, Aymarees, Quechuaans en vele andere Indiaanse dialecten spreken. Lamansche heiligen aanvaardden vol geloof instructies om in hun eigen behoeften te voorzien, terwijl dat begrip in hun wereld volkomen onmogelijk schijnt te zijn. Zij hebben er in ieder geval toch geloof in en zijn op weg om dat te verwezenlijken.

Hun leven straalt de grondbeginselen zoals bekering en ongeveinsde liefde van het evangelie uit. Er komen nieuwe leiders in de kerk uit vele rangen en standen, maar zij komen gezuiverd voort en staan daar binnen de kortstmogelijke

tijd dapper als leiders van de Heer. Zij leren snel door de Geest, die een ieder kan leiden, zelfs al kunnen velen niet eens lezen. Een man die jarenlang niet gesproken heeft, bekeert zich, wordt gedoopt en spreekt zijn eerste woorden terwijl hij uit het doopvont komt.

Door hun leven leren wij de eenvoudige waarheden zoals nederigheid, zachtmoedigheid, bevattingvermogen. Mag ik u nog een voorbeeld geven? Een Lamantische zendeling doopt binnen drie weken achttien zielen terwijl er het hele vorige jaar niemand gedoopt is. Er zijn weinig problemen wat het bevattingvermogen onder dit volk betreft. Ze zijn leerzaam, zachtmoedig, open van geest en lijken wat dat betreft, veel op nederige kinderen.

Wanneer de evangeliewaarheden voor de eerste keer onderwezen worden, hebben ze weinig of geen moeite hierin te geloven. Zij geloven in de Heiland van de wereld. Zij geloven in profeten. Het lijkt wel of ze er altijd in geloofd hebben. Het voorsterfelijke bestaan schijnt algemeen bekend te zijn. De geschiedenis van Joseph Smith is voor hen geloofwaardig en aannemelijk. Ze verbazen zich helemaal niet over de komst van engelen. Zij luisteren werkelijk naar de stem van de Goede Herder en komen daardoor werkelijk tot God (zie Mosiah 26:21; LV 84:47).

Door hun leven kunnen we de grondbeginselen van gebed, vasten en de zegeningen van het priesterschap leren. Een zuster die geen kinderen kon krijgen, heeft een dochter en heeft deze gave indirect ontvangen door een zegen die haar man gegeven werd en waarin de belofte op haar van toepassing was. Een zieke zuster kan door een zegen van het priesterschap op hetzelfde ogenblik van haar

ziekbed opstaan. De duivel bestrijdt het werk (van de Heer) openlijk en wordt, zoals noodzakelijk is, door het priesterschap bedwongen. Dienstknechten van de Heer eten voedsel en drinken water dat gif voor hen is en ondervinden geen nadelige gevolgen daarvan. Een zuster wordt als jong meisje, duizenden kilometers van de plaats waar zij nu woont, in een patriarchale zegen beloofd dat zij eens algemene autoriteiten aan haar nederige tafel zal ontvangen. Nu is ze getrouwd met een Lamanitische ringpresident, waardoor de profetische verklaring in vervulling is gegaan.

Ouder lid toont haar blijdschap dat zij de conferentie kan bijwonen

Hun leven straalt fundamentele waarheden, zoals vriendelijkheid, lankmoedigheid en opoffering uit. Een man verkoopt het enige horloge dat hij bezit om benzine voor zijn auto te kopen opdat hij iemand zal kunnen vinden, die de broeders willen interviewen. Een leider, die er jaren lang voor vecht om een auto te bezitten, verkoopt deze zodat hij zijn gezin mee kan nemen naar de tempel. Mannen, vrouwen en kinderen geven ringen, horloges, maïs, graan, vee en zelfs het goud van hun tanden opdat zij de Heer kunnen tonen dat zij het verlangen hebben in hun land een tempel voor de Heer op te richten.

Hoewel de Geest zich in het leven van deze mensen op vele wonderbaarlijke wijzen heeft gemanifesteerd, blijft de gewone, de meest doeltreffende wijze, de zachte stem die eenvoudig doorgaat hen bij duizenden tegelijk „in hun binneste” te bekeren (zie Jeremia 31:33).

Dit zijn de kinderen van Lehi, de kinderen van de profeten, in vele opzichten groots maar gezegend zoals alle kinderen van God overeenkomstig hun gerechtigheid.

Niemand van ons zou zich in zijn eigen kracht willen roemen noch in zijn eigen wijsheid maar zoals Ammon over de Lamanieten zei:

„Mijn hart is overvol. . . en (ik) wil mij in mijn God verheugen.

. . . want in zijn kracht kan ik alles doen;

. . . Ziet, wie kan te veel in de Here roemen? Ja, wie kan te veel zeggen van Zijn grote kracht, van Zijn barmhartigheid en van Zijn lankmoedigheid jegens de mensenkinderen? Ziet, Ik zeg u: Nog niet het kleinste deel van hetgeen ik gevoel kan ik onder woorden brengen” (Alma 26:11,12,16).

Mijn broeders en zusters, wij moeten al-

les doen wat ons hier in deze conferentie aangeraden is te doen. Laten we de eenvoudige waarheden niet vergeten, die goddelijke eigenschappen, het gewichtigste van de wet, dat beschreven staat (zie Matteüs 23:23). Dit zijn de meest fundamentele beginselen, het wezenlijke van het evangelie en indien de heiligen der laatste dagen in overvloedige mate in het bezit ervan zijn, zal dit tenslotte het

allergrootste wonder zijn. Ja, wonderen hebben niet opgehouden te bestaan. Deze tijd is een tijd van wonderen. Wij geloven in wonderen. De heiligen der laatste dagen kunnen wonderen verwachten overeenkomstig hun geloof in Jezus Christus, het enige Wezen onder de hemel waardoor wij en het hele mensdom zalig kunnen worden (zie LV 18:23), in de naam van Jezus Christus, amen. □

Ouderling Joseph B. Wirthlin – van het Eerste Quorum der Zeventig

Laat een ieder met zijn plicht bekend worden

Een van mijn taken is een bepaalde verantwoordelijkheid bij het leiden van het werk van de kerk in het zuidoostelijke deel van de Verenigde Staten en hier hoort Jamaica ook bij. Zuster Wirthlin en ik hadden kortgeleden de gelegenheid dat mooie tropische eiland te bezoeken en een van onze zeer gelovige leiders, president Victor Nugent van de gemeente Jamaica te ontmoeten. Ons gesprek ging ongeveer als volgt:

„President Nugent, hoe staat het met het huisonderwijs?”

„Honderd procent.”

„Hoe staat het met het huisbezoek?”

„Honderd procent.”

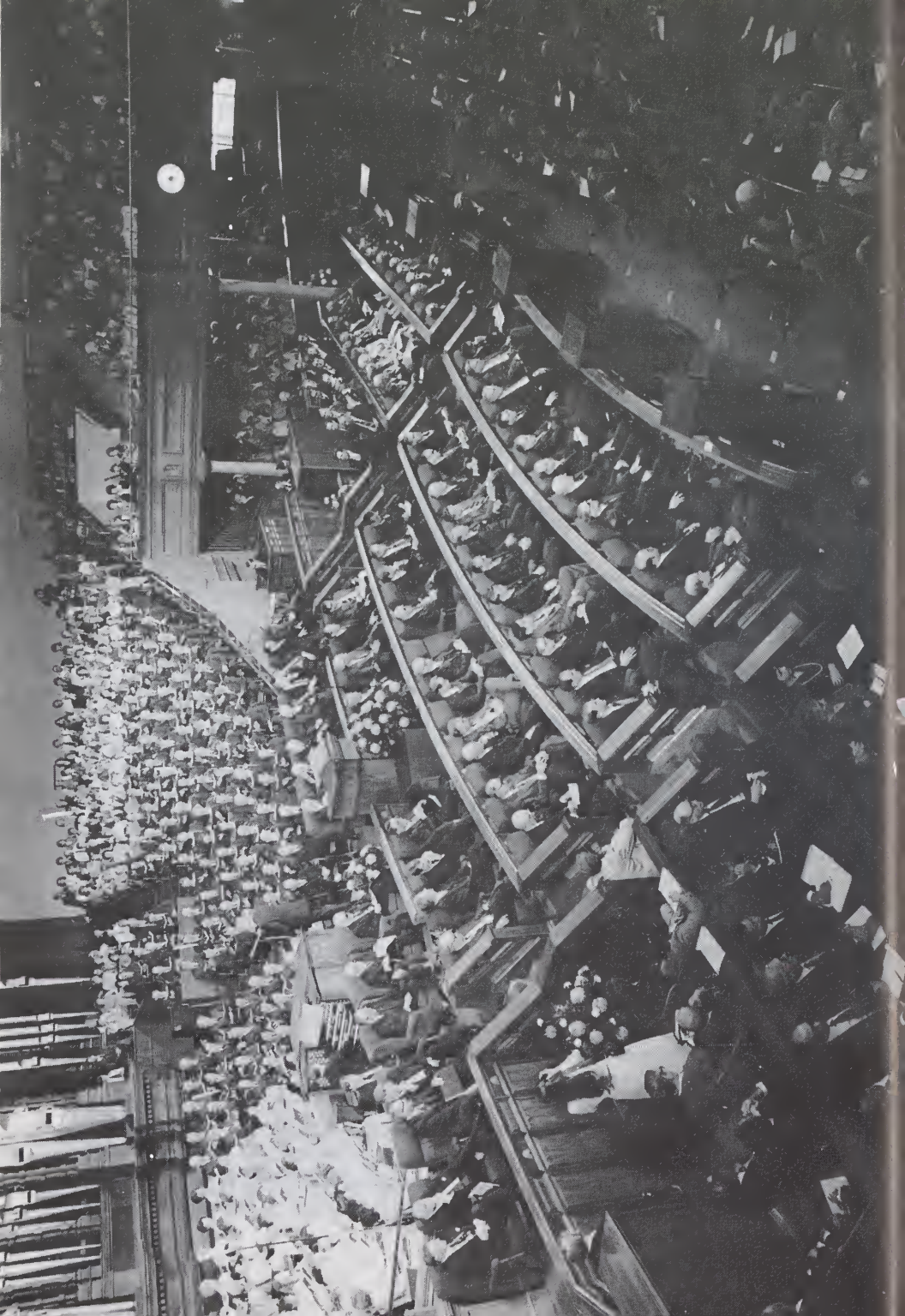
„Het bijwonen van de avondmaalsvergadering?”

„Honderd procent.”

„Met de tiendbetalers?”

„Honderd procent.”

Ik denk dat we van een groep van ongeveer vijfentachtig leden van de kerk, die zoiets op zo'n bewonderenswaardige wijze volbrengen en zo'n prachtig voorbeeld zijn, kunnen aannemen dat zij hun

plicht kennen en deze trouw nakomen. Zij begrijpen werkelijk de betekenis van een indrukwekkende openbaring die aan de profeet Joseph Smith gegeven werd: „Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen.

Hij, die traag is, zal niet waardig worden geacht in zijn ambt te blijven, evenmin hij, die niet met zijn plicht bekend wordt, en zich niet betrouwbaar betoont.” (LV 107:99,100.)

Onder het borstbeeld van Robert E. Lee in de „Hall of Fame” staan zijn woorden gegraveerd: „Plicht is het edelste woord in onze taal. Doe in alles uw plicht. Meer kunt u niet doen. U moet nooit minder willen doen.” (Uit *Familiar Quotations* van John Bartlett, Boston: Little, Brown en Co., 1968, blz. 620.)

De meesten van ons hebben er niets op tegen datgene te doen wat we *moeten* doen, als het niet datgene belemmert wat we *willen* doen, maar er is discipline en een volwassen houding voor nodig om datgene te doen wat we moeten doen of we dit nu willen of niet. Plicht is te vaak dat, wat men van anderen verwacht en niet dat, wat men zelf doet. Wat mensen denken en geloven en van plan zijn is allemaal erg belangrijk, maar wat ze *doen*, is hetgeen wat het meest telt. Het is een noodzaak om zelfzucht over boord te gooien en te denken aan het algemeen welzijn van allen.

Wij moeten altijd onthouden, dat plicht ons eraan herinnert dat we rentmeesters zijn van alles wat onze Schepper ons heeft toevertrouwd. Wanneer we plichten gewillig en getrouw aanvaarden, zullen we gelukkig worden. Zij die geluk tot het hoofddoel van hun leven maken, zullen moeten falen, want geluk is meer een

bijproduct van een op zichzelfstaand doel. Geluk ontstaat door het doen van onze plicht en door te weten, dat ons leven in overeenstemming is met God en zijn geboden. De leden van de gemeente Jamaica weten dat zij in overeenstemming met de geboden van onze Hemelse Vader leven en dit brengt hun groot geluk.

Een groep zendelingen, ook op Jamaica, begreep zijn plicht om het evangelie aan iedereen die naar zijn boodschap wilde luisteren, te onderwijzen. Zoals alle zen-

„Verflauwt daarom niet in goeddoen. Trouw zijn plicht te vervullen is het teken van ware discipelen van de Heer.”

delingen waren zij erg afhankelijk van hun maandelijkse cheques van thuis, maar op Jamaica schreven de bankregels voor, dat, nadat de cheques ingediend waren bij de bank er voor uitbetaling een wachttijd van twee maanden moest verstrijken voordat het geld uitbetaald kon worden. Dit was erg lastig en vervelend voor de zendelingen en zij kwamen overeen dat het voor hen onmogelijk zou zijn een dergelijke maatregel langer te dulden. Zij moesten er iets aan doen en dat deden ze dan ook! Ze onderwezen het evangelie aan de bankdirecteur, hij werd gedoopt en als resultaat werd het probleem met het innen van de cheques als bij toverslag opgelost. Die zendelingen wisten wat hun plicht was en volbrachten deze vol geloof en ijver.

Het was daar op Jamaica ook een probleem voor de zendelingen om het juiste soort en de juiste hoeveelheid voedsel te krijgen. Ze konden aan enkele producten met een goede voedingswaarde komen, maar alleen na veel moeite en lang wachten. Weer een probleem, weer een oplossing: onderwijs en doop de kruidenier. Dit deden ze en daarna hadden ze geen moeite meer om het voedsel, dat ze nodig hadden en hebben wilden, te krijgen.

Op Jamaica, net zoals in vele andere delen van de wereld gaan de zendelingen op de fiets om het werk van de Heer te doen. Maar fietsen gaan vaak stuk en onderdelen slijten. En er is vaak oponthoud bij het verkrijgen van die onderdelen en bij het laten repareren van de fietsen. Weer lag de oplossing voor de hand: de fietsenmaker onderwijzen en dopen. Het laatste bericht was dat hij gehoor gaf aan de vriendschap en de getuigenissen van de zendelingen.

Het is duidelijk dat het doen van onze plicht de beste manier is om onze problemen op te lossen. Het juiste voorbeeld van plichtsvervulling is gegeven door degenen, die ons voorgegaan zijn en wordt heden ten dage voortgezet door toegewijde leraars en leiders in de hele kerk. De zienswijze en de geest, die het middelpunt vormen van een leven van plichtsvervulling, wordt in het volgende gedicht nauwkeurig vastgelegd.

*Hij die zijn taak doet iedere dag,
Wat op zijn weg ook komen mag,
Gelovend het werd door God
gezonden,
Heeft ware grootheid hier gevonden.
Wie op zijn post blijft, het geeft niet
waar,
Gelovend God heeft hem nodig daar;*

*Hoe nederig de taak die werd
gegeven,
Is tot de adelstand verheven.
Of hoog of laag er is één test,
Dat ieder mens steeds doet zijn best.
Hij die hard werkt, van plicht
vervuld,
Heeft bij zijn dood bij niemand
schuld.
(Anoniem.)*

Iedere geslaagde man of vrouw uit de geschiedenis heeft geweten wat zijn of haar plicht was en heeft een sterk verlangen gehad om deze te vervullen. De Heiland had een volmaakt plichtsgevoel. Hoewel datgene, wat van Hem verlangd werd, de grenzen van de menselijke vermogens te boven ging, onderwierp Hij zichzelf aan de wil van zijn Vader en volbracht zijn goddelijke taak door boette te doen voor de zonden van de mensheid.

Joseph Smith was trouw aan zijn roeping en vervulde zijn plicht, ondanks zware vervolging en met grote persoonlijke opoffering. Hij hield vol, hij verdroeg alles en hij bracht de herstelling van het ware evangelie van Jezus Christus tot stand.

Ook Brigham Young kwam zijn plichten na. Gedurende jaren van trouwe dienst en plichtsvervulling bracht hij de heiligen naar het dal van vrijheid en vestigde een groot en machtig rijk. Hij was plichtsgetrouw en bereikte daardoor grote dingen.

President Kimball heeft de opdracht aanvaard het evangelie naar de einden der aarde te brengen. Hij doet trouw zijn plicht en is een prachtig voorbeeld voor ons in alles wat hij doet om het evangelie van liefde te spreiden. Het resultaat is een kerk, die over de hele wereld ver-

spreid is en de vervulling van profetieën in de laatste dagen.

Deze grote mannen hebben allen de vrije wil gehad om te kiezen. Ze hadden misschien liever een pad willen kiezen dat gemakkelijker was dan het pad waar de plicht hen heenvoerde. Maar zij deden dat niet. Zeker bracht hun plicht hen niet altijd persoonlijk gemak. Hun plicht betekende dikwijls zich grote opoffering en persoonlijke ontbering getroosten, maar desalniettemin verkozen zij hun plicht te volbrengen.

Het leven vereist van ons dat wij vele plichten volbrengen waarvan sommige

ons gewone dagelijkse werk betreffen en andere beduidener en belangrijker zijn. Een onmisbaar deel van plichtsvervulling is het juiste voorbeeld geven en iedere gelegenheid te baat nemen om anderen te helpen op deze levensweg die heuvelopwaarts gaat. Dit kan gedaan worden door een aanmoedigend woord, een compliment, een handdruk, door welk gebaar dan ook waaruit blijkt dat men om een ander geeft. En we moeten onthouden dat als we hier goed bekend raken met onze plichten, we ons ook voorbereiden op het vervullen van eeuwige plichten.

Ieder lid van de kerk, iedere man, vrouw en ieder kind moet de verplichting zijn taak te vervullen onder ogen zien. Ieder lid van de kerk wordt geboden te leven volgens de wetten van God en zijn geboden te onderhouden. Een ieder is verplicht dagelijks te bidden, de Schriften te bestuderen, dicht bij de Heer te leven en anderen te dienen. Een ieder moet waardig zijn wanneer hij deelneemt aan het avondmaal en moet er aan werken om de invloed van de Heilige Geest in zijn leven te versterken.

Iedere vader heeft de plicht om voor zijn gezin te zorgen en ze, door een voorbeeld te zijn, gehoorzaamheid aan de wetten van God, te onderwijzen. Onze liefelijke vrouwen hebben een heerlijke plicht om kinderen in deze wereld te brengen en thuis een liefdevolle, leerrijke en kracht-schenkende sfeer te scheppen. Ouders hebben gezamenlijk de goddelijke plicht hun kinderen op te voeden in de „tucht en de terechtwijzing des Heren” (Efeziërs 6:4).

Het is de plicht van kinderen om hun ouders te gehoorzamen, om te leren en te helpen met huishoudelijke taken. Zij hebben de schriftuurlijke opdracht niet

John Longhurst aan het tabernakelorgel

met elkaar te strijden en te twisten, maar om hun deel te aanvaarden bij het scheppen van eenheid en vooruitgang in het gezin.

En allen hebben zij de plicht het evangelie aan anderen te brengen en om zendingen te zijn of ze nu officieel geroepen zijn of niet. Allen hebben ze de plicht uit te vinden wie hun overleden voorouders zijn en en eraan te werken dat zij de tempelzegeningen kunnen ontvangen. Zij moeten er allen ijverig naar streven voorbereid te zijn wat de materiële zaken betreft en te zorgen voor de armen en behoeftigen. Zij moeten er naar streven de minder actieve leden van de kerk te sterken en hun roeping in hun wijk en ring eer aan te doen door trouwe toegewijde diensten te verlenen.

Dit zijn enige van onze plichten. Ze zijn misschien niet altijd aanlokkelijk of prettig, maar ze zijn belangrijk. Zij zullen de geest verfijnen en de ziel sterken. Zij zullen in hoge mate het werk van de Heer bevorderen.

De absolute noodzaak om onze plichten thuis, in de kerk, in ons dagelijks werk en voor ons geliefd vaderland te doen, zoals onze fijne veldpredikers en andere leden van de kerk in militaire dienst doen, wordt op levendige en prachtige wijze door de grote leraar Jezus Christus beschreven. Hij verklaarde: „Immers, er is geen goede boom, die slechte vrucht voortbrengt, noch ook een slechte boom, die goede vrucht voortbrengt. Want elke boom wordt aan zijn eigen vrucht gekend. Want van dorens leest men geen vijgen, en van een braamstruik oogst men geen druif.

Een goed mens brengt uit de goede schat zijns harten het goede voort en een slecht mens brengt uit de boze schat het boze voort. Want waar het hart vol van is, daarvan spreekt de mond.

Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?

Een ieder, die tot Mij komt en mijn woorden hoort en ze doet, Ik zal u tonen aan wie hij gelijk is.

Hij is gelijk aan iemand, die bij het bouwen van een huis diep gegraven en het fundament op de rots gelegd heeft. Toen een watervloed kwam en de stroom tegen dat huis aansloeg, kon hij het niet aan het wankelen brengen, omdat het goed gebouwd was.

Doch wie hoort en het niet doet, is gelijk aan iemand, die een huis op de grond bouwt zonder fundament. Toen de stroom daar tegenaan sloeg, stortte het terstond in en het huis werd één grote bouwval” (Lucas 6:43-49).

„Verflauwt daarom niet in goeddoen” (LV 64:33), mijn broeders en zusters. Trouw zijn plicht te vervullen is het teken van de ware discipel van de Heer en een kind van God. Volbreng dapper uw

plichten. Doe wat u moet doen. Faal niet in uw belangrijkste taak, namelijk om uw tweede staat te behouden. Wees trouw bij het vervullen van uw plicht, want dit zal u tot God voeren.

Ik geef u mijn innig en oprecht getuigenis, dat dit de enige wijze is om geluk te verkrijgen en te helpen het koninkrijk te doen groeien en bloeien, in de naam van Jezus Christus, amen. □

Ouderling Rex D. Pinegar – van het Eerste Quorum der Zeventig

Besluit tot besluiten

Iedere keer wanneer we die mooie lofzang („Wij danken U, Heer voor profeten”) zingen, is mijn hart volkomen in overeenstemming met dat getuigenis en ik geef u getuigenis van de goddelijkheid van de roeping van Spencer W. Kimball, die heden ten dage onze levende profeet van God is.

Ik ben dankbaar voor mijn opdracht die de jonge mannen van de kerk betreft. De jonge mannen in de Aäronische priesterschapsquorums zijn onze toekomstige zendelingen, kerkleiders en leiders in de wereld. Nu ik zo'n gunstige gelegenheid heb, wil ik tot deze geweldige groep jongelui spreken over de macht, die ze hebben om die persoon te zijn die ze besluiten te zijn.

Deze zomer had ik de onvergetelijke er-

varing om met zesentwintighonderd van deze fijne jonge mannen uit de Aäronische priesterschap en hun leiders te kamperen. Temidden van een kleurrijke reeks tenten en padvindersoniformen, was het kamp opgesteld in de vorm van een reusachtig wiel met twaalf spaken. Elke spaak huisvestte een van de twaalf „stammen” van Israël. Het zesdaagse kamp bij de Florida Deseret Ranch bood kampeervaardigheden, demonstraties, het op de proef stellen van fysieke gezondheid, inspirerende programma's en talrijke andere activiteiten (om niet te spreken van de consumptie van meer dan twintigduizend liter melk, bijna dertigduizend kilo ijs, een duizend kratten met frisdranken en zo'n tweeduizend broden. De jonge

mannen en hun priesterschapsleiders deden alles gezamenlijk, terwijl ze zich concentreerden op priesterschapsdoeleinden.

De eerste avond toen het begon te schemeren, marcheerde heel „Israël” met elke „stam” op zijn plaats naar een soort arena voor het openingskampvuur. De gouden stralen van de zonsondergang vormden een geweldige achtergrond voor de meer dan vijftienhonderd meter lange rij jonge mannen, toen ze daar twee aan twee naar de arena marcheerden. Met kleurige vaandels, die ze omhoog staken, gingen de moderne zonen van Israël onder een poort door met het blazen met de padvindersbelofte „Op mijn woord van eer”. Er stonden wachters opgesteld die door toortsen verlichte borden ophielden waar de padvinderseed en wetten en de doelstellingen van het Aäronische priesterschap op stonden. Terwijl de priesterschapsleiders hun jonge mannen langs deze wachters leidden, werd verwacht dat elke jonge man een persoonlijke verbintenis zou aangaan om dagelijks naar het eeuwige leven te streven, om een waardige priesterschapsdrager te zijn, waardig te zijn om op zending te gaan, waardig om in de tempel te trouwen.

De beslissingen die die avond genomen werden, werden gedurende de volgende vier dagen voortgezet door speciale „bergtop” ervaringen. De leiders van het oude Israël gingen vaak naar een daartoe aangewezen bergtop om speciale instructies van de Heer te ontvangen. Men had plannen gemaakt dat deze „Israëlitische” priesterschapsdragers zichzelf zouden voorbereiden om naar speciaal daartoe aangewezen plaatsen in het kamp te komen waar zij geestelijke leiding en raad zouden ontvangen. Hier

hoorden ze dat zij, nadat ze een verbintenis waren aangegaan om volgens de grondbeginselen van het evangelie te leven, ook een verbintenis waren aangegaan om andere belangrijke beslissingen te nemen zoals om zedelijk rein te blijven, eerlijk te zijn in woord en in daad, het Woord van Wijsheid na te leven, enzovoort.

Dit zijn enkele van die „bepaalde dingen” waar president Kimball in een onlangs gehouden conferentietoespraak naar verwees:

„Wij hopen dat u uw jongens en meisjes kunt helpen inzien, zelfs eerder dan ze het nu beseffen, dat ze *maar één keer bepaalde* beslissingen hoeven nemen. . . We kunnen van bepaalde zaken voor eens en voor altijd afstand nemen! Eén keer besluiten om bepaalde dingen in ons leven in te passen en ze ons eigen maken is voldoende. Dan hoeven we niet opnieuw tientallen keren erover na te denken en een besluit te nemen wat we willen doen en laten.

. . . Jonge broeders, als je dat nog niet hebt gedaan, besluit dan tot besluiten.” (De Ster van oktober 1976, blz. 43; cursivering toegevoegd.)

Julie kunnen dit, mijn jonge broeders. Julie kunnen de mannen worden die zo rechtvaardig zijn en dergelijke kwaliteiten bezitten, die jullie je in je dromen tot voorbeeld stellen. Om dit doel te bereiken, moeten jullie nu in je jeugd enkele belangrijke beslissingen nemen. Nu is de tijd het besluit te nemen om te beslissen! Ten eerste, beslis om doelen te stellen. In zijn zelfde conferentietoespraak zei president Kimball:

„Zowel voor de AP-jeugd als voor de Melchizedekse priesterschap (en ik zou hier de vrouwen van de kerk aan toe willen voegen) is het een heel goede me-

thode om voor zichzelf duidelijk enkele persoonlijke doelen te stellen. Zo kunnen we trachten vooruitgang te maken door het kiezen van dingen die ze willen bereiken binnen een bepaalde periode.” (De Ster van oktober 1976, blz. 43.)

Een vriend van mij hielp zijn zoon op de volgende wijze doelen te stellen. Don, mijn vriend, vroeg zijn zoon wat hij wilde worden, op wie hij graag zou willen lijken. Zijn zoon noemde een lid van de wijk die in de buurt woonde, een man die hij al enige tijd bewonderde. Don reed zijn zoon naar het huis van die man. Terwijl ze in de auto voor zijn huis zaten, bekeken ze de bezittingen van de man

„Besluit om beslissingen te nemen over zekere dingen, over doelstellingen, over uw geloof in God en in uzelf.”

en zijn levenswijze. Zij bespraken ook zijn vriendelijkheid en edelmoedigheid, zijn goede naam en rechtschapenheid. Zij bespraken de prijs die die man had moeten betalen om te worden wat hij was: de jaren van hard werk, de studie die ervoor nodig geweest was, de opofferingen die hij zich getroost had, de uitdagingen die hij het hoofd had moeten bieden. De rijkdom en het schijnbaar gemakkelijke leven dat hij nu leidde waren tot stand gekomen als resultaat van ijverige inspanning om zijn rechtvaardige doelen te bereiken en de zegeningen van de Heer te verkrijgen.

De zoon koos andere mannen uit die hij beschouwde als voorbeelden van een succesrijk en rechtvaardig leven en van

een wijs vader hoorde hij hun levensgeschiedenis. Daarna stelde hij op jonge leeftijd zijn eigen doel wat hij wilde worden. En met dat doel voor ogen als gids waardoor hij andere beslissingen op zijn weg kon nemen, was hij voorbereid die koers te blijven volgen die hij gekozen had.

Beslis als volgend punt om te werken. Werk is noodzakelijk als je je doel wilt bereiken. J. Paul Getty, eens beschouwd als één van de rijkste mannen ter wereld, gaf deze regel voor succes:

„Sta vroeg op, werk lang en boor naar olie!” Mijnheer Getty heeft ook de tot nadenken stemmende opmerking geplaatst dat „het mogelijk (is) voor een mens in een trein te stappen die met een snelheid van 95 kilometer per uur rijdt en tegen zichzelf te zeggen: ‚Ik ga met een snelheid van 95 kilometer per uur.’ Maar dat is niet waar; hij staat stil, tenzij hij op eigen kracht voorwaarts gaat.” (J. Paul Getty, uit de *Reader's Digest* van september 1980.)

Isaac Stern, een wereldberoemde musicus en violist, werd door de gastheer in een televisieprogramma, waarin beroemde persoonlijkheden uitgenodigd worden, gevraagd op welk tijdstip in zijn leven hij besloten had zijn krachten te wijden aan een carrière als concertviolist. De heer Stern vertelde dat hij zijn eerste concert op jonge leeftijd in San Francisco gegeven had. De muziekcritici waren uitermate onder de indruk en voorspelden het veelbelovende jonge talent een goede toekomst. Met deze aanmoediging begon Isaac Stern aan de voorbereidingen voor een volgend concert een jaar later in New York. De critici waren hem daar niet zo goed gezind. Zij oordeelden dat er een enorme hoeveelheid werk voor nodig zou zijn als

Isaac Stern succes zou willen behalen als solist.

Neerslachtig en ontmoedigd stapte de jonge Stern op een van de dubbeldekkers van New York en reed hiermee een paar keer het eiland Manhattan op en neer. Volgens zijn eigen woorden „hulde hij van binnen” terwijl hij tot een besluit probeerde te komen welke weg in te slaan. Hadden zijn critici het bij het juiste eind? Had hij het uiterste van zijn kunnen bereikt? Moest hij nu het beroep kiezen van een gewoon lid van een orkest?

Nadat hij vier keer met de bus door de stad gereden was, ging hij terug naar zijn flat waar zijn moeder hem opwachtte. Hij had zijn besluit genomen. „Ik ga werken moeder, werken aan mijn muziek totdat deze voor mij werkt.” Tegenwoordig wordt Isaac Stern gevierd als een van de beste violisten de wereld. Werk is een beginsel waar een zegen aan verbonden is. Werk bouwt ons lichamenlijk en geestelijk op. Daardoor neemt zowel onze lichamenlijke kracht als die van ons karakter toe.

Een basketbaltrainer beweerde: „Als u een man ziet op de top van een berg, dan is hij daar niet op gevallen.” Als u en ik de top van ons goddelijk potentieel willen bereiken, moeten we iedere stap die we doen door hard werken bereiken. Het pad is mogelijkwerwijs oneffen, moeilijk begaanbaar en we worden niet openlijk toegejuicht, maar het kan met succes beklommen worden als we gewillig zijn met al onze kracht en toewijding te werken.

Besluit vervolgens om te geloven. Geloof in God. Geloof in jezelf. Geloof dat God erg in jou geïnteresseerd is als persoon, dat Hij het verlangen heeft dat jij slaagt. Hij heeft in het evangelie van zijn

Zoon Jezus Christus gezorgd voor een onfeilbaar recept tot uiteindelijk succes. Wanneer ons leven in overeenstemming met het evangelie is, ontvangen we zelfvertrouwen door zijn Geest om de dagelijkse uitdagingen het hoofd te bieden. Wij kunnen met Nephi zeggen: „De Here (is) machtig alle dingen volgens Zijn wil te doen voor de kinderen der mensen indien zij geloof in Hem oefenen. Laat ons daarom Hem getrouw zijn” (1 Nephi 7:12).

Het geloof van de profeet Joseph Smith in God, zijn geloof in Gods bemoeienis in zijn leven gaven hem de moed en het optimisme om te zeggen:

„Wordt nooit ontmoedigd door welke moeilijkheden zich ook voor u opstapelen. Als u in de diepste diepte van Nova Scotia gezonken bent en de hele Rocky Mountains boven op u gestapeld zou worden, hoeft u niet ontmoedigd te zijn, maar houd vast, oefen geloof en houd goede moed en u zult boven de stapel uitgroeien.” (Uit het dagboek van Geor-

ge A. Smith, aangehaald door Preston Nibley in *Church Section*, van 12 maart 1950, blz. 16.)

Onze geliefde jonge mannen en vrouwen, jullie zijn in de meest kritieke periode van het leven. De jeugd is de tijd waarin gewoonten gevormd worden, ideeën overgenomen worden. Het is de tijd van beslissingen. Beslis vandaag om acht te slaan op deze woorden van onze profeet: „Besluit tot besluiten!”

Besluit om direct beslissingen te nemen over bepaalde dingen, dingen die je uit je leven moet verdrijven want die je anders zullen vernietigen en neem een beslissing

andere dingen in je leven op te nemen, dingen die je eeuwig geluk zullen brengen. Beslis om doelen te stellen, die in overeenstemming zijn met je goddelijke bestemming. Beslis om in God te geloven die je geschapen heeft. Beslis om in jezelf te geloven, dat je werkelijk doelen kunt bereiken, jouw doelen. Beslis om te werken. Je kunt in elke rechtvaardige poging slagen wanneer je gewillig bent om te werken onder leiding van de Heer. Mogen we allen onze beslissingen nemen in het gunstige licht van het evangelie van Jezus Christus; dit bid ik in de naam van Jezus Christus, amen. □

Ouderling David B. Haight – van het Quorum der Twaalf Apostelen

„De sleutels van het koninkrijk”

Op goddelijke aanwijzing komen we eens per half jaar in deze grote conferentie bijeen om God, onze eeuwige Vader, te eren en door de gave en macht van de Heilige Geest het zoonschap van Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser, bekend te maken, want hen te kennen is het eeuwige leven” (zie Johannes 17:3).

Door deel te nemen aan deze conferenties en getuige te zijn van de geest van profetie, bouwt een ieder van ons zijn geloof en zijn verlangen om rechtvaardig te leven op. Wij ontvangen geïnspireerde raad van hen die aangewezen zijn om de aangelegenheden van zijn koninkrijk te beheren, een koninkrijk,

dat voorbestemd is om te groeien in macht en zich uit te breiden, totdat het de aarde zal vervullen. Het is het koninkrijk waarvan de profeet Daniël verklaarde, „dat (het) in eeuwigheid niet zal te gronde gaan . . . maar zelf zal het bestaan in eeuwigheid” (Daniël 2:44). Terwijl we het einde van deze historische

„De Heer heeft altijd tot zijn volk gesproken door zijn profeet - ,Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit mijn eigen mond kwam.”

conferentie naderen, verklaren we dat de ware leer is uitgesproken door mannen, die de Heiland zoeken en die in Hem geloven en aldus zijn wil bekendmaken, niet alleen aan zijn kerk maar ook aan hen, die Hem nederig zoeken. Onze positie onder de christelijke geloofsovertuigingen van de wereld is uniek. We zijn niet verwant, direct noch indirect aan welke andere zogenoemde christelijke of niet-christelijke kerk dan ook. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen staat niet in verband met - of is ooit betrokken geweest bij enige andere kerk of godsdienstige groep. Deze kerk draagt de sleutels van de macht van God tot zaligheid voor iedere ziel, die het evangelie met een oprecht hart wil aannemen en het wil gehoorzamen (zie Romeinen 1:16). Als verbondskinderen van God is ons beloofd, dat als we getrouw zijn, wij zullen zegevieren over de vijanden van zijn werk. Door

onze getrouwheid en rechtvaardigheid zullen de kwade invloeden van zondige en listige mannen en vrouwen onderworpen worden. Wij zijn degenen, die de verantwoordelijkheid hebben om de wereld voor te bereiden op de komst van de Heiland, die in macht en glorie terug zal keren op aarde.

Sommigen hebben gevraagd: „Is uw aanspraak op autoriteit meer rechtsgeldig dan die van andere kerken?” Ons antwoord is: „Ja, wij bezitten dezelfde goddelijke priesterschapsmacht en autoriteit die men vroeger had.”

Toen de Heiland en zijn twaalf apostelen langs de kust van Caesarea Filippi aan het werk waren, vroeg de Heiland hen: „Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des Mensen is?” (Matteüs 16:13.)

„En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of één der profeten.

Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!

Jezus antwoordde en zeide: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is.

En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen.

Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen” (Matteüs 16:14-19).

De Heer leerde dat zijn kerk gebouwd moest zijn op de rots van openbaring, van goddelijke waarheden die geopen-

baard waren door God zelf en dat Christus de Zoon van de levende God is; daarom zullen de poorten van het dodenrijk zijn kerk niet overweldigen.

De sleutels van het koninkrijk waren aan Petrus beloofd en hij oefende dat gezag uit bij zijn omgang met de andere leden van de Twaalf en hij presideerde over hen.

Bij enige gelegenheden nam de Heiland alleen Petrus, Jakobus en Johannes met zich mee, ongetwijfeld om nog meer geestelijke ervaringen en onderwijzing te ontvangen. Toen Jezus de Berg der Verheerlijking beklom ter voorbereiding op zijn aanstaande beproevingen, nam Hij deze drie apostelen met zich mee, zodat hun ziel en hun geloof nadat ze zijn heerlijkheid, de heerlijkheid van de Eniggeborene des Vaders hadden gezien, zouden worden versterkt terwijl zij deze hemelse gebeurtenis gade sloegen. Daar ontvingen zij de beloofde sleutels van het priesterschap. Tijdens deze hemelse gebeurtenis verschenen Mozes en Elia eveneens en de drie apostelen hoorden de stem van de Vader getuigen dat Jezus zijn geliefde Zoon is en hun werd opgedragen te luisteren en te gehoorzamen. Een openbaring van de Heer die in augustus 1830 gegeven werd, bevestigt de ordening van Joseph Smith en Oliver Cowdery tot het apostelschap en hun ontvangst van de sleutels.

De openbaring luidt: „Petrus, Jakobus en Johannes, die Ik tot u heb gezonden, door wie Ik u heb geordend en bevestigd tot apostelen en tot bijzondere getuigen van Mijn naam, en om de sleutelen te houden van uw bediening en van dezelfde dingen, die Ik hun heb geopenbaard; Aan wie Ik de sleutelen van Mijn koninkrijk heb toevertrouwd, en een bedeling van het evangelie voor de laatste

dagen; en voor de volheid der tijden, waarin Ik alle dingen, zowel in de hemel als op de aarde zal bijeenbrengen” (LV 27:12,13).

De sleutels van het koninkrijk werden aan Joseph Smith en Oliver Cowdery verleend door deze drie apostelen van weleer, aan wie Christus na zijn opstanding volmacht gegeven had en nadat Hij hen gediend had.

Toen de Heer Frederick G. Williams door openbaring riep als raadgever van Joseph Smith, gaf Hij de volgende instructie: „Geef gehoor aan de roeping, waarmede gij zijt geroepen, namelijk om een hogepriester in Mijn kerk te zijn, en een raadgever van Mijn dienstknecht Joseph Smith jr.;

Aan wie Ik de sleutelen van het koninkrijk heb gegeven, die altijd tot het Presidentschap van de Hogepriesterschap behoren.” (LV 81:1,2.)

Op 3 april 1836 verschenen dezelfde hemelse Wezens in de tempel te Kirtland die aan de Heiland en zijn drie apostelen op de berg verschenen en verleenden aanvullende priesterschapsautoriteit en sleutels aan de profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery voor de opbouw van de kerk ter voorbereiding van de komst van Christus die voor eeuwig op de aarde zal heersen en regeren. Mozes verscheen en verleende de sleutels van de vergadering van Israël. Elia verleende opnieuw de verbonden en het gezag dat aan Abraham gegeven werd. Elia verleende de sleutels en macht om het hart van de vaders tot de kinderen te wenden, en dat van de kinderen tot hun vaders (zie LV 110:11-16).

Deze zelfde sleutels van het koninkrijk, die Petrus, Jakobus en Johannes droegen, die dienst deden in het Eerste Presidium van de kerk in de bedeling van het

midden des tijds en die verleend werden aan alle daaropvolgende presidenten van de kerk, draagt president Spencer W. Kimball heden ten dage. Hij draagt dit hoogste gezag. Hij heeft recht op openbaring en het nemen van besluiten voor de priesterschap en voor de kerk.

- In president Kimball is het heersende gezag van het priesterschap geconcentreerd. Hij bezit de sleutels betreffende de bedeling van de volheid der tijden waarin alle sleutels van vroegere bedelingen besloten zijn (zie LV 112:30-32). En terzelfder tijd is er slechts één op aarde, aan wie deze macht en de sleutels van dit priesterschap zijn verleend. President Kimball, die over enkele ogenblikken tot ons spreken zal, is Gods profeet.

Journalisten luisterden gespannen, in afwachting van een mogelijk dramatisch verhaal, dat zou kunnen duiden op een nieuwe richting die de kerk zou inslaan toen Spencer W. Kimball president van de kerk werd en zijn eerste persconferentie gaf. Maar hij bevestigde opnieuw het nooit verouderd advies dat van een profeet zou komen: „Onderhoud de geboden van God. Volg het pad van de Heer. Volg zijn voetspoor.”

Wanneer men veel met president Kimball omgaat, wanneer men in zijn nabijheid is, voelt men zijn liefde voor de Heer en zijn liefde voor mensen, voor alle mensen. De Heer heeft hem bewaard om in deze kritische periode in de geschiedenis van de kerk en van de wereld over zijn kerk te presideren. Het is aan hem de koers te bepalen die we volgen. Wij zijn getuigen van zijn geïnspireerde beslissingen en aanwijzingen die ons een gevoel van zekerheid en kalmte geven. Wij kunnen zijn leiding met het grootste vertrouwen volgen,

want God heeft een heilig man, zijn dienstknecht aangesteld om zijn volk te leiden.

William Fowler, een Engelse bekeerling uit het jaar 1849, was zo aangedaan door de gedachte dat er een profeet van God onder de mensen leefde dat hij die ontroerende woorden schreef: *Wij danken U, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez' laatste tijd* (HL nr. 76).

Wanneer u luistert naar de vermaningen van president Kimball die ons allen in liefde gegeven worden, bid er dan in uw gezinnen over en ik beloof u, dat u geïnspireerd zult zijn om u te houden aan de beproefde raad, bestaande uit verheven beginselen die onder goddelijke leiding gegeven worden. In een openbaring aan Joseph Smith een paar maanden nadat de kerk georganiseerd werd, gaf de Heer zorgvuldige instructies en raad aan de nieuwe leiders. Hij zei: „U is geboden God . . . te vragen; en hetgeen de Geest tot u getuigt, wild; Ik, dat gij met alle heiligheid des harten zoudt doen. . .

. . . gij (moet) ernstig naar de beste gaven streven, en steeds bedenken, waarvoor ze worden gegeven;

Want . . . ze worden gegeven ten bate van hen, die Mij liefhebben en al Mijn geboden onderhouden.”

De openbaring gaat als volgt verder: „Want allen wordt niet iedere gave geschonken (maar) . . . een ieder wordt door de Geest Gods een gave geschonken.

Sommigen wordt het door de Heilige Geest gegeven om te weten, dat Jezus Christus de Zoon van God is. . .

Anderen wordt het gegeven hun woorden te geloven.” (LV 46:7,9,11,13,14.)

Wij kunnen leiding ontvangen voor onszelf en ons gezin door persoonlijke open-

baring in antwoord op onze nederige gebeden en door in overeenstemming te zijn met Gods profeet. De Heer heeft altijd tot zijn volk gesproken door zijn profeet. De woordvoerders van de Heer hebben zichzelf niet aangesteld maar zijn door God geroepen. Niemand kan zichzelf die waardigheid aanmatigen. Hij moet, zoals Aäron, geroepen worden door God. (Zie Hebreëen 5:4.)

De dag waarop de kerk 150 jaar geleden georganiseerd werd, waarschuwde de Heer de leden om zijn pasgeroepen profeet nauwgezet te volgen: „Daarom moet gij . . . acht geven op al zijn woor-

den en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen;

Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam.” (LV 21:4,5.)

Vervolgens geeft de Heer deze belofte indien we gehoorzaam zijn: „Want indien gij deze dingen doet, zullen de poorten der hel u niet overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor u welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams doen schudden.” (LV 21:6.)

Het ons opgedragen werk is door de Almachtige in de handen van een onbevreesd leider gelegd. Door uw steunverlening door het opheffen van uw hand hebt u plechtig beloofd onze profeet te volgen. Hij is de woordvoerder van de Heer. Toen de Heer tot de kerk in deze bedeling sprak en verwees naar de gezaghebbende leiders zei hij: „En dit is het voorbeeld voor hen, dat zij moeten spreken, zoals zij door de Heilige Geest worden gedreven.

En wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, zal Schrift zijn, de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid” (LV 68:3,4).

President Kimball draagt alle sleutels van de kerk om zijn goddelijke zending te volbrengen, de sleutels om het evangelie aan iedere natie en volk te prediken, om ringen van Zion over de hele wereld te organiseren voor de vergadering van Israël, om heilige tempels te bouwen waarin heilige verordeningen worden verricht voor de levenden en de doden. Dit heilige werk, zoals geopenbaard door profeten uit de laatste dagen dient ter voorbereiding van de glorierijke

komst van de Zoon van God, die dan over de aarde zal regeren. Niets is uitdrukkelijker in alle Schriften verklaard, dan dat de Zoon van God weer zal komen in de heerlijkheid van de Vader om de rechtvaardigen te belonen en zijn koninkrijk met macht te vestigen, waarvoor Hij een regering van gerechtigheid en vrede invoert. „Want de Zoon des mensen zal komen in de heerlijkheid zijns Vaders, met zijn engelen, en dan zal Hij een ieder vergelden naar zijn daden” (Matteüs 16:27).

Dit is de kerk van Jezus Christus, hersteld door de Heiland en zijn apostelen vanouds.

Wij zijn getuigen dat president Kimball Gods profeet is en dat hij ons voorgaat bij het onderwijzen van het ware evangelie van Christus aan de wereld.

God, onze eeuwige Vader, leeft evenals zijn Eniggeboren Zoon, de Heiland van ons allen, in wiens heilige naam ik getuig, amen. □

President Spencer W. Kimball

„Ga niet vermoeid aan de kant van de weg zitten”

Wat een vreugde is het om deze conferentie bij te wonen en het woord van de Heer te horen zoals het door vele broeders gegeven is. Mijn broeders en zusters, zoals altijd ben ik dankbaar, zowel persoonlijk als uit naam van de kerkleden voor de raad en aanmoediging die we in deze algemene conferentie ontvan-

gen hebben. Zij, die voor de muziek gezorgd hebben, hebben zoveel bijgedragen tot deze zittingen. Zij, die deze conferentie bijwonen, hebben aandachtig geluisterd en zijn met het brood des levens gevoed. De Heer heeft ons gezegend met zijn Geest waarvoor we innig dankbaar zijn.

Hetgeen we ontvangen hebben, moeten we echter niet bij het zingen van de slotlofzang uit onze gedachten laten wegvloeien. Terwijl we naar de toespraken luisterden, hebben we er ons eigen nadrukkelijk *amen* aan toegevoegd. Laten we met de naklank van het laatste *amen* van deze namiddag nog steeds in onze oren, terugkeren naar ons huis met het vaste voornemen om het beter te doen en die beginselen in praktijk te brengen, waarvan we in de laatste twee dagen geleerd hebben.

Broeders en zusters, onze opgave is dezelfde als altijd wanneer ons juiste beginselen geleerd worden. De opgave werd op een juiste wijze uitgedrukt door een profeet van weleer: „En nu, indien gij al deze dingen gelooft, ziet, dat gij ze volbrengt” (Mosiah 4:10). We moeten de besluiten die we tijdens deze conferentie voor onszelf genomen hebben, niet in het vergeetboek laten raken als we terugkeren tot de moeilijkheden en de verantwoordelijkheden van de alledaagse wereld, een wereld van verwarring en strijd. Een paar uur lang zijn we van de wereld afgezonderd geweest in een algemene conferentie en de Geest heeft ons vrede toegefluisterd. Nu moeten we weer terug naar onze plaats in de wereld, maar we zijn beter voorbereid op een confrontatie met die wereld. Laat ons van ganser harte en vol vertrouwen voorwaarts gaan en de problemen, die ons omringen, het hoofd bieden. Laten we vol vertrouwen voorwaarts gaan, niet aarzelend maar gestadig en met volhardende toewijding, voortgebracht door de Geest.

Deze conferentiedagen zijn een prachtige tijd van verheuging geweest, waarin vrienden elkaar ontmoet hebben en waar de heiligen veel raadgevingen ont-

vingen. Indien allen, die bij deze conferentie geweest zijn, terug zullen keren naar hun huis met het vaste voornemen om te voldoen aan de verplichtingen die ze op zich genomen hebben, dan zal dat prachtig zijn!

Ons moeten de gebeurtenissen en ten-

„Onze opgave werd op een juiste wijze uitgedrukt door een profeet van weleer. „En nu, indien gij al deze dingen gelooft, ziet, dat gij ze volbrengt.””

densen in de wereld, die een bijzondere opgave voor ons zullen vormen, wel opvallen. Wij kunnen niet verwachten in tijden van verwarring te leven zonder zelf iets van die verwarring te ondervinden. Maar we hoeven niet „op en neder (en) heen en weder geslingerd (te worden) onder invloed van allerlei wind van leer” zonder anker (zie Efeziërs 4:14). Wij hebben gemeenschap met elkaar in een goddelijke kerk. We hebben profeten in deze tijd om ons te leiden. We hebben Christus als onze herder om ons te leiden.

Maar toch, broeders en zusters, wordt de wereld door de moderne communicatiemiddelen in ons huis gebracht en we moeten ons perspectief niet verliezen, zelfs als anderen verward zijn. Als wij ontmoedigende berichten horen en ontuchtig zijn door de gebeurtenissen in de wereld, laten we dan niet wankelmoe-dig worden: „Ga niet vermoeid aan de kant van de weg zitten.” Het programma van de Heer zal succes hebben, zelfs als sommige mensen in de kerk falen.

We zullen de voortdurende vooruitgang van het werk des Heren zien, zelfs tusschen van problemen in de wereld. Het zal voortrollen totdat het de hele aarde vervult. Hij heeft ons heel vaak hiervan verzekerd. Hij heeft ons verteld, dat indien we zijn geboden onderhouden. Hij gebonden is om zijn beloften aan ons na te komen. Hij doet dat ook! Hij zal het zeker doen!

Ik veronderstel, dat indien ik iets in het leven geleerd heb, het dit is, dat we verder moeten blijven gaan, moeten blijven proberen tot aan onze laatste ademtocht! Indien we dit doen, zullen we verbaasd zijn hoeveel meer er nog tot stand gebracht kan worden.

We zijn erg onder de indruk van het programma voor de Lamanieten, dat mij zo imponeert, en we komen tot het

befes dat dit programma werkelijkheid geworden is. Er bestaat geen twijfel over in onze gedachten; het is een feit geworden en heeft zich nu over de wereld verbreid. We zijn heel trots op het werk dat gedaan is. We zijn er dankbaar voor. Wij zijn ons in hoge mate bewust van het feit, dat wij tegenover de Lamanieten, evenals onder alle mensen van de andere landen, de verantwoordelijkheid hebben erop toe te zien, dat het evangelie hun hart en ziel bereikt en dat zij het begrijpen.

We zeggen wederom tot de goede mensen van deze kerk: Laat ons nu voortwaarts gaan, nadat we opgebouwd zijn, om ons gezin te zegenen en op te bouwen, evenals onze burens en onze vrienden. Wij zijn verbonden door het feit dat we allemaal letterlijk de kinderen van

Buiten de tabernakel omvat president Kimball de hand van een lid

onze Hemelse Vader zijn en dat Hij ons lief heeft.

Wij hebben vandaag veel over liefde gesproken. Wanneer ik denk aan de landen die ik bezocht heb, kan ik zeggen dat ik van deze landen en hun volken houd, van de mensen persoonlijk en als volk, dat op zekere hoogte gehoor aan ons heeft gegeven.

Broeders en zusters, ik zou graag bekend willen staan als iemand die zijn broeders en zusters liefheeft. Ik zou graag willen dat deze liefde heinde en ver verspreid werd door alle bezoekers, die deze conferentie verlaten en naar andere plaatsen gaan om het werk voor de Heer voort te zetten.

De Heer leeft, God leeft en Jezus is de Christus. Hij is de Eniggeboren Zoon, de Heiland en de Verlosser van deze wereld. Het is mijn plechtig getuigenis, dat wij de getuigen van de Heer zijn en we zijn dankbaar in ons hart voor het voortdurende toezicht van de Heer Jezus Chris-

tus, voor alles wat Hij voor ons betekent en voor alles wat Hij doet en ons geeft. De Heer zegene u, mijn geliefde broeders en zusters. Ik hoop dat u nu voorwaarts wilt gaan met nieuwe energie en dat u in staat mag zijn de dingen, die u uw hele leven al van plan was te doen, uit te voeren. Ik hoop, dat u deze dingen goed zult doen en beter dan ze ooit tevoren gedaan zijn. En ik hoop, dat u aan de talrijke mensen, die de zegeningen des Heren nodig hebben, datgene zult geven wat ze zo zeer van node hebben, namelijk: de verzekering dat het evangelie hier is, dat de Heer God is, dat Jezus Christus de Verlosser is en dat we ons in ons werk volkomen op Hem kunnen verlaten.

Wij bidden, dat de Heer u verder mag zegenen en we zouden blij zijn als u onze oprechte en innige liefde mee zou willen nemen naar uw gezin en uw volk. God zegene u, in de naam van Jezus Christus, amen. □

President Spencer W. Kimball

De wet van tiend

Mijn dierbare broeders en zusters, de boodschap die ik vandaag voor u heb is niet nieuw. In alle bedelingen hebben de profeten de wet van tiend en de beginse-len van het evangelie, die er betrekking op hebben, duidelijk onderwezen. Vanaf de eerste tijd is ons geleerd: „De aarde en haar volheid is des Heren.” (1 Korintiërs 10:23.) De Heer eist dat wij een tiende deel van deze volheid aan Hem wijden. Tiendbetaling is een goddelijke wet en wordt van zijn volgelingen vereist. Het falen volledig aan deze verplichting te voldoen staat gelijk aan het verwaarlozen van een gewichtige zaak.

In afdeling 119 van de Leer en Verbonden kunnen wij over dit onderwerp het woord des Heren voor deze bedeling lezen.

Van tijd tot tijd ontvangt het kantoor van het Eerste Presidium verzoeken om inlichtingen van kerkleden die willen weten wat nu precies als tiend gerekend wordt.

Wij hebben onveranderlijk geantwoord dat de eenvoudigste verklaring die wij kennen, de verklaring van de Heer zelf

is, en wel dat de kerkleden jaarlijks „een tiende van al hun inkomsten” behoren te betalen (zie LV 119:4).

Wanneer wij soms de neiging hebben om te denken dat wij de Heer vergeefs dienen, moeten wij aan ons geloof werken, in de rijke beloften van God geloven en gehoorzamen - en geduldig wachten. De Heer zal alle rijke beloften, die Hij ons heeft gedaan vervullen. Paulus zegt: „Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben” (1 Korintiërs 2:9).

Zelfs voor het leven in onze huidige staat worden de gehoorzamen grote zegeningen beloofd. Neem, bijvoorbeeld, de belofte aan de tiendbetaler:

„Brengt de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijs zij in mijn huis; beproeft Mij toch daarmee, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten. Dan zal Ik, u ten goede, de afvreter dreigen, opdat hij de vrucht van uw land

niet verderve en opdat de wijnstok op het veld voor u niet zonder vrucht zij, zegt de Here der heerscharen. En alle volken zullen u gelukkig prijzen, omdat gij een land van welbehagen zijt, zegt de Here der heerscharen.” (Maleachi 3:10-12.)

Het woord des Heren dat de wet van tiend in deze bedeling vaststelde, is zoals ik al eerder heb aangehaald, op 8 juli 1838 te Far West in Missouri geopenbaard en in afdeling 119 van de Leer en Verbonden opgetekend. De Heer heeft de profeet Joseph Smith tien dagen later nog meer geopenbaard in afdeling 120 van de Leer en Verbonden, daarbij heeft Hij de juiste besteding van de tiendgeldden van de kerk door een raad, die samengesteld is uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf, en de Presiderende Bisschap, bekendgemaakt. Tot op heden bestaat de raad, die over de besteding van tiendgeldden beslist, uit de achttien presiderende broeders die in de openbaring zijn aangewezen, deze raad vergadert geregeld en wordt door de Heer geïnspireerd bij de vaststelling van de besteding van de tiendgeldden van de kerk des Heren. Zoals u zich ongetwijfeld bewust zult zijn, doet de kerk niet mee aan overbesteding. De heilige fondsen worden zorgvuldig begroot, zodat de uitgaven nooit hoger zijn dan de inkomsten.

President Joseph F. Smith heeft tijdens de oktoberconferentie van 1897 van deze kansel over de wet van tiend gezegd:

„De wet van tiend heeft dezelfde bedoeling als de inkomstenbelasting, die naar ik meen in iedere staat, ieder land en iedere gemeente in de wereld wordt geheven. Er bestaat geen enkele organisatie met een enigszins belangrijk doel, die geen voorzieningen heeft voor het uit-

voeren van haar plannen. De wet van tiend is de inkomstenbelasting voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zonder deze wet zou het niet mogelijk zijn de bedoelingen van de Heer uit te voeren. (*Evangelieleer*, blz. 223.)

Helaas heb ik niet voldoende tijd om u in geuren en kleuren een prachtig verhaal te vertellen dat mijn oom, president Joseph F. Smith, mij eens vertelde. Het ging over hetgeen zijn moeder, Mary Fielding Smith, de weduwe van patriarch Hyrum Smith, meemaakte nadat

zij in de Salt Lake Valley was aangekomen. Het is hartverwarmend en versterkt het geloof. Aan de overkant, waar nu het hotel Utah staat, zei zij tegen een man van het tiendkantoor, die haar be-

„Het falen volledig aan deze verplichting te voldoen, staat gelijk aan het verwaarlozen van een gewichtige zaak. Het is een overtreding.”

rispte omdat zij in haar omstandigheden tiend betaalde: „Je moest je schamen, zou je mij een zegen willen onthouden? Als ik mijn tiend niet betaalde, zou ik moeten verwachten dat de Heer mij Zijn zegeningen zou onthouden. Ik betaal mijn tiend, niet alleen omdat het een gebod van God is, maar ook omdat ik verwacht er een zegen door te krijgen. Door dit gebod en andere geboden te onderhouden, verwacht ik dat het mij goed zal gaan en dat ik in staat zal zijn voor mijn gezin te zorgen.”

Ik zou u allen willen aanraden het hele verhaal te lezen, het staat in het boek *Evangelieleer*, blz. 225 en 226.)

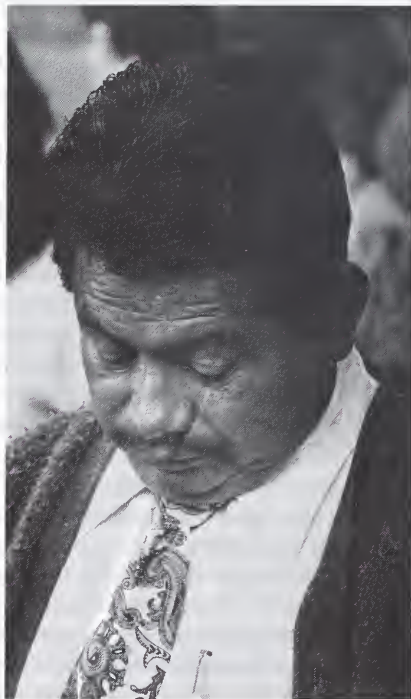
Mijn broeders en zusters, ik zeg nogmaals dat de tiend een wet van God is en dat deze van zijn volgelingen wordt geëist. Het falen volledig aan deze verplichting te voldoen, staat gelijk aan het verwaarlozen van een gewichtige zaak. Het is een overtreding en geen onbelangrijke vergissing.

Broeders en zusters, de wet van tiend is een goddelijk gebod en deze geldt voor alle kinderen van onze Hemelse Vader. Allen, die in de Bijbel geloven, behoren

te geloven dat het een wet van God is. Maar niemand schijnt dat te begrijpen en het na te leven zoals de heiligen der laatste dagen dat trachten te doen, omdat deze wet ons opnieuw door hedendaagse profeten is gelegd.

Steeds opnieuw klinkt de echo van de woorden van de Meester: „Geef . . . de keizer wat des keizers is, en Gode wat Gods is” (Matteüs 22:21).

Ik geef u mijn getuigenis, broeders en zusters, en ik getuig van de goddelijkheid van deze belangrijke wet van de Heer en bid onze Hemelse Vader u en alle heiligen, die datzelfde getuigenis hebben, en ik laat mijn zegen bij u achter, in de naam van Jezus Christus, amen. □

Bisschop Victor L. Brown – Presiderende bisschop

„Het moet noodzakelijk op Mijn eigen wijze worden gedaan”

Mijn dierbare broeders en zusters, mijn boodschap van deze morgen spruit voort uit grote bezorgdheid.

U zult zich herinneren dat het oude Israël veertig jaar in de woestijn moest zwerven voor het rijp was om de Jordaan over te steken en het beloofde land binnen te trekken. Al meer dan veertig jaar wordt ons als volk geleerd hoe belangrijk het is om persoonlijk en als gezin paraat te zijn. Ons is geleerd dat de verantwoordelijkheid voor ons welzijn in de eerste plaats bij onszelf berust en daarna bij onze familie. Pas nadat deze bronnen uitgeput zijn, mogen wij op de kerk terugvallen. Toch is in de afgelopen maanden in toenemende mate duidelijk geworden dat velen niet voorbereid zijn. De afgelopen twaalf maanden is de distributie van vastengaven en verbruiksartikelen door bisschoppen schrikbarend toegenomen. Wanneer dit zo doorgaat zullen de reserves van de kerk binnen korte tijd nagenoeg uitgeput zijn. In feite zijn sommige artikelen al uitgeput en dat

terwijl het ernaar uitziet dat de malaise niet van korte duur zal zijn. Het lijkt erop dat de leringen over paraatheid in veel te veel gevallen of niet goed begrepen, of willens en wetens verworpen zijn. Veel leden lijken te denken dat de kerk hun wel te hulp schiet als er moeilijkheden komen, terwijl zij zich erop hadden kunnen voorbereiden als zij de juiste prioriteiten gesteld zouden hebben.

Toen ik enige tijd geleden een bezoek bracht aan twee ringen, zag ik de voorbeelden van hetgeen ik probeer duidelijk te maken. Beide ringen lagen in een gebied dat overwegend door heiligen der laatste dagen wordt bewoond. Beide hadden ernstig te kampen met dezelfde flinke, maar tijdelijke, ontwrichting van de arbeidsmarkt. Wanneer ik voor een ringconferentie in een gebied moet zijn dat nieuw voor mij is, rijd ik eerst in die buurt of die omgeving rond om enig idee te krijgen wat voor mensen daar wonen. Bijvoorbeeld, zijn hun tuinen goed bijgehouden? Zijn hun huizen goed onder-

houden? Staan er oude bouwvallige schuren en bijgebouwen, of zijn ze goed onderhouden en is er een net hek? Met andere woorden, stellen de mensen er een eer in om alles goed te onderhouden? In de eerste ring waarnaar ik verwijs, zag ik goedverzorgde huizen en tuinen. Het leek een welvarende, zogenaamde middenstandsbuurt. Sommigen zouden misschien gedacht hebben dat het een rijke buurt was en dat hebben afgeleid aan het aantal „vrijtijdsvoertuigen„, op de parkeerplaatsen: boten, kampeerbusjes en grote kampeerwagens. In mijn vergadering met het ringpresidium maakte ik een opmerking over de schijnbare welvaart van de bevolking. Toen wij echter de rapporten over de behoeften aan welzijnszorg die zij hadden, doornamen, schrok ik van de aanslagen op het vastengavenfonds en de voorraadschuur voor de bisschop. De ringpresident vertelde me dat veel gezinnen binnen één tot twee weken na het failliet gaan van de grootste werkgever bij hun bisschop hadden aangeklopt om hulp. Zij hadden maar een zeer beperkte reserve om zich staande te houden. Hij zei ook dat er enkele trouwe leden in zijn ring woonden die uit hun reserves voor zichzelf gezorgd hadden en bovendien nog enkele burens hadden bijgestaan. De tweede ring lag op enige afstand van de eerste, maar kampte met het zelfde probleem op de arbeidsmarkt. Hier zag ik bijna geen „vrijtijdsvoertuigen“. Ik zag in feite weinig blijken van welvaart, hoewel de omgeving opgeruimd en netjes was. Hier werd ik verrast door de ontdekking dat er bijna geen vastengaven of bestelformulieren van de bisschop gebruikt waren. Ik vroeg de ringpresident of zijn bis-

schoppen hun verantwoording ten aanzien van de armen en behoeftigen wel goed begrepen en zich er goed van kweten. Hij wees erop dat de meeste leden hun verantwoording voor hun eigen welzijn goed hadden begrepen en zich erop hadden voorbereid om voor zichzelf te zorgen, hoewel sommige gezinnen hun bisschop om hulp gevraagd hadden.

Ziet u, de prioriteiten van de leden van deze beide ringen waren anders. In de eerste ring waren velen niet voorbereid en zij hadden verwacht dat de kerk wel voor hen zou zorgen, in de tweede ring was de situatie daarentegen net andersom - de meeste mensen hadden zich erop voorbereid in hun eigen behoeften te voorzien.

Mag ik u ook enkele afzonderlijke voorbeelden laten zien om dit groeiende probleem te illustreren?

Enkele maanden geleden besloot een jong echtpaar hun ziektenkostenverzekering op te zeggen. Zij vonden dat zij zich dat niet konden veroorloven. De hoge onkosten van hun doctorale studie en de snel voortschrijdende inflatie leidden hen tot het besluit de raad van de broeders in de wind te slaan. Toen kwam er een baby - te vroeg geboren met ernstige complicaties die ongelooflijk dure verzorging eisten. Volkomen ontmoedigd en heel bang deden zij eerst een beroep op de wederzijdse familie, die veel hulp bood. Omdat dat bij lange na niet voldoende was, wendden zij zich tot hun bisschop, die de extra onkosten uit de vastengaven betaalde. Zij zouden het bijna zonder hulp hebben kunnen redden, als zij hun verzekering hadden gehandhaafd.

Een jongeman vond dat de handelschool te veel werk eiste en te duur was. Hij ging niet meer naar school, trouwde

en kreeg een baantje in een supermarkt dat niet te veel betaalde. Toen er een baby kwam, ontdekte hij dat zijn inkomen niet voldoende was om zelfs maar in de eerste behoeften van zijn gezin te voorzien. Daar hij het te pijnlijk vond zijn ouders hierover aan te spreken, wendde hij zich voor bijstand tot zijn bisschop.

Weer een ander gezin verkoos op maan-

„In de afgelopen maanden is in toenemende mate duidelijk geworden dat velen niet voorbereid zijn.”

dagavond naar het sportprogramma op de televisie te kijken in plaats van gezinsavond te houden. Weken en maanden hadden zij geen gezinsgebed, geen evangeliesprekken, geen gezamenlijke schriftlezing, noch enige andere zinvolle gezinsactiviteit. Nu de tienerdochter van huis is weggelopen, roepen zij de hulp van de bisschop in.

Bij elk van deze voorbeelden zou de kern van het probleem omzeild zijn, als de leden de beginselen van persoonlijke en gezinsparaatheid toegepast hadden. De beginselen zijn van toepassing op alle leden van de kerk, waar ter wereld zij zich ook bevinden, ondanks het feit dat het welzijnsprogramma in de meeste landen buiten de Verenigde Staten en Canada niet volledig is. Wij weten dat er in sommige landen wettelijke beperkingen zijn op bepaalde fasen van het programma. Onze mensen moeten deze leeringen echter gehoorzamen in de mate waarin de wet hen dat toestaat.

Ik smEEK u, ringleiders, erop toe te zien

dat de boodschappen van deze welzijnsvergadering terechtkomen bij de bisschoppen, de quorumleiders en de ZHV-presidenten van de wijken, zodat de leden van de kerk onderwezen kunnen worden en voldoende bekeerd kunnen worden om de beginselen, die wij bespreken na te komen en aldus hun huis in orde te brengen (zie LV 90:18).

De bisschop draagt de verantwoordelijkheid om in de noden van de armen en behoeftigen te voorzien. Hij bepaalt, wie er geholpen wordt en in welke vorm die hulp gegeven wordt. Zijn oordeel is fundamenteel voor een wijze toepassing van dit programma. Hij bepaalt of het een zegen voor de mensen is of alleen maar een aalmoes. Hij is er ook voor verantwoordelijk dat niemand, die op de juiste manier geholpen behoort te worden, over het hoofd gezien wordt.

Al eerder wees ik erop dat deze beginselen al veertig jaar lang worden onderwezen. Eigenlijk zijn ze, zoals president Kimball al zei, al veel langer onderwezen. President Brigham Young zei op 25 juli 1868 in zijn aanwijzingen voor de wijk Mill Creek ondermeer het volgende:

„Ik geloof dat de heiligen der laatste dagen de beste mensen op aarde zijn die wij kennen. Toch, geloof ik, dat wij in veel opzichten heel achteloos, heel lui en traag zijn in het gehoorzamen aan het woord des Heren. Velen schijnen te handelen in het geloof dat God ons zal steunen, in plaats van te proberen zichzelf staande te houden. We zijn bang als we sprinkhanen zien komen, die onze oogst zullen verwoesten. . . Ik herinner me dat ik in de school der profeten heb gezegd dat ik liever zou zien dat de mensen wat meer gezond verstand zouden gebruiken en de middelen zouden sparen om voor

zichzelf te zorgen, in plaats van het te verkwisten en de Heer te vragen hen te voeden. Ik heb deze zaken heel zorgvuldig overwogen. Ik heb acht geslagen op de raad die ik heb gekregen. In de afgelopen jaren is ons jaar na jaar gezegd, dat wij graan moesten bewaren, zodat wij overvloed zouden hebben als er tekorten zouden zijn. Misschien zal de Heer een vorm van hongersnood over ons brengen; misschien komt er een hongersnood over onze burenen. Mij is aangezegd, dat Hij ongeveer net zo'n tijd zou brengen als wij nu hebben. Stel u echter eens voor, dat ik geen acht had geslagen op deze raad en niet op de toekomst had gelet, in welke omstandigheden zou ik mij dan nu hebben bevonden. Let op de wijze waarop de heiligen der

laatste dagen deze zaak afhandelen en hoe zij de gegeven raad in de wind slaan; en veronderstel dat de Heer deze insekten zou toestaan om dit seizoen en het daaropvolgende onze oogst te verwoesten. Wat zou daar het gevolg van zijn? Ik kan de dood, de ellende en de armoede op de gezichten van dit volk zien. Toch zeggen sommigen misschien: 'Ik vertrouw erop dat de Heer ze wegjaagt'. Welk recht hebben we om dat te hopen? Heb ik enige goede reden om tegen mijn Vader in de hemel te zeggen: 'Vecht gij voor mij', als Hij mij een zwaard geeft dat ik kan hanteren en hersens zodat ik zelf kan vechten? Kan ik Hem vragen om voor mij te vechten en dan rustig gaan zitten om te wachten tot Hij voor mij vecht? Dat kan niet. Ik kan de men-

sen vragen naar wijsheid te luisteren, naar raad te luisteren; maar God vragen om voor mij te doen wat ik zelf kan doen is in mijn ogen belachelijk. Kijk naar de heiligen der laatste dagen. Jarenlang hebben onze akkers vol graan gestaan; en als wij daarop gerekend hadden, hadden onze schuren tjokvol kunnen zijn en met een voorraad die op zeven jaar berekend was, hadden we de vraatzucht van deze insekten kunnen negeren en hadden we in de bergen hout kunnen gaan halen, ander materiaal ingekocht kunnen hebben en prachtige huizen hebben kunnen bouwen, in plaats van onze tijd te besteden aan het bevechten van die beesten en het trachten te vervangen wat door hun vraatzucht werd verwoest. Wij zouden omheiningen hebben kunnen bouwen, onze gebouwen hebben kunnen verbeteren en Zion verfraaien, onze grond zou kunnen rusten en voorbereid zijn voor de tijd waarop deze insekten verdwenen zouden zijn. Maar nu rennen de mensen verward heen en weer. . . Zij lijden armoede en verkeren in moeilijkheden en zij zijn van hun stuk gebracht. Zij weten niet wat zij moeten doen. Hun is gezegd wat zij moesten doen, maar zij hebben die raad in de wind geslagen.” (Uit *Journal of Discourses*, deel 12, blz. 240,241.)

President Young vervolgt: „Wij moeten ook naar de influistering van de Heilige Geest leren luisteren en ook naar de raad van Gods dienstknechten, totdat wij de eenheid des geloofs hebben bereikt. Indien wij naar de raad hadden willen luisteren, zouden we nu silo’s gehad hebben, tot de nok toe gevuld met graan; en we zouden voldoende tarwe en haver en gerst hebben gehad om onszelf en onze dieren jaren te voeden.” (Uit *Journal of Discourses*, deel 12, blz. 241.)

Opnieuw een citaat van president

Young: „Toen Mozes de berg op ging, gingen ze (de Israëlieten) naar Aäron en zij informeerden waar Mozes was, en zij wensten goden om voor hen uit te gaan. En Aäron gebood hen om hun oorringen en sieraden te brengen en dat deden ze, en hij maakte hen een gouden kalf; en het volk rende eromheen en zei dat dit de goden waren die hen uit het land Egypte hadden geleid. In welke mate hadden zij daar schuld aan? Evenveel als wij, want wij hebben ons graan niet bewaard toen wij overvloed hadden en toen de sprinkhanen kwamen, hebben wij geroepen: ‚Heer, neem ze weg en red ons.‘ Dat is even logisch als iemand die midden op de oceaan op een stoomschip zit en dan zegt: ‚Ik zal u laten zien hoe groot mijn geloof is,‘ waarna hij overboord springt en schreeuwt: ‚Heer, red mij!‘ Het lijkt misschien minder dapper; maar is het niet even onlogisch als het weggooien en verkwisten van de stoffen die de Heer ons heeft gegeven om dan in armoede de Heer aan te roepen en Hem te vragen om hetgeen wij verspild en verkwist hebben? De Heer heeft ons voortdurend gezegd en Hij vraagt ons waarom wij onszelf niet tot zegen zijn geweest.” (Uit *Journal of Discourses*, deel 12, blz. 243.)

Ik wil u niet de indruk geven dat er niets is gedaan. Er zijn getrouwe heiligen die een jaarvoorraad hebben en die voor zichzelf zorgen. Zij kennen de vrede die voortkomt uit gehoorzaamheid en voorbereiding. Uit de brieven die wij ontvangen weten wij dat vele anderen moestuinen aanleggen en werken aan hun jaarvoorraad op het gebied van voedsel, kleding en andere behoeften. Sommige ouders streven ernaar om het hele gezin bij de zorg voor het stoffelijk welzijn te betrekken.

In een brief die wij onlangs ontvingen,

staat: „Ik moet thuis op de voedselvoorraad letten. Ik ben tien jaar. Ik wil graag uw boekje „Hoofdzaken bij eigen productie en voorraadvorming” ontvangen. Als u mij nog meer informatiemateriaal kan sturen, zou ik dat ook graag krijgen.” (Getekend door Travis Leal.) Onze zorg en de kern van mijn boodschap, die al vele malen vanaf deze kansel is gegeven, is dat het welzijnsprogramma de persoonlijke en de gezinsparaatheid als uitgangspunt heeft en niet de kerkelijke paraatheid. Wij zijn bezorgd dat de mensen zich laten misleiden, omdat het kerkprogramma productieprojecten, conservenfabrieken, voorraadschuren voor de bisschop, Deseret Industries en andere waarneembare activiteiten omvat, naar aanleiding waarvan zij dan ten onrechte denken dat deze activiteiten voor hen de noodzaak wegnemen om in hun eigen behoeften te voorzien. Dit is gewoonweg niet zo. Het bewijs dat deze verkeerde voorstelling van zaken bestaat, is de afgelopen maanden duidelijk geleverd door de snel stijgende lijn van aanvragen om steun uit het vastengavenfonds en verbruiksartikelen uit de voorraadschuur.

Wij zijn ons er bijzonder van bewust dat wij in moeilijke tijden leven, misschien wel even moeilijk als welke periode in de nieuwste geschiedenis ook. De economie schijnt over het algemeen niet meer in de hand te houden te zijn; in veel gebieden heerst grote werkeloosheid. De inflatie neemt in de meeste landen van de wereld hand over hand toe. De persoonlijke schulden stijgen schrikbarend. Het lijkt voor jonge mensen bijna onmogelijk om een huis te kopen. Velen, die een huis hebben gekocht, hebben vaste lasten die zo hoog zijn, dat zij bij de geringste onverwachte gebeurtenis in moeilijkheden

raken. Ons is geleerd dat wij onze reserves gedurende een bepaalde periode moeten opbouwen, zodat wij ons niet in de schuld hoeven te steken, dat wij moeten kopen wat wij gebruiken en dat wij dat moeten gebruiken volgens een roulatiesysteem, dat wij ons gezond verstand moeten gebruiken wanneer wij ons voorbereiden op onafhankelijkheid en zelfstandigheid. Deze leerstellingen zijn nooit verbonden geweest met extremisme of fanatisme. Ik vrees dat wij nu zo ongeveer handelen als degenen, naar wie Brigham Young in het volgende citaat verwijst:

„Wij hebben al eerder een sprinkhanenplaag gezien. Die duurde toen twee jaar. Het duurt nu weer twee jaar. Stel u voor dat wij volgend jaar een goede oogst hebben, dan denken de mensen minder aan die bezoeking dan ze nu doen; het jaar daarop denken ze er nog minder aan; over vier, vijf jaar zijn ze het al praktisch vergeten. Wij kunnen volkomen onafhankelijk van deze insecten worden. Als wij duizenden en nog eens duizenden schepels tarwe, rogge, gerst en maïs hadden, hadden we tegen ze (die insecten) kunnen zeggen: ‚Ga maar weg, wij planten niet voor jullie’. Dan zouden we de grond geploegd en bemest kunnen hebben en het land hebben kunnen laten rusten, en de sprinkhanen zouden de vruchten van onze arbeid dan niet kunnen verwoesten, daar die gericht zouden zijn op het verfraaien van Zion en het lieflijk maken van onze woningen.” (Uit *Journal of Discourses*, deel 12, blz. 242.) Mijn broeders en zusters, ik geloof dat onze ongerustheid gerechtvaardigd is. Naar de mening van velen liggen er nog moeilijker tijden voor ons. Wij zijn diep bezorgd over het welzijn van ons volk en voorzien de mogelijke ontberingen en

het lijden van een ieder die het woord des Heren niet aanvaardt. De Heer zegt: „Vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp” en „het moet noodzakelijk op Mijn eigen wijze worden gedaan” (zie LV 88:119; 104:16).

Mag ik er nogmaals bij u, priester-

schapsleiders en ZHV-leidsters, op aandringen dat u erop toeziet dat alle kerkliden, waar ook, de verantwoordelijkheid die zij voor hun eigen welzijn hebben, begrijpen, opdat onze mensen met een sober maar rechtvaardig leven worden gezegend. In de naam van Jezus Christus, amen. □

Bisschop J. Richard Clarke – Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

Het huisgezin des geloofs

Mijn dierbare broeders en zusters, de belangrijkste toetssteen van elke willekeurige generatie is haar reactie op de stem van de profeten. Onze profeten hebben ons vermaand om —

1. Onze persoonlijke rechtvaardigheid te doen groeien.
2. Van onze middelen van bestaan te leven en de schulden weg te werken.
3. Voldoende voedsel, kleding en, waar mogelijk, brandstof voor een jaar te produceren, in te maken en/of op te slaan. Deze telkens terugkerende raad is niet door u allen opgevolgd. Sommigen hebben hem aangenomen; anderen hebben

gewacht tot zij ervan overtuigd waren dat er zich donkere wolken samenpakten; en nog anderen hebben de raad helemaal in de wind geslagen.

Er was eens een groep dorpelingen die hun jonge herder instrueerde: „Als je een wolf ziet, roep je: ‚Wolf! Wolf!’ en dan komen we met geweren en hooivorken.” De volgende dag hoedde de jongen zijn schapen, toen hij op enige afstand een leeuw zag. Hij schreeuwde luid: „Leeuw! Leeuw!” Maar er kwam geen mens. De leeuw doodde enkele schapen. De jongen was overstuurd: „Waarom bent u niet gekomen, toen ik schreeuwde?”

„Er zijn hier geen leeuwen,” antwoordden zij. „Wij zijn wel bang voor wolven.”

De jonge schaapherder had een heel waardevolle les geleerd: *De mensen reageren alleen op wat zij willen geloven*. De broeders aarzelen soms om in duidelijke

„Het welzijnsprogramma houdt voornamelijk in dat u en ik en ons gezin zelfstandig zijn.”

termen over de ware toestand van de economie en de noodzaak van persoonlijke en gezinsparaatheid te spreken. Dergelijke toespraken worden door de pessimisten als het aanzeggen van een grote ramp beschouwd en velen vliegen op de supermarkten af om er nog voor de hamsteraars te zijn.

In april 1976 stelde bisschop Featherstone een termijn van een jaar om een jaarvoorraad in te slaan. Een aantal van degenen die nog niet aan het voorraadprogramma waren begonnen, vlogen naar de winkels en haalden zich grote schulden op de hals door voor honderden dollars voedsel in te slaan. Daarna gingen ze zitten wachten zoals de profeet Jona eens buiten Nineve ging zitten om te zien wat er gebeurde. Het leek wel of broeder Featherstone 1 april 1977 als de dag des oordeels had afgekondigd. Dat was zijn bedoeling niet. De wijze des Heren is altijd gekenmerkt geweest door ordelijke voorbereiding en niet door gissingen, verwarring en paniek.

Laten wij toch wijze rentmeesters zijn. Laten wij de lering, die wij uit het verleden kunnen trekken, toch overdenken

en leren van de ervaringen van hen die niet naar de profeten luisterden. Gibbons, Toynbee en Durant hebben de oorzaken van de ondergang van machtige beschavingen geanalyseerd. De herhaling is eentonig. Een Amerikaans opvoeder geeft in zijn samenvatting van oorzaken en gevolgen zes algemene oorzaken waardoor elk van deze beschavingen ten onder is gegaan:

„1. Zij verloren hun godsdienstige overtuiging en zetten de grondregels voor goede zeden opzij.

2. Seks werd een obsessie voor ze.

3. Zij devalueerden hun geld en lieten de inflatie uit de hand lopen.

4. Eerlijke arbeid hield op een deugd te zijn.

5. Het respect voor de wet raakte verloren en geweld werd een aanvaarde methode om persoonlijk of als groep zijn zin te krijgen.

6. Tenslotte wilden de burgers niet meer als soldaat optreden om hun land en erfdeel te verdedigen.” (Dr. Kenneth McFarland, toespraak „Bicentennial America's Opportunity”, gehouden in hotel Fairmont in San Francisco, ter gelegenheid van de National Convention of the Independent Petroleum Association of America.)

Broeders en zusters, zullen onze moderne naties wijs genoeg zijn om aan een dergelijke ondergang te ontsnappen? Zijn wij in staat om de loop van de geschiedenis te veranderen? Door onze politieke rechten en verantwoordelijkheden op de juiste wijze te gebruiken, door dienstbetoon aan de maatschappij waarin wij leven en door persoonlijke rechtvaardigheid, moeten wij onze naties naar ons beste vermogen van tirannie en van fiscaal en zedelijk bankroet vrijwaren. Wij moeten echter nooit vergeten

dat blijvende veiligheid uitsluitend mogelijk is op voorwaarde dat wij de profeten van de Heer volgen.

In afdeling 101 van de Leer en Verbonden herinnert de Heer ons eraan dat Hij, als de heiligen traag zijn om naar zijn woorden te luisteren, traag is „om naar hun gebeden te luisteren, en ze ten tijde hunner moeilijkheden te verhoren.

In de dagen hunner vrede,” legt Hij uit, „hebben zij Mijn raad lichtvaardig opgenomen; maar ten tijde hunner moeilijkheden zoeken zij noodgedwongen naar Mij” (LV 101:7,8).

Verderop wordt in diezelfde openbaring een zeer overtuigende gelijkenis onderwezen over de dienstknechten. U zult zich herinneren dat de dienstknechten werden aangenomen om twaalf olijfbomen in de wijngaard te planten, daar een muur omheen te zetten, een wachttoren te bouwen en daar wachters op te plaatsen. Zij beraadslaagden onder elkaar en konden maar niet begrijpen waarom de Heer die toren nodig had, aangezien het vrede was (zie LV 101:48). Terwijl zij het onder elkander oneens waren „werden zij zeer nalatig . . . En de vijand kwam bij nacht, en vernielde de muur,” hij verspreidde de verschrikte dienstknechten en „verwoestte hun werken, en vernielde de olijfbomen.” (LV 101:50,51.) Het was vreselijk om zo de gevolgen van ongehoorzaamheid te ervaren. Hoeveel beter is het om gewoon de eenvoudige instructies van de Meester op te volgen.

Elke bedeling van het evangelie kent een aantal dappere, trouwe heiligen - de ware uitverkorenen en edelen van God. Zij kunnen alleen staan of een heel gezin vormen. Zij worden niet geëerd en herdacht wegens normen, maar vanwege hun eenvoudig, doch bijzonder groot geloof. Zij hebben gehoorzaamheid aan

God als hun heilige plicht aanvaard. Zij hebben Hem lief. Zij vertrouwen Hem. Zij zijn zijn dienst volkomen toegewijd. Zij zijn de ruggegraat, spieren en pezen van de kerk van God in elke periode. Zij vormen het huisgezin des geloofs. Hier volgen enkele bekende verklaringen van hun kant:

„Ik weet het niet, maar de Heere heeft het mij geboden” (Mozes 5:6).

„Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!” (Jozua 24:15.)

„Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen” (1 Nephi 3:7).

„Zie, de dienstmaags des Heren; mij geschiedde naar uw woord” (Lucas 1:38).

„Ik . . . ben geneigd om nederig tot de Heer te zeggen: „Geef mij daarom dat bergland, geef mij die uitdagingen. . .

Ik zal de Here, mijn God, volkomen trouw blijven en mijn energie en bekwaamheid hier ten volle aan besteden.” (Spencer W. Kimball in *De Ster* van mei 1980, blz. 134; de geciteerde teksten komen uit Jozua 14:12 en 8.)

Broeders en zusters, wij weten niet altijd waarom de Heer ons bepaalde dingen gebiedt. Zijn wegen zijn niet de wegen van mensen. Wij weten echter wel dat zijn paden recht zijn. Zijn paden zijn niet de kronkelige paden van mensen. Wij aanvaardden geloof als het eerste beginsel van het evangelie; maar vertrouwen wij de Heer wel voldoende om eerst te handelen en dan later de bevestiging te ontvangen? Sommigen noemen dat blinde gehoorzaamheid. Een bisschop in Idaho placht te zeggen: „Elke willekeurige soort gehoorzaamheid is beter dan elke willekeurige soort ongehoorzaamheid.” Geloof is niet blind. Wij zullen echter dikwijls pas getuigenis ontvangen *nadat* ons geloof is beproefd. Als wij in het verleden ongehoorzaam zijn geweest, la-

ten wij ons dan heden verbinden om ons te bekeren en ons huis in orde te brengen.

Ik geloof, dat wij dat het beste kunnen bereiken door de raad van de profeten op te volgen met betrekking tot drie kritieke materiële problemen waarmee de heiligen te maken hebben: (1) het besturen van het persoonlijke inkomen en de persoonlijke uitgaven; (2) de achteruitgang van de kwaliteit van het werk en de produktiviteit; en (3) de onvoldoende reserves op het gebied van fondsen en verbruiksartikelen.

Laat mij wat de noodzaak van financieel beheer betreft verwijzen naar de voortreffelijke toespraak „Bestendigheid te midden van verandering”, die president Tanner tijdens de algemene conferentie van 1979 heeft gegeven en u aanraden deze zorgvuldig te bestuderen. (Zie *De Ster* van mei 1980, blz. 135-142.) Een goede begroting is onontbeerlijk voor een goed beheer, dat wij ons allemaal aan een begroting moeten houden is buiten kijf.

Wij hebben de raad gekregen onze schulden te betalen. Deze aanwijzing heeft velen van ons in de loop der jaren in de war gebracht. Hoe is het mogelijk om een huis te kopen, een opleiding te betalen of een zaak te beginnen zonder een schuld aan te gaan? Toen president Clark ons adviseerde schuld te schuwen als een dodelijke, besmettelijke ziekte, onderwees hij ons, geloof ik, een uiterst belangrijk beginsel van materieel evenwicht. Schuld is altijd een last, maar soms is schuld nodig, de hypotheek op een huis en andere soorten „gedekt” krediet zijn voor de meesten onder ons onvermijdelijk. Het buitensporig gebruik van krediet dat voortvloeit uit het toegeven aan gevoelens, in plaats van het ge-

bruik van verstand, veroorzaakt echter een last.

Voor de meesten onder ons als consument is schuld gevaarlijk en moeilijk in de hand te houden, omdat zij zo gemakkelijk ter beschikking is. Zij kan evenzeer een spontaan verlangen als een wezenlijke behoefte bevredigen. Verleidelijke advertenties overtuigen ons ervan dat luxe ons goed recht is en dat wij dat nodig hebben. Is het niet interessant om te ontdekken hoe een eenmaal genoten luxe zich weldra tot noodzaak ontwikkelt?

Vele landen waren in de conferentie vertegenwoordigd onder de leiders en bezoekers. Zij die daarom vroegen, werden geholpen door vertalingen tijdens de conferentietoespraken.

Onze richtlijn voor het aanvragen van krediet behoort te zijn: leen slechts wat per sé moet, tegen een zo laag mogelijke rente en voor een zo kort mogelijk termijn. Dit vereist het in bedwang houden van lusten en het beoefenen van zuinigheid, een deugd die haar sporen heeft verdiend. Er is een verraderlijke filosofie die aanbeveelt, dat men schulden kan maken en door de inflatie kan laten afbetalen. Als iedereen met dat bijltje zou hakken, zou onze economie volledig omvergeworpen worden. Voor zover wij onze schuld kunnen dekken door bezit, kunnen wij haar beheren; maar schuld vergaren door te beloven deze met toekomstige verdiensten af te betalen, staat gelijk aan ons laten verzwelgen door financieel drijfzand.

Om onze persoonlijke inkomsten en uitgaven in evenwicht te houden, verminderen wij onze uitgaven of vermeerderen wij onze inkomsten; dat is duidelijk. Men vindt het over het algemeen echter gemakkelijker om zich aan te passen aan een krappere begroting dan om een methode te vinden om het inkomen te vermeerderen. Worden onze leden misschien ook een deel van „een samenzwering tot middelmatigheid” door zich tevreden te stellen met hun huidige kennis en vaardigheid? Beroepstrots is altijd de spil van het vrije ondernemerschap geweest. Er zijn te veel handwerkslieden die niet bereid zijn om zich in te spannen om vaklieden te worden, onderwijzers die niet onderwijzen, herstellers die niet herstellen, boeren die niet echt boer zijn, leiders die niet leiden en op elk gebied zijn er mensen die zeggen problemen op te lossen, maar het niet doen.

Onze arbeid moet eerlijke arbeid zijn en zo goed mogelijk worden verricht. De enige eerbare manier waarop elk van ons

een aandeel in de rijkdommen van de wereld kan hebben, is het ruilen van onze goederen en diensten tegen wat door iemand anders geproduceerd wordt. De heiligen zouden overal worden gevraagd en zouden overal extra verdiensten kunnen vragen als zij de opdracht zouden aanvaarden om er een mormoonse kwaliteitsgarantie op na te houden die uniek zou zijn wegens haar uitnemendheid. Dit is een vast onderdeel van onze godsdienst.

Laat mij herhalen wat er van den beginne is onderwezen. Adam leerde in de eerste les economie, die de Heer hem gaf, dat de aarde onderworpen moest worden en dat hij slechts kon heersen in het zweet zijns aanschijns. De goddelijke wet tot arbeiden zal nooit afgeschaft worden - want God heeft haar ingesteld. Hij heeft lediggang vervloekt en de ouders in Zion bevelen hun kinderen te leren werken. Uitnemendheid vraagt een hoge prijs, maar de compensatie en de bevrediging van de ziel maken haar werkelijk de moeite waard. Beneden ons kunnen werken, doet binnenin ons een soort hevige honger ontstaan en is een geweldig verlies voor de maatschappij. Onze leer over eeuwige vooruitgang omvat natuurlijk ook onze voortuitgang in ons beroep. Wij behoren allemaal een carrière te kiezen die constant het uiterste van ons vermogen vraagt.

Tenslotte, wat onze onvoldoende reserves betreft, God heeft de dieren die Hij schiep een instinct gegeven, om hun overschotten te bewaren om in tijden van nood te gebruiken. De mens heeft echter de neiging ontwikkeld om zijn hele oogst op te souperen en het aan het toeval of anderen over te laten om in zijn toekomstige behoeften te voorzien. Dit is in tegenstelling met de goddelijke wet.

Zuinigheid is een beginsel van rechtvaardigheid. Ons verbruik moet nooit onze produktie overschrijden. Economische vrijheid ontstaat door de overschotten die wij opbouwen.

Naast onze voedselreserve moeten wij een financiële reserve opbouwen. Wij moeten spaarzame gewoonten ontwikkelen en onze kinderen leren dat een deel van wat wij verdienen, gespaard moet worden. Dat de inflatie de koopkracht van ons spaargeld vermindert, is waar, maar hoeveel koopkracht heeft een lege spaarrekening?

Een volgende belangrijke reserve is het bezit van een huis. Onze voornaamste zorg is dat teveel gezinnen zich overschat hebben, zodat de schuldenlast een schaduw werpt op de voordelen van een eigen huis. Nogmaals, laten wij er toch zeker van zijn dat wij verlangens en behoeften niet door elkaar halen.

Een laatste zorg met betrekking tot tekorten aan reserves betreft de noodzaak om ons te verzekeren tegen ons grootst mogelijke verlies. Ik geloof dat wij het er allemaal wel over eens zijn dat ons vermogen om geld te verdienen ons belangrijkste goed is. Wanneer de kostwinner een levensverzekering afsluit, verzekert hij het toekomstig inkomen van zijn gezin. Laten wij, echtgenoten, onze vrouwen niet dwingen om te gaan werken en tegelijkertijd voor ons gezin te zorgen in geval wij jong zouden sterven. Wij kunnen hun mogelijkheden verbeteren door de juiste verzekeringen af te sluiten.

Wij dringen er bij elk gezin op aan een dekkende ziektenkostenverzekering te hebben. De medische kosten stijgen schrikbarend en het is heel gevaarlijk om te denken dat u die kosten wel uit uw spaargeld kunt betalen. Tijdens de inflatieperiode stijgen de medische kosten

sneller dan wij spaargeld kunnen vergaren.

Sinds het welzijnsprogramma is ingesteld, is er kritiek op geweest - maar sommige mensen hebben een probleem voor elke oplossing. Ik ben ervan overtuigd dat er Israëlieten in Egypte waren die hun huis niet uit wilden tot Mozes hun kon uitleggen hoe zij de Rode Zee zouden oversteken. Dit is een vraag gebleven tot zij Mozes tot de oever van de Rode Zee hadden gevolgd en de Heer de weg voor hen baande.

Broeders en zusters, wij weten niet hoe en wanneer er in ons gezin een crisis komt. De inwoners van Michigan hoefden niet op een landelijke, volledige terugslag te wachten om hun economische bronnen aangesproken te zien, en om hun werk kwijt te raken. Wanneer ik langere tijd invalide ben, dan heeft dat dezelfde gevolgen voor mijn inkomen als een nationale ramp. Wij hebben de neiging om nare omstandigheden erg afstandelijk te beschouwen; maar het is, zoals een van de Amerikaanse presidentskandidaten onlangs zei: „Als mijn buurman zonder werk raakt is het de economische teruggang; maar als ik zonder werk raak, is het een ramp.”

Er zijn mensen die zich veilig voelen als zij maar geld hebben om voedsel te kopen. Geld is niet hetzelfde als voedsel. Als er geen voedsel in de winkels of warenhuizen is, kunt u zich niet in leven houden. Zowel president Romney als president Clark hebben ongewaarschuwd dat wij eens in leven moeten blijven van hetgeen wij zelf produceren.

Ik zou één punt duidelijk willen onderstrepen. Het welzijnsprogramma van de kerk houdt voornamelijk in dat u en ik en ons gezin zelfstandig zijn. Het kerkelijk programma van de voorraadschuur

is een hulpsysteem voor het kleine aantal leden dat arm of lichamelijk gehandicapt is of voor hulp in noodgevallen of bij rampen. Er is *geen enkele manier* waarop de kerk van plan is om als instelling de verantwoordelijkheid over te nemen die rechtens bij de mens zelf berust. Het welzijnsprogramma is nooit met dat doel ontworpen. De methode van de Heer heet persoonlijke en gezinsparaatheid. Wij kunnen dus onze naaste, die zichzelf niet kan bedruipen, helpen door de handen ineem te slaan en royale vastengaven te betalen en verbruiksartikelen te produceren via onze projecten en conservenfabrieken.

Bij alles wat wij opslaan, mijn broeders en zusters, moeten wij het allerbelang-

rijkste - rechtvaardigheid - in voorraad hebben, opdat de Heer ons zal goedkeuren. In 1833 heeft de Heer gezegd:

„Laat uw hart daarom vertroost zijn; want alle dingen zullen te zamen werken voor het welzijn van hen, die oprecht wandelen, en voor de heiliging der kerk. Want Ik zal Mij een rein volk verwekken, dat Mij in gerechtigheid wil dienen. En allen, die de naam des Heren aanroepen, en Zijn geboden onderhouden, zullen zalig worden” (LV 110:15-17).

Zulke mensen zullen bekend staan als het „huisgezin des geloofs” (LV 121:45). Mijn gebed is dat wij in hun midden gevonden mogen worden, in de naam van Jezus Christus, amen. □

Zuster Barbara B. Smith – Algemeen presidente van de Zustershulpvereniging

Volg blijmoedig

Mijn dierbare broeders en zusters, ik heb zitten overdenken hoe anders elk huishouden zou zijn als wij, vrouwen, de wijze raad die wij hebben ontvangen zouden aanvaarden en opvolgen, als wij die van ganser harte zouden toepassen - niet in de geest van opofferingsgezindheid of uit plichtsgevoel, maar uit toe-

wijding aan de Heer. Onze reactie zou dan echt van ganser harte komen - gepaard gaan met vreugde, geloof en een gevoel van opwinding.

Ik moet denken aan een gesprek dat ik met president Kimball had. Hij had juist het verslag van Jozef, die naar Egypte was verkocht, herlezen. President Kim-

ball gaf als commentaar dat Jozef op een geweldige manier onderwees hoe het welzijnsprogramma werkte.

Na die tijd heb ik me nog eens verdiept in de geschiedenis van Jozef en ik ben onder de indruk gekomen van zijn grote verstandelijke en geestelijke kwaliteiten, waardoor zijn ervaring een van de prachtigste geschiedenissen over welzijnszorg werd die de kerkgeschiedenis kent.

Denk eens aan de omstandigheden waaronder Jozef diende in het huis van Potifar, waar hij werd aangesteld „over zijn huis en al wat hij bezat” (zie Genesis 39). Denk eens aan de wijze waarop zijn geloof op de proef gesteld werd, toen hij ten onrechte in de gevangenis zat. Denk eens na over zijn uitleg van dromen die hem uiteindelijk geleid heeft naar het hoogste ambt in de regering van Farao. Let er eens op hoe gehoorzaam Jozef is als de Heer waarschuwt voor de dreigende hongersnood „opdat het land door de honger niet te gronde worde gericht” (Genesis 41:36). „Jozef hoopte koren op als zand der zee” (Genesis 41:49) terwijl er zeven jaren van overvloed waren om dat tijdens de zeven jaar van hongersnood te gebruiken.

Bekijk eens hoe het drama, waardoor de broers van Jozef bij hem om voedsel moesten bedelen, zich ontwikkelde. Jozef was hun redder in nood. Voel eens welke emoties Jozef doorstond toen hij zijn ware identiteit aan zijn broers bekendmaakte.

Onderken, tenslotte, de beheersing die Jozef laat zien en waardoor zijn leven vrucht droeg, zijn absolute geloof in de Heer, zijn volharding, zijn grote liefde voor zijn familie.

Wij kunnen, als vrouwen in de kerk, op Jozef lijken in ons geloof, en in onze

gehoorzaamheid en in het opvolgen van de richtlijnen, die de Heer ons geeft via de leiders die Hij heeft uitgekozen.

In deze tijd vol internationale onzekerheid, inflatie over de hele wereld en financiële spanning, kan ik inzien dat het noodzakelijk is dat de Zustershulpvereniging in toenemende mate betrokken wordt bij welzijnszaken en dat haar leden de beginselen van de welzijnszorg beter toepassen.

Binnen de organisatie worden al acties ondernomen om een betere en doeltreffender reactie op het gebied van de welzijnszorg uit te lokken. De eerste van deze drie acties werd in april 1979 aangevangen, toen president Benson de instelling van priesterschapsraden op elk niveau van de kerkelijke hiërarchie aankondigde. Afgelopen oktober is de rol toegelicht die de Zustershulpvereniging in deze raden heeft. Wij hebben de ZHV-zusters aanwijzingen gegeven over hun taak daarin. Uit de rapporten, die wij ontvangen hebben blijkt dat deze betrekkingen tussen het priesterschap en de Zustershulpvereniging nu tot stand gekomen zijn.

De volgende stap van de Zustershulpvereniging was haar taak te vervullen en doeltreffender aan het welzijnsprogramma bij te dragen. Deze stap werd in het voorjaar van 1980 gezet. Op dat moment werd er een nieuw bestuursplan aanvaard, waarbij de besturen van de Zustershulpvereniging op ring- en wijkniveau volledig gebruikt zouden worden.

Onder leiding van de wijk- en ringpresidiums van de Zustershulpvereniging krijgt elk bestuurslid een bepaald deel van het werk toegewezen. Zij moet haar presidium helpen bij het plannen, het vaststellen van doelen en het invoeren

Zuster Barbara B. Smith, algemeen
presidente Zustershulpvereniging

van het opgedragen deel van het werk. Op het terrein van de welzijnszorg wordt van het bestuurslid verwacht dat zij onder leiding van haar presidente *alle* facetten van de welzijnszorg leert kennen en het presidium bijstaat in:

1. Het uitleggen van het materiaal over de welzijnszorg; het bestuderen, samenstellen en evalueren van inlichtingen over de welzijnszorg.
2. Het onderzoeken van hulpbronnen; het leren kennen van de hulpbronnen van de kerk en de maatschappij.
3. Het bevorderen van het begrip; het regelmatig vergaderen met het presidium om de taak die de Zustershulpvereniging in de welzijnszorg heeft te bespreken.
4. Het op gang brengen van het vaststellen van doelen; waarbij het vaststellen van doelen op korte en op lange termijn in overleg met de ZHV-presidente geschiedt.
5. Het invoeren van de goedgekeurde

plannen en het herzien van plannen, wanneer daarom gevraagd wordt.

Zij werkt bij het helpen uitvoeren van de goedgekeurde welzijnsplannen in overleg met de andere bestuursleden. Bij het vervullen van deze opdracht is het bestuurslid een verlengstuk om de doeltreffendheid van de presidente en haar raadgeefsters te bevorderen, maar zij neemt hun verantwoordelijkheden *niet* over en zij vervangt hen ook niet noch in het comité welzijnszorg, noch bij vertrouwelijke aangelegenheden.

Het presidium werkt onder leiding van de priesterschapsleiders.

Wij geloven dat deze nieuwe opdracht de mogelijkheden van de Zustershulpvereniging om aan de verantwoordelijkheden ten aanzien van de welzijnszorg op wijk- of ringniveau te voldoen, bijzonder versterkt.

Wij vragen de ZHV-presidiums om het hulpsysteem inzake de voorraad goed te leren kennen en te leren hoe zij eventuele bestel- of rapportformulieren moeten invullen, en daarbij de behoeften van het gezin juist kunnen vertolken. De ZHV-presidente moet alle formulieren volledig hebben ingevuld *vóór* zij ze de bisschop ter ondertekening voorlegt. De beide ondertekeningen wijzen op overeenstemming wat betreft de juiste soorten en aantallen artikelen en beschermen de voorraden van de kerk.

Als ZHV-leidsters zien wij nu uit naar de tijd, die gekenmerkt zal worden door een toename van activiteit in ons werk op het terrein van de welzijnszorg. Wij hebben een bepaald doel dat onmiddellijk moet worden ingevoerd en dat wij eensluidend als opdracht en gids aan de ZHV-leidsters en leden aanbieden. Wij vragen elk lid in deze tijd vol inflatie en vol grote persoonlijke en gezinsproble-

men op financieel gebied onze kennis ten aanzien van „sober leven” te verruimen en volledig toe te passen.

Wij moedigen de vrouwen aan om op creatieve manieren te bezuinigen door bijvoorbeeld —

1. Bepaalde diensten uit te wisselen als dat praktisch is, zodat er niet voor betaald hoeft te worden; overschotten aan

„Wat zou het anders kunnen zijn als wij, vrouwen, de ontvangen raad zouden aanvaarden en opvolgen - niet uit opofferingsgezindheid of uit plichtsgevoel, maar uit toewijding aan de Heer.”

zelfgeteelde groente bij iemand te ruilen voor zijn overschotten aan fruit; boeken en muziekinstrumenten, sportkleding en dergelijke onderling te ruilen.

2. Meer kennis over uw tuin op te doen; uw eigen zaden te winnen uit zelfgekweekte planten van uitstekende kwaliteit.

3. Tijd en geld te besparen door uw huis zo in te richten dat u er doeltreffend kunt werken en uw voorraad kunt opslaan en door voedsel te gebruiken dat u zelf hebt voorbereid en bereid.

Dat betekent, dat allen alle beschikbare hulpmiddelen verstandig zullen gebruiken, omdat zij zich dagelijks op de toekomst voorbereiden.

Laten wij onze economische bronnen beter beheren. De eerste stap dient een doeltreffende en bruikbare begroting te zijn. Deze moet speciaal voor onszelf

zijn opgesteld. Onze begroting moet naast onze betalingen aan de kruidenier en de groenteman en de hypotheekbank ook een betaling aan onszelf omvatten; in de vorm van spaargeld, hoewel dat in het begin misschien erg weinig is.

In een interessant boek dat „The Richest Man in Babylon” heet, wordt verteld over een arme klerk die met de rijkaard onderhandelt om zijn formule voor economisch succes te weten te komen. Die oude Babylonier gaf een verbazend eenvoudige antwoord: „Een platte portemonnee is gemakkelijker te vullen dan te verdragen.

... Leer uw schat voor u te laten werken. Laat hem uw slaaf worden. Betaal wat u eet en drinkt, maar betaal uzelf eveneens.” (George S. Clason, *The Richest Man in Babylon*, New York: Hawthorne Books, 1955, blz. 31.)

Laten wij thuis met beleid leven door onze maaltijden beter te plannen, betere huisvrouwen te zijn en beter te leren zelf ons huis in te richten. Laten wij zo goed leren naaien dat onze kleding eruit ziet alsof deze aangemeten is en laten wij die kleding goed onderhouden. Laten wij onze keuken verheffen tot een centrum van creativiteit, van waaruit de heerlijkste van alle huiselijke ervaringen ons toelachen.

Ik weet dat veel vrouwen dat al doen. Ik ken zo'n gezin, men wil er geen maaltijd thuis missen. De kinderen willen hun kameraadjes mee naar huis nemen, omdat moeder zo heerlijk kookt en de tafel er zo uitnodigend uitziet. De ouders beginnen altijd onder de maaltijd hoffelijke, stimulerende gesprekken met hun kinderen.

Ik zou de moeder een zorgzame huisvrouw willen noemen, in het bijzonder op keukengebied. Als ze kookt, kookt ze

zoveel dat het genoeg is voor de komende en voor volgende maaltijden. Zij is heel creatief en vindingrijk met voedsel. Ze maakt voedzame soepen, zoals erwtensoep, uiensoep, minestrone en consommé en gebruikt daarbij mergpijp en soepvlees. Het vlees serveert ze met een gekruide saus of andere versiering bij een hoofdschotel. Er komen kleurrijke verse groenten op tafel om de maaltijd volledig en voedzaam te maken. Af en toe maakt ze kip klaar, ze gebruikt dan ook delen voor een kipsalade of als broodbeleg. Deze huisvrouw gebruikt alles ook de nek, de rug en andere delen waar weinig vlees op zit en die velen weggooien, daarvan trekt ze een smakelijke bouillon die ze dan weer als basis voor soepen gebruikt. Deze vrouw heeft

een tuin met prachtig fruit, groenten en tuinkruiden om de maaltijden zo te bereiden dat zij „het oog behagen (en het hart verblijden); . . . voor smaak en reuk, om het lichaam te versterken en de ziel te verkwikken” (LV 59:18,19).

Ik vind dat deze huisvrouw een gelukkige, creatieve geest is, die sober leven omtovert tot een verrijkte levensstijl. Zij begrijpt evenals wij dat zouden moeten doen - dat het leven bestaat uit kleine dagelijkse handelingen. De besparing op de begroting voor voedsel bestaat uit centen en niet alleen uit grote bedragen. De begroting voor kleding wordt verminderd door verstelwerk - steek voor steek, en zoom voor zoom. Een huis wordt in orde gehouden door op de spijkers te letten. Zuinig gezinsleven ont-

Presidium Zustershulpvereniging: De zusters Marian R. Boyer, Barbara B. Smith en Shirley W. Thomas

staat noch door zuinigheid af te kondigen, noch door grootscheepse acties. Zuinig gezinsleven ontstaat ten gevolge van kleine handelingen die dagelijks goed worden verricht. Wanneer wij in onze verbeelding kunnen zien hoe groots de welzijnszorg is, kunnen wij ons beheersen, door doelgerichte kleine stappen te nemen, die ons helpen haar te verwezenlijken. Het is belangrijk de samenhang tussen groot en klein te beseffen.

Laten wij, eigentijdse vrouwen van de kerk, een gelukkig en zuinig gezinsleven tot onze levensstijl maken en dit doel benaderen in de geest van geloof, opwinding en dankbaarheid. Laten wij bepalen wat wij met creativiteit kunnen bereiken om onze levensstandaard te verho-

gen, in plaats van te verlagen - laten wij zuinig zijn zonder krenterig, vrekkelig of ongestuurd te worden. In het gebouw van de Zustershulpvereniging zijn talrijke ideeën tentoongesteld; wij nodigen u uit om ze te komen bekijken.

Mogen wij, wanneer wij de multiregionale raadsvergaderingen bezoeken en wanneer wij werken aan dit uiterst belangrijke welzijnswerk, zeer goede onderwijzers van de beginselen van de welzijnszorg zijn. Mogen wij allemaal onder leiding van de gekozen priesterschapsleiders samenwerken, zoals Jozef eens verklaarde: „Om een voortbestaan te verzekeren op aarde, en een groot aantal gezinnen in het leven te behouden” (Genesis 45:7). Ik bid dit nederig in de naam van Jezus Christus, amen. □

Douglas W. DeHaan – President van de ring Portland Oregon East

„Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn?”

Soms kan het werk aan een productieproject van de kerkelijke welzijnszorg grotendeels een aardse en tijdelijke ervaring lijken. We hebben misschien alleen maar de hele dag onder de brandende

zon plantjes uitgedund, gewied of met kisten gesjouwd. Of misschien komen we tegen middernacht thuis en weten we dat we om zeven uur weer bij onze baas moeten beginnen, terwijl we de hele

avond in een van onze conservenfabrieken hebben gewerkt. Hoewel we innerlijk een moe, maar tevreden, gevoel hebben, dringt het misschien niet tot ons door dat dit voornamelijk een geestelijke ervaring is. Toch maakt de Leer en Verbonden 29:34 ons duidelijk dat de eisen die de Heer aan ons stelt altijd geestelijk zijn. Hij zegt onder meer tegen ons: „En nimmer heb Ik u een wet gegeven, die tijdelijk was.”

Omstreeks deze tijd van het jaar, drie jaar geleden, heeft de hand des Heren mij dat beginsel heel duidelijk laten zien. De ring Portland Oregon East is de afgelopen zes jaar, of nog iets langer, bezig geweest met de oprichting van een zuivelboerderij. De boerderij ligt op een eiland in de rivier de Columbia en is een van de grootste projecten in de kerk, die door slechts een ring in bedrijf wordt gehouden. Dit feit, gepaard aan het feit dat wij met praktisch niets zijn begonnen, vraagt, zowel in tijd als in geld, grote offers van onze leden.

Het nieuwe project was er de oorzaak van dat wij elk jaar in de rode cijfers zaten, maar 1977 zou ons keerpunt worden. Het eindresultaat was afhankelijk van de oogst die 30 hectare maïs, dat als veevoeder moest worden ingekuild, zou opleveren. Hoewel het geen regentijd was, had het in september toch bijna dagelijks geregend en één oktober zou onze oogst beginnen, ik wist dat de oogst in gevaar was. Wij hadden op dat eiland een hoge waterstand en als de grond oververzadigd zou raken, zou het land zo modderig worden, dat we er niet met de oogstmachine op konden komen zonder er in weg te zakken. Wanneer de grond eenmaal verzadigd is, moet het ongeveer een maand droog zijn voor er een machine op de akker kan rijden. In

de wintermaanden komt de akker waar de maïs wordt verbouwd helemaal onder water te staan en dat blijft zo tot juni. Ik ga ongeveer eenmaal per week naar de boerderij, dus heb ik altijd een paar laarzen in mijn auto. Op die bewuste dag in oktober ging ik naar de boerderij en ik besloot mijn laarzen aan te trekken en de maïsakker op te lopen. Ik ontdekte onmiddellijk dat zelfs de weg uit modder en plassen bestond. Op sommige plaatsen zakte ik tot aan de rand van mijn laarzen weg, terwijl ze toch zo'n vijftig centimeter hoog waren. Ik weet echt niet waarom ik nog verder ging. De lucht was betrokken, donkergrijs, en de regendruppels plensten in de grote plassen neer. De vaste staf van de boerderij vertelde me dat zij enkele dagen tevoren de oogstmachine naar de akker hadden gebracht, maar dat hij ergens tussen de rijen maïs tot aan zijn assen in de modder stond.

Verder lopend zag ik dat de maïs een goede oogst zou opleveren, rij na rij stonden de planten drie tot vier meter hoog. Welnu, ik ben niet vaak gedeprimeerd, maar op die dag zat ik behoorlijk in de put. Ik wist hoe hard iedereen had gewerkt en wat het zou betekenen als wij die oogst zouden moeten prijsgeven. Tenslotte kwam ik bij de weggezakte machine en zag hoe diep zij in de modder zat. Om de een of andere reden besloot ik naar de machine toe te lopen en toen ik tussen de maïs liep en door de modder en het water plaste, schrok ik op van een stem. Ik ben ervan overtuigd dat ik die stem alleen in mijn geest hoorde, maar ik kon de stem en de vermaning van president Kimball horen. Hij zei zachtjes: „Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn?” (Genesis 18:14.) Welnu, u en ik hebben hem dat vele malen horen zeg-

gen, maar ik heb me er tot op dat moment nooit volledig op geconcentreerd. Ik lachte in mijzelf terwijl ik voortliep en zei: „Ja, president, ik geloof dat deze bende, zelfs de Heer te gortig is.” Toen ik vlakbij de machine was, kreeg ik het gevoel dat ik op de machine moest klimmen en na dat gedaan te hebben stak

Een geestelijke ervaring: het welzijnsproject van de ring Portland Oregon East

mijn hoofd ongeveer zestig centimeter boven de 30 hectare hoge en prachtige maïs uit. Terwijl ik ontmoedigd rondkeek, scheen ik de stem weer te horen, maar dit keer nog ernstiger: „President, zou voor de Here iets te wonderlijk zijn?” Plotseling schaamde ik mij over mijn neerslachtige houding en weldra keek ik niet meer naar beneden, maar naar de hemel. Voor ik mij ervan bewust was, sprak ik, ja, smeekte ik de Heer hardop en vol geloof. Nadat ik klaar was, had ik de oogst en het binnenhalen ervan in de handen van de Heer gelegd en ik had dat door de macht van Gods priesterschap gedaan. Ik herinner me dat de tranen nog uit mijn ogen stroomden toen ik van die machine af klauterde. Terwijl ik langzaam wegliep, werd ik bezorgd of hetgeen ik zojuist had gedaan wel goed was. Toch wist ik dat ik in volkomen geloof had gehandeld, dat het echt nodig was en dat het een gerechtvaardigd verzoek aan de Heer was.

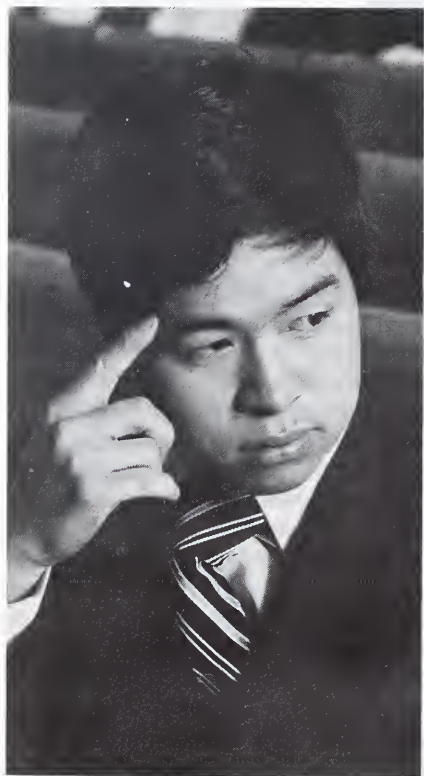
Wegens de geestelijke aard van mijn ervaring had ik, geloof ik, besloten er niemand over te vertellen. Maar meteen al de volgende zondag, zat ik tijdens de

avondmaalsvergadering in een van onze wijken op het podium. Ik stond niet op de sprekerslijst, maar de bisschop stond op terwijl er nog tien minuten over waren en zei: „Ik heb het gevoel dat president DeHaan een geestelijke ervaring heeft gehad, die hij aan ons moet doorgeven.” Ik stond met tegenzin op, want ik wist wat ik moest vertellen. Ik heb het verteld en ik heb de gemeente gevraagd hun geloof aan het mijne te koppelen. Welnu, wij hebben in onze ring heiligen met een groot getuigenis en mijn ervaring ging als een lopend vuurtje de wijken rond. Enkele weken later kwam ik erachter dat er zelfs leden waren die hun vrienden buiten de kerk vertelden dat zij best picknicks en andere uitstapjes op touw konden zetten, omdat het in oktober niet zou regenen. Daags na mijn ervaring op de maïsakker kwam de zon voor het eerst in bijna dertig dagen tevoorschijn. De volgende dag scheen de zon ook en de dag daarop ook. Het duurde niet lang of de temperatuur was weer tussen de twintig en vijfentwintig graden Celsius. De drie weken daarop voorspelde het weerbericht dagelijks regen, maar er viel geen druppel.

Ik herinner me dat ik ongeveer twee weken later naar Seattle, ongeveer 320 kilometer naar het noorden, vloog voor een zakenreis. Het stortregende er de hele dag en op de terugreis naar Portland regende het de hele tijd tot wij ter hoogte kwamen van de rivier de Columbia, bij onze boerderij. Als door een wonder was er een gat in het wolkendek en hield de regen op. Op die dag knipte ik een weerkaartje uit de krant, waarop te zien was dat het regengebied bij de rivier ophield. Ik legde het op de koelkast om mij eraan te herinneren geloof te koesteren. Drie weken na mijn eerste ervaring op de ak-

ker ging ik weer naar de boerderij. Ik deed mijn laarzen aan en ging naar het maïs. Dit keer was de grond zacht, maar werd hij al harder. Het was vrijdag en onze goede boerderijstaf maakte al plannen om de daaropvolgende maandag aan het oogsten te beginnen.

Diezelfde dag belde er een kennis van me op die voor het plaatselijke televisiestation werkt. Hij zei: „Ik heb vernomen dat de mormonen een mooie zuivelboerderij aan het opbouwen zijn op Sauvies Island.” Ik bevestigde dat, waarop hij vroeg: „Zit er een verhaaltje in?” Ook dat bevestigde ik, maar ik wist dat hij

nooit de *echte* geschiedenis zou kunnen begrijpen. Op de maandag waarop wij met onze oogst begonnen, liep er enkele uren een cameraploeg op de boerderij rond, daardoor kregen wij goede publiciteit voor de kerk.

Met de trouwe hulp van de leden hebben wij de volgende vijf dagen en nachten gezwoged. Zaterdag was alle geogste maïs veilig ingekuuld en was alles met plastic afgedekt. Eindelijk hadden we het voeder dat wij nodig zouden hebben om de winter door te komen. Binnen een uur nadat wij de oogst hadden afgedekt, leek de hemel open te gaan en begon een van de hevigste en langste stortbuien die ik mij kan herinneren. De akker waarvan wij zojuist de maïs hadden geogst, kwam onder water te staan en bleef dat tot het volgend jaar juni. Toen ik daar zo in de regen stond, was ik vervuld met gevoelens van dankbaarheid, die ik nooit voldoende zal kunnen beschrijven, het scheen mij toe dat de Heer de regen had opgespaard tot ons geestelijk begrip was verruimd.

Nu kunt u mij vertellen, dat dat allemaal maar toeval is en dat ik dat toch wel kan begrijpen; maar ik getuig tot u dat ik precies weet *wat* er is gebeurd en *waarom* het is gebeurd. Mag ik met u enkele geestelijke bespiegelingen opsommen die deze en andere ervaringen in mijn leven hebben opgeleverd:

De aardse en tijdelijke vereisten die de kerk en onze leden gevraagd worden, zijn nooit alleen maar tijdelijk. Zij lijken alleen maar tijdelijk omdat wij het niet voldoende begrijpen. De vereisten van de Heer zijn altijd geestelijk.

Het welzijnsprogramma van de kerk is voor de Heer uiterst belangrijk, en als wij ons aandeel leveren, levert Hij zijn aandeel en zelfs meer. Het maakt niets

uit dat wij het eind niet van het begin kunnen onderscheiden.

De meeste zegeningen van de Heer schijnen tijdens de tweede mijl te worden gegeven. De eerste mijl is: doen wat van ons wordt verwacht. Naarmate wij in geloof en vastberadenheid verder gaan dan de eerste mijl, mogen wij op de

machten des hemels rekenen; maar dit werkt uitsluitend als wij de geestelijke toestand hebben die ons daartoe in staat stelt.

Tenslotte geef ik mijn plechtig getuigenis dat er niets te wonderlijk is voor de Heer. In de naam van Jezus Christus, amen. □

Ouderling Thomas S. Monson – van het Quorum der Twaalf Apostelen

De bisschop – voor het voetlicht in de welzijnszorg

Jaren geleden schreef de apostel Paulus aan zijn dierbare medewerker Timoteüs een brief, waarin hij de eigenschappen noemde die een bisschop behoort te bezitten. Hij schreef:

„Dit is een betrouwbaar woord: indien iemand staat naar het opziensambt, dan begeert hij een voortreffelijke taak.” Nu zouden we er misschien aan toevoegen: „en heel wat werk!”

„Een opziener dan moet zijn onbesproken, . . . nuchter, bezadigd, beschaafd, gastvrij, bekwaam om te onderwijzen,

. . . niet strijdlustig of geldzuchtig (maar vriendelijk). . .

Hij moet ook gunstig bekend zijn bij de buitenstaanden.” (1 Timoteüs 3:1-3,7.) Deze woorden brandden in mijn ziel toen ik ze, bijna dertig jaar geleden, als pas geroepen bisschop las. Ik was jong – net tweeëntwintig. De wijk was groot, er waren meer dan 1.050 leden, waaronder 87 weduwen. De behoefte aan welzijnszorg was in die wijk groter dan in enige andere wijk in de hele kerk.

De straatnamen in die wijk duiden niet

op woningen voor welgestelden. Het waren achterafstraatjes. De wijk lag noch ten oosten noch ten westen van de spoorweg door Salt Lake City, zij lag aan weerszijden ervan. Vele weduwen en anderen, gekweld door financiële zorgen, zaten weggestopt in souterrains of zoveel hoog achter in krotwoningen in onbekende straten. Hier werd ik herder. Dat was mijn kudde. Ik werd herinnerd aan de waarschuwing die wij via Ezechiël van God krijgen: „Wee de herders van Israël die zichzelf weiden! Moeten de herders niet de schapen weiden?” (Zie Ezechiël 34:2,3.)

Mijn leraren waren door de hemel gezonden. Mag ik er enkelen noemen: onze voormalige ringpresident Harold B. Lee, president Marion G. Romney en president J. Reuben Clark.

President Lee bezocht onze ringconferentie tijdens het jaar dat ik tot bisschop werd geroepen. In de priesterschapsleidersvergadering op zaterdagavond keek hij zijn gehoor aan, kwam achter het spreekgestoelte vandaan, vroeg om een schoolbord, kwam van het podium af en begon ons als een meesterleraar onze plichten te onderwijzen. Hij tekende vijf cirkels onder het hoofd „de verantwoordelijkheden van een bisschop”. Daarna gaf hij elke cirkel een naam zoals „de vader van de wijk” „de president van de Aäronische priesterschap” „rechter in Israël” en vervolgens legde hij de nadruk op de taak van de bisschop op het gebied van de welzijnszorg. Hij waarschuwde ons om de behoeftigen op te zoeken, voor hen te zorgen en dat te doen in een geest van liefde, vriendelijkheid en vertrouwen.

Broeder Romney bezocht geregeld onze ring en regio. Op zekere avond onderwees hij ons het beginsel geloof door het

inspirerende verslag over Elia en de weduwe van Sarefat (zie 1 Koningen 17:8-16) aan ons te vertellen. Hij vergeleek haar omstandigheden met die van sommige weduwen in ons gebied. Terwijl hij de beginselen van de welzijnszorg uit het handboek onderwees en de vragen beantwoordde, vroeg een broeder hem „Broeder Romney, waarom lijkt u alles uit dat handboek te weten?” Broeder Romney glimlachte en met pretlichtjes in de ogen antwoordde hij: „Ik heb het geschreven!”

President Clark was ook een meesterleraar. In die jaren had ik het voorrecht hem te helpen bij het voorbereiden van zijn manuscripten, voor de druk. Wat was het een unieke en nuttige ervaring om regelmatig bij hem te zijn. Daar hij wist dat ik pas bisschop was geworden over een moeilijke wijk, legde hij er de nadruk op dat ik mijn mensen moest leren kennen en in een geest van mildheid aan hun behoeften moest voldoen. Hij las mij eens voor over het voorbeeld van de Heiland, zoals dat beschreven staat in Lucas, hoofdstuk zeven, de verzen elf tot en met vijftien:

„En het geschiedde . . . dat Hij reisde naar een stad, genaam Naïn. En zijn discipelen reisden met Hem. . . Toen Hij dicht bij de stadspoort gekomen was, zie, een dode werd uitgedragen, de enige zoon zijner moeder, die weduwe was. . . En toen de Here haar zag, werd Hij met ontferming over haar bewogen en Hij zeide tot haar: Ween niet. En naderbij gekomen raakte Hij de baar aan. . . en zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op! En de dode ging overeind zitten en begon te spreken, en Hij gaf hem aan zijn moeder.”

Toen president Clark de Bijbel sloot, zag ik dat hij huilde. Met een rustige stem zei

hij: „Tom, wees vriendelijk voor de weduwen en zorg voor de armen.”

Onze bisschoppen ontvangen heden dezelfde instructie en raad. Er zijn veel nieuwe bisschoppen. Zij horen van veel kanten dat dit of dat programma extra aandacht verdient. Zij hebben een heilige opdracht. Herhaaldelijk wordt hetgeen het zwaarst weegt, het laatst aangedragen. De ouderen bezoeken, de zieken zegenen, de vermoeiden troosten en de hongerigen voeden, wordt hier misschien niet opgeschreven, maar ik ben ervan overtuigd dat deze daden boven bekend zijn en dat wij bij dergelijke bedieningen geleid worden.

De taak die de bisschop in de welzijnszorg heeft, kent veel facetten. De bisschop wordt geholpen door zijn raadgevers, de quorumleiders en natuurlijk door de ZHV-presidente. Misschien komt een herhaling van pas.

Ten eerste: *voorkomen*. De verantwoordelijkheid om de inspanning gericht op persoonlijke en gezinsparaatheid, inclusief het opslaan van voedsel, te coördineren is buitengewoon belangrijk. De voortdurende noodzaak om zich ervan te vergewissen dat de gezinshoofden een behoorlijke baan hebben, verdient eveneens nadruk. Daarenboven is het wenselijk dat diegenen die beneden hun niveau werken, beter werk krijgen. Deze plicht houdt in dat de werknemers moeten zorgen dat zij bekwaam zijn in hun vak, zodat zij niet de laatsten zijn die aan bod komen en de eersten die weer op straat staan.

Ten tweede: *produceren*. Deelname aan welzijnsprojecten is bijzonder belangrijk. Hoewel de tijden veranderd zijn, moeten er nog altijd akkers worden geploegd, jonge planten uitgedund, gebouwen gezet en voorraadschuren gevuld.

Ik ben dankbaar dat ik op onze welzijnsboerderij heb geleerd hoe ik suikerbieten moet koppen. Ik ben ook dankbaar dat wij dat tegenwoordig niet meer hoeven te doen. Die boerderij lag niet in een vruchtbaar gebied en maakt tegenwoordig deel uit van het industrieterrein van Salt Lake City. Ik getuig echter dat dat land geheiligd werd toen het voor deze heilige taak bestemd was, dat de oogst gezegend werd en dat het geloof beloond werd.

Ten derde: *verwerken*. Hoe groot is de vreugde die men voelt als het gewas rijp is voor de oogst! Denk u eens in hoe de leden van de wijk perziken inmaken, eieren sorteren of groenten schoonmaken en dat allemaal doen voor de behoeftigen. De voorhoofden staan vol zweet, de kleding zit vol vlekken en de lichamen zijn vermoeid - maar de menselijke ziel is verfrist en naar de hemel gericht.

Ten vierde: *opslaan*. De Heer heeft in zijn openbaringen herhaaldelijk over zijn voorraadschuren gesproken. Bij een gelegenheid gaf Hij de volgende raad: „De voorraadschuur moet door de vrijwillige gaven aan de kerk worden onderhouden; en voor de weduwen en wezen alsmede voor de armen, moet worden gezorgd. Ik ben blij dat er boven de ingang van onze voorraadschuren *Bishops' Storehouse* (voorraadschuur voor de bisschop) staat. Degenen die er werken worden aanbevolen door hun bisschoppen. In dergelijke gebouwen proeft men een sfeer van liefde, van respect en, werkelijk, van eerbied. Iedere keer als ik zo'n voorraadschuur bezoek word ik geïnspireerd. Er is geen toren, geen tapijt op de grond en er zijn geen glas-in-loodramen, maar de Geest des Heren is er aanwezig.

Ten vijfde: *distribueren*. Hier wordt het

Ouderlingen Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley en Thomas S. Monson van de Raad der Twaalf

oordeel van de bisschop ten zeerste beproefd. Hij kan zich niet aan de verantwoordelijkheid, die God hem hier gegeven heeft, onttrekken. President J. Reuben Clark jr. heeft de taak, die de bisschop in de welzijnszorg heeft, als volgt samengevat: „Hij moet ‚in alle tijdelijke aangelegenheden. . . bedienen’; bij het vervullen van zijn roeping moet hij ‚de armen en behoeftigen . . . bijstaan’; hij moet navraag doen ‚naar de armen . . . om in hun behoeften te voorzien’. (Zie LV 107:68; 42:34; 84:112.) . . .

Aldus krijgt de bisschop alle macht en verantwoordelijkheid voor de armenzorg die de Heer duidelijk in de Leer en Verbonden heeft voorgeschreven. . . Niemand anders krijgt deze plicht en verantwoordelijkheid, niemand anders

krijgt de kracht en de mogelijkheden die voor dit werk nodig zijn.

Aldus krijgt de bisschop in het woord des Heren als enige de plicht om te zorgen voor de armen van de kerk en als enige de vrijheid om naar zijn bevinden voor hen te zorgen. . . Het is zijn plicht en uitsluitend de zijne om te bepalen wie, wanneer, hoe en in welke mate welk lid van de wijk dan ook geholpen wordt uit de kerkfondsen en door steun van de wijk.

Deze voorname en plechtige verplichting is hem door de Heer Zelf opgelegd. De bisschop kan niet onder zijn plicht uit; hij kan zich er niet van afmaken; hij kan hem niet aan iemand delegeren om zich er op die manier van te ontdoen. Op welke hulp hij ook een beroep doet, hij

blijft verantwoordelijk.” (Uit een niet gepubliceerd artikel van 9 juli 1941, blz. 3,4, Geschiedkundig bureau van de kerk, Salt Lake City.)

Elke bisschop heeft een „heilig bos” nodig waar hij zich kan terugtrekken om te mediteren en om leiding te bidden. Mijn „bos” was destijds de oude kapel van onze wijk. Ik zou de keren niet kunnen tellen dat ik daar heel laat en op donkere avonden heengegaan ben, mijn weg gezocht heb naar het podium van het gebouw waar ik gezegend, bevestigd, geordend en onderwezen was en uiteindelijk was geroepen om te presideren. De kapel werd enigszins verlicht door de straatlantaren ervoor; het was er muisstil, er waren geen indringers die stoorden. Ik knielde daar dan neer en legde mijn hand op het spreekgestoelte en legde Hem, Die boven woont, mijn gedachten en problemen voor.

In een zeker jaar heerste er grote droogte, de waren in de voorraadschuur hadden niet hun gewone kwaliteit en er was bepaald geen overvloed. Veel produkten waren er gewoon niet; ook geen vers fruit. Mijn gebed van die avond is mij heilig. Ik pleitte en zei dat die weduwen de geweldigste vrouwen waren die ik in dit sterfelijk leven kende, dat hun behoeften eenvoudig en matig waren, dat zij geen bronnen hadden waarop zij konden terugvallen. De volgende morgen kreeg ik een telefoontje van een lid van de wijk, de eigenaar van een groentezaak. „Bisschop,” zei hij, „ik wilde een wagen vol sinaasappelen, grapefruits en bananen naar de voorraadschuur sturen, zodat die aan de behoeftigen kunnen worden gegeven. Kunt u dat regelen?” Of ik dat kon regelen! De voorraadschuur werd onmiddellijk gewaarshuwd. Daarna werd elke bisschop ge-

beld en werd de hele zending uitgedeeld. Bisschop Jesse M. Drury, die geliefde pionier van de welzijnszorg en de beheerder van de voorraadschuur, zei dat hij nog nooit zo’n dag had meegemaakt. Hij beschreef de hele toestand met één woord - „Wonderbaarlijk!”

Mijn andere ervaringen zijn misschien

„De heilige
verantwoordelijkheden, die
bisschoppen op het gebied
van de welzijnszorg hebben,
zijn hem door God gegeven;
zij zijn in de hemel
vastgesteld om degenen, die
er behoefte aan hebben tot
zegen te zijn.”

niet zo veelzeggend, maar ze zijn toch echt gebeurd en hartverwarmend. Ik herinner mij een ouder echtpaar, dat in een houten huis aan het eind van een onverhard straatje woonde. Het huisje was al veel te lang niet geschilderd. De bewoners waren netjes van aard; zij maakten zich zorgen over de toestand van hun huis. In een geïnspireerd ogenblik deed ik een beroep, dit keer niet op het ouderlingenquorum of vrijwilligers om de verfkwast te hanteren, maar in plaats daarvan - volgens het *Handboek welzijnszorg* - op de familieleden die in andere gebieden woonden. Vier schoonzoons en vier dochters namen de kwast ter hand en namen aan het project deel. Een verfhandelaar uit ons gebied leverde de verf. Het gevolg was niet alleen een gedaanteverandering van het huis, maar

ook van die familie. De kinderen bepaalden hoe zij hun bejaarde vader en moeder het beste konden helpen. Zij deden het vrijwillig en van ganser harte. Het huis was geschilderd, de familie herenigd en het respect was in stand gehouden. Gelukkig zijn de zegeningen van de welzijnszorg niet alleen voor de bisschop. Zij zijn voor allen die eraan deelnemen en zij komen in overvloed. Op een koude winteravond in 1951 werd er op mijn deur geklopt. Een Duitse broeder uit Ogden stelde zich voor en zei: „Bent u bisschop Monson?” Ik bevestigde dat en hij begon te huilen en zei: „Mijn broer komt met zijn gezin hier uit Duitsland. Zij gaan in uw wijk wonen. Wilt u met ons meegaan om naar de woning te kijken die wij voor hen hebben gehuurd?” Onderweg naar de woning vertelde hij mij dat hij zijn broer al vele jaren niet had gezien. Toch was zijn broer tijdens de slachtpartij van de Tweede Wereldoorlog een goed lid van de kerk gebleven, hij was gemeentepresident tot de oorlog hem naar het Russische front stuurde. Ik bekeek de kamers. Het was er koud en somber. De verf was gebladderd, het behang was vies en de kasten waren leeg. Een lampje van veertig Watt bungelde aan het plafond en liet ons zien dat het zeil op de vloer een groot gat in het midden had. Ik was diep getroffen. Ik dacht: „Wat een triest welkom voor een gezin dat zoveel heeft doorstaan.” Mijn gedachtengang werd onderbroken door de verklaring van de broer: „Het is niet veel, maar het is beter dan wat zij in Duitsland hebben.” Na die opmerking kreeg ik de sleutel met de mededeling dat het gezin over drie weken - twee dagen voor het kerstfeest - in Salt Lake City zou aankomen.

Die avond kon ik de slaap niet vatten. De volgende morgen was het zondag. In de vergadering van het welzijnscomité van de wijk zei een van mijn raadgevers: „Bisschop, u ziet er bezorgd uit. Is er iets?” Ik vertelde de aanwezigen wat ik die avond tevoren had meegemaakt, hoe de ongezellige woning eruit zag. Er viel een korte stilte. Toen zei de groepsleider hogepriesters: „Bisschop, zei u dat die woning onvoldoende verlicht was en dat de keukenuitrusting eigenlijk vervangen moest worden?” Ik bevestigde dat. Hij ging verder: „Ik ben elektrisch installateur. Wilt u de hogepriesters van onze wijk toestaan om nieuwe bedrading in die woning aan te leggen? Ik zou mijn leveranciers ook willen vragen om een nieuw fornuis en een nieuwe koelkast bij te dragen. Kan ik uw toestemming krijgen?” Ik antwoordde met een blij „Natuurlijk.”

Daarna reageerde de zeventigstenpresident: „Bisschop, zoals u weet zit ik in de vloerbedekking, ik zou mijn leveranciers willen vragen om wat tapijt bij te dragen, dan kunnen de zeventigsten dat gemakkelijk leggen en dat afgetrapte zeil opruimen.”

Vervolgens nam de president van het ouderlingenquorum het woord. Hij was aannemer van schilderswerk. Hij zei: „Ik zal voor de verf zorgen. Mogen de ouderlingen die kamers schilderen en behangen?”

De president van de Zustershulpvereniging was de volgende: „Wij kunnen in de Zustershulpvereniging de gedachte aan lege kastplanken niet uitstaan. Mogen wij die vullen?”

De volgende drie weken waren om nooit te vergeten. Het leek wel of de hele wijk aan het project deelnam. De dagen gingen voorbij en het gezin kwam op de

afgesproken tijd uit Duitsland aan. Weer stond de broer uit Ogden bij mij op de stoep. Zijn stem trilde van de emotie toen hij zijn broer en diens gezin aan mij voorstelde. Toen vroeg hij: „Kunnen we nu naar de woning gaan?” Toen we de trap naar de woning opliepen, herhaalde hij: „Het is niet veel, maar het is meer dan zij in Duitsland hadden.” Wat wist hij van de verandering die er had plaatsgevonden en van de velen die hadden geholpen en die binnen op onze komst wachten.

De deur ging letterlijk open voor een nieuw leven. Wij werden begroet door de lucht van pas geschilderd hout en nieuw behang. Het lampje van veertig Watt en het versleten zeil dat het had verlicht waren verdwenen. We zakten weg in een prachtig tapijt. Een wandeling naar de keuken liet ons een nieuw fornuis en een nieuwe koelkast zien. De kastdeuren stonden nog open; maar er waren planken vol voedsel te zien. De Zustershulpvereniging had haar werk gedaan, zoals gewoonlijk.

In de huiskamer begonnen we kerstliederen te zingen. We zongen: „Stille nacht, Heilige nacht, Davids Zoon, lang verwacht.” (*Heilige lofzangen*, nr. 111.) Wij zongen het in het Engels; zij in het Duits. Toen het uit was, nam de vader, die besefte dat dit nu allemaal van hem was, mijn hand om zijn dank onder woorden te brengen. Zijn emoties werden hem te veel en hij legde zijn hoofd op mijn schouder en zei alleen maar: „Mein Bruder, mein Bruder, mein Bruder.” Toen we de trap afdingen en in de avondlucht kwamen, sneeuwde het. Er werd geen woord gesproken, tot een jong meisje vroeg: „Bisschop, ik voel me van binnen beter dan ooit. Kunt u mij zeggen waarom?”

Ik antwoordde met de woorden van de Meester: „In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.” (Matteüs 25:40.) Plotseling schoten mij de woorden te binnen van „O, Bethlehem, gij kleine stad”:

*Hoe vreedzaam stil, hoe vreedzaam stil
komt 's hemels heil'ge gaaf!
Zo zendt de Heer Zijn zegen neer
in harten, rein en braaf.
Geen oor hoort Hem ooit komen,
maar in dit rijk des leeds,
waar 't vroom gemoed Hem blij
begroet,
maakt Hij Zijn woon nog steeds.
(Heilige lofzangen, nr. 95.)*

De dichter zei: „God gaf zijn kinderen een geheugen, opdat er in 's levens tuin, in december rozen zouden kunnen bloeien, zoals in juni.” (Naar „Roses in December” van C. Anketal Studdert-Kennedy, uit *The Best Loved Poems of the American People*. Uitgekozen door Hazel Felleman, Garden City, N.Y.: Garden City Publishing Co., 1936, blz. 363.) In de tuin van mijn geheugen is geen roos die mooier en geuriger bloeit dan de roos die wordt voortgebracht door mijn deelname aan de krachtsinspanning op het gebied van de welzijnszorg.

Moge onze Hemelse Vader onze bisschoppen zegenen bij het vervullen van hun heilige taak in de welzijnszorg. Dergelijke plichten zijn door God opgelegd. Zij zijn in de hemel vastgesteld om degenen die er behoefte aan hebben tot zegen te zijn.

In de naam van Jezus Christus,
amen. □

President Marion G. Romney – Tweede raadgever in het Eerste Presidium

De welzijnszorg: het programma van de Heiland

Mijn dierbare broeders en zusters, wij hebben vanmorgen een fijne vergadering gehad. Ik vertrouw erop dat ik deze vergadering kan besluiten onder leiding van de Geest des Heren, Die ons leidt en steunt.

Mij is gevraagd te spreken over „De welzijnszorg: het programma van de Heiland”. Ik ben blij dat ik dat mag doen. De Heiland heeft gezegd:

„Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mij juk op u en leert van Mij, . . .

Want mijn juk is zacht en mijn last is licht” (Matteüs 11:28-30).

Zo beloofde Jezus geestelijke lfenis en lichamelijke ondersteuning voor allen die zijn evangelie willen gehoorzamen.

„En Jezus ging alle steden en dorpen langs en leerde in hun synagogen en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk en genas alle ziekte en alle kwaal” (Matteüs 9:35).

In antwoord op de vragen die twee disci-

pelen van Johannes Hem stelden zei Jezus:

„Gaat heen en boodschapt Johannes wat gij hoort en ziet: blinden worden ziende en lammen wandelen, melaatsen worden gereinigd en doven horen: en doden worden opgewekt en armen ontvangen het evangelie” (Matteüs 11:4,5). Allen die kennis hebben genomen van de aardse bediening van de Heer, schijnen, evenals president J. Reuben Clark, tot de slotsom te komen dat de Heiland toen Hij op aarde kwam twee grote zendingen had: ten eerste om zijn opdracht *als Messias* te vervullen, de val ter verzoening, en . . . ten tweede het werk dat Hij onder zijn broeders en zusters in het vlees verrichtte door *hun lijden te verlichten*. . . Als erfdeel voor hen die na Hem zouden komen liet Hij . . . het voortgaan met twee grote opdrachten over *het werk voor het verzachten van de ziekten en het lijden van de mensheid* en het *onderwijzen van de geestelijke waarheden*, die ons te-

rug zouden brengen in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader.” (In *Conference Report* van april 1937, blz. 22; cursivering toegevoegd.)

Ik ben ervan overtuigd dat wij zijn werk voor de bediening van de behoeftigen moeten voortzetten, onverschillig of het om geestelijke of om stoffelijke zaken gaat. Ik ben sindsdien allang tot de slot-som gekomen dat het werk dat u en ik welzijnszorg noemen het werk van de Heiland is. Dit welzijnsprogramma is zijn programma; de beginselen ervan zijn zijn beginselen; de geest erachter is zijn geest; Hij stuurt ons er zelf op uit om elkander te bedienen. Zijn evangelie eist van ons dat wij onze naaste liefhebben als onszelf. (Zie Matteüs 19:19.)

„Indien gij dit zult doen,” zei koning Benjamin, „(zult) gij u altijd . . . verblijden en van de liefde Gods vervuld, . . . zijn en altijd vergeving van uw zonden . . . behouden; . . .

En gij zult geen lust hebben om elkander kwaad te doen, *maar alleen om vreedzaam te leven en ieder mens te geven, wat hem toekomt.*

En gij zult niet toestaan, dat uw kinderen hongerig of naakt gaan; evenmin zult gij toestaan, dat zij de wetten van God overtreden. . . Maar gij zult hun leren om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen; *gij zult hun leren elkander lief te hebben en elkander te dienen.*

En ook zult gij hun, *die uw bijstand nodig hebben, zelf steun verlenen; gij zult hun, die van node hebben, van uw goed geven; en gij zult de bedelaar niet tevergeefs laten smeken.*” (Mosiah 4:12-16; cursivering toegevoegd.)

„En nu,” ging koning Benjamin voort, „wat deze dingen aangaat, waarover ik tot u heb gesproken, dat is, betreffende het van dag tot dag behouden van een verge-

ving van uw zonden, opdat gij schuldeloos voor God moogt wandelen, zou ik willen, dat gij van uw goederen aan de armen zoudt mededelen, een ieder mens naar hetgeen hij heeft, zoals de hongerigen te voeden, de naakten te kleden, de zieken te bezoeken en hun hulp en steun verlenen, zowel naar hun geestelijke als stoffelijke behoeften.” (Mosiah 4:26; cursivering toegevoegd.)

„Het naleven van de beginselen waarop het welzijnsprogramma is gebouwd, moet de laatste stap, de sluitsteen van een christelijk leven zijn.”

Broeders en zusters, zijn er nog vraagtekens over onze verplichtingen ten aanzien van dit programma? Bestaat er enige twijfel over het feit dat vergeving van zonden afhankelijk is van onze zorg voor elkaar? Als wij deze leerstellingen geloven, als wij belijden de Heiland en zijn discipelen te volgen, als wij onze verbonden trouw willen zijn en de Geest des Heren in ons leven willen hebben, dan moeten wij doen wat de Heiland zei en deed. Hij heeft zelf gezegd: „Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen” (Johannes 14:12).

Mag ik verschillende manieren voorstellen waarop wij als leiders en leden, ons werk in deze - zijn dienst - kunnen en behoren te verbeteren.

Ten eerste: *Wij moeten er persoonlijk bij betrokken raken!* Wij ontvangen dikwijls rapporten dat sommigen van ons liever hun geld beschikbaar stellen dan hun

tijd en talenten te gebruiken en zich *persoonlijk* in te zetten. Mag ik ons er allemaal aan herinneren dat wij de geestelijke prikkel nodig hebben die ontstaat als wij onszelf geven en zij aan zij werken. Het is gezond en werkt heiligend als de kapper, de koopman, de advocaat, de arts, de leerkracht en de monteur *samenkomen* om sámen dezelfde rij te schoffelen; om sámen om dezelfde regen te bidden; om sámen dezelfde boom te snoeien en om sámen dezelfde oogst binnen te halen.

Onze financiële bijdragen zijn nodig, maar ondertussen moeten wij sámen ons hart en onze handen laten werken als wij tot de eenheid en de eensgezindheid willen komen die van de heiligen geëist worden. De profeet Joseph Smith heeft onderwezen: „De grootste stoffelijke en geestelijke zegeningen, die altijd voortvloeien uit getrouwheid en een gemeenschappelijk streven, volgen nimmer een persoonlijke inspanning of onderneming.” (*LvdpJS*, blz. 192; cursivering toegevoegd.)

Ten tweede: *om van harte samen te werken, moeten we samen overleggen*. Wij leren uit rapporten dat sommige bisschoppen aan een bepaalde gang van zaken die de ringpresident heeft voorgeschreven moeten meewerken, zonder betrokken te zijn bij of toestemming gegeven te hebben voor deze toestand. Hoewel wij onze leiders steunen en moeten steunen, doet elke leider er goed aan zijn werk in de geest van afdeling 38, uit te oefenen; want de Heer heeft gezegd: „indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet” (LV 38:27).

Velen van u zullen tijdens het laatste kwartaal van dit jaar aanzienlijk verhoogde opdrachten voor de jaarlijkse productie toewijzen. Ik hoop dat *ieder-*

een gelukkig is met die opdracht, omdat het beginsel van algemene instemming is toegepast op alle raadsniveaus, waardoor wij de kerk besturen. Er wordt gezegd dat een gezin dat samen bidt, samen blijft; mag ik hieraan toevoegen dat een bestuurslichaam dat *samen overlegt, samen slaagt!*

Ten derde: indien wij als leiders de steun willen van degenen die wij leiden, *doen wij er goed aan hun te vertellen hoe het met het rentmeesterschap staat dat wij zelf hebben ontvangen*. Ik hoop dat wij de gewoonte om het jaarverslag van onze produktieprojecten te bespreken met onze broeders van de Melchizedekse priesterschap op ring- en wijkniveau niet opzij geschoven hebben. Ik hoop ook dat de bisschoppen en ringpresidiums een toepasselijk verslag uitbrengen aan hun respectievelijke leiders en dat genoemd verslag de ontwikkeling en de problemen naar voren brengt waarmee zij bij het toepassen van de welzijnszorg te maken hebben. Broeders, bedenkt dat het terugkeren om verslag uit te brengen

de laatste handeling is van een trouw en wijs rentmeester.

Ten vierde en tenslotte: *mag ik u er aan herinneren dat u zich in dit werk niet arm kunt geven; u kunt zich slechts rijk geven.*

Ik ben overtuigd van de waarheid van de uitspraak die ouderling Melvin J. Ballard deed toen hij mij in 1920 als zending aanstelde: „Iemand kan de Heer geen korst geven, zonder zelf een brood terug te krijgen.”

De Heiland leerde dat het zaliger is te geven dan te ontvangen. (Zie Handelingen 20:35.) Door de kerkelijke welzijnszorg worden zowel de gever als de ontvanger op bijzondere manieren gezegend - beiden ontvangen heiliging en zaligmaking van hun eeuwige ziel.

„Gedenkt in alle dingen de armen en de behoeftigen, de zieken en de lijdenden, want hij, die deze dingen niet doet, is Mijn discipel niet.” (LV 52:40.)

President Kimball schudt handen

Wanneer wij het discipelschap zien in het licht van begrip van het evangelie, mogen wij misschien iets begrijpen van hetgeen ik al heel lang geloof: *Het naleven van de beginselen waarop het welzijnsprogramma is gebouwd, moet de laatste stap, de sluitsteen, van een christelijk leven zijn.* Het naleven van deze beginselen leidt niemand tot de wasdom van Christus.

Volgens Amulek is de macht van ons gebed afhankelijk van onze liefde voor elkaar. Volgens de leringen van de Heiland Zelf, draait de deur naar de zaligheid op de scharnier; onze naaste liefhebben als onszelf. In Matteüs 25 staat geschreven dat de Heer bij zijn wederkomst in heerlijkheid de mensen zal verdelen: „zoals de herder de schapen scheidt van de bokken” (Matteüs 25:32). Tot degenen aan zijn rechterhand zal Hij zeggen:

„Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af. Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest, naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen” (Matteüs 25:34-36).

Ik bid dat elk van ons vandaag na deze conferentie een beter besef heeft dat de welzijnszorg het werk van Jezus Christus is, dat het welzijnsprogramma zijn programma is, dat de geest erachter zijn geest is en dat prestaties voor de welzijnszorg het zekerste middel zijn om vrede in dit leven en onsterfelijke heerlijkheid in de toekomstige wereld te ontvangen. In de naam van Jezus Christus, amen. □

President Spencer W. Kimball

President Kimball spreekt vrijuit over zedelijkheid

Mijn geliefde broeders en zusters, ofschoon dit een zware en bepaald geen gemakkelijke verantwoordelijkheid is, verlang ik ernaar enige belangrijke zaken met u te bespreken.

Ik houd van de jeugd. Ik verheug me als zij rein en vastberaden volwassen worden. Ik ben met hen begaan als zij misstappen doen en wroeging en problemen hun deel zijn.

Er zijn middenop de oceaan rampen gebeurd, doordat er schepen op elkaar voeren, of soms tegen een ijsberg op botsten en talrijke mensen hebben daarbij in het water hun graf gevonden. Ik geloof dat u, jonge mensen, gezond en in de grond van uw hart goed en normaal bent; maar u reist ook over oceanen, waarvan u soms geen volledige kaart hebt en waarin zandbanken, rotsen, ijsbergen en andere schepen verborgen liggen en waar grote rampen kunnen ge-

beuren tenzij er naar de waarschuwingen wordt geluisterd.

Enkele jaren geleden vloog ik in een jet-vliegtuig dat nog aan het klimmen was, toen de stem van de stewardess duidelijk door de luidsprekers te horen was: „Wij komen in een stormgebied. Wij proberen het zo veel mogelijk te vermijden, maar misschien wordt het erg woelig. Maakt uw riemen stevig vast.”

En als leider van de kerk die in zekere mate verantwoordelijk is voor de jeugd en hun welzijn, zeg ik tegen u: „U bent op gevaarlijk terrein en u leeft in een gevaarlijke tijd. Trek uw riem goed aan, houd u vast, dan kunt u de woeligheid overleven.”

Ik heb duizenden jonge mensen geïnterviewd en velen schijnen in de war te raken. Sommigen verontschuldigen zich voor hun dwalingen en proberen hun verkeerde handelingen goed te pra-

President Spencer W. Kimball

ten. Ik hoop dat ik het standpunt van de God des hemels en zijn kerk ten minste op sommige uiterst belangrijke punten duidelijk uiteen kan zetten.

Ten eerste: laten we er even bij stil staan dat wij de geestelijke kinderen van God zijn en dat wij zijn voortreffelijke schepping zijn. In elk van ons is de mogelijkheid aanwezig om god te worden - rein, heilig, waar, invloedrijk, machtig en onafhankelijk van aardse krachten. Wij leren uit de Schriften dat wij allemaal eeuwig bestaan en dat wij in den beginne bij God waren. (Zie Abraham 3:22.) Dat begrip geeft ons een uniek gevoel van de waardigheid van de mens.

Maar er zijn overal valse leraren die gebruik maken van spreekvaardigheid, pornografische lectuur, tijdschriften, radio, televisie, schuttingwoorden - waarmee zij schadelijke ketterijen verspreiden die de zedelijke moraal afbreken en waardoor de vleeselijke lusten gestreeld worden.

Lucifer bedriegt degenen die niet op hun hoede zijn met zijn duivelsse plannen en

gebruikt daarbij elk middel dat hij heeft. Men kan zelden naar een conventie, club, vergadering, feestje of gezellige bijeenkomst gaan zonder vulgaire, smerige of dubbelzinnige praatjes aan te moeten horen.

Petrus waarschuwde ons: „Wordt nuchter en waakzaam, Uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden” (1 Petrus 5:8).

En de Heiland zei dat de uitverkorenen door Lucifer zouden worden verleid, als dat mogelijk zou zijn. Hij zal zijn logica gebruiken om verwarring te scheppen en zijn goedpraterij om te vernietigen. Hij zal de waarheid een ietsje verdraaien en de deur maar centimeter voor centimeter openen en van het helderste wit via alle schakeringen van grijs naar het diepste zwart leiden.

Dus wil ik u, jonge mensen, vandaag helpen met het vaststellen van de betekenis van de woorden en handelingen om u vergissingen, smart en pijn te besparen.

Vrijen en overspel

Ik zal u vertellen van iets dat werkelijk gebeurd is. Hij was goed gebouwd en evenals koning David „... rossig, ook had hij mooie ogen en een schoon voorkomen” (1 Samuël 16:12).

Naast hem stond een lief meisje, klein, met een knap gezicht en goed figuur. Het was duidelijk dat ze van elkaar hielden, want toen ze aan de andere kant van het bureau voor mij zaten, pakte hij zonder iets te zeggen haar hand en keken ze elkaar met veelbetekende blik aan. De melodieuze stem aarzelde en stakte een beetje van emotie, toen hij zijn meisje voorstelde. Zij beiden keken mij smekend aan. „Wij hebben moeilijkheden, broeder Kimball,” zei hij. „Wij hebben

de wet van kuisheid overtreden. Wij hebben gebeden en gevast en onszelf gekweld en zijn tenslotte tot de conclusie gekomen dat wij moeten proberen deze zaak weer in het reine te brengen.”

„Die bewuste avond dat we samen uitgingen werd het keerpunt. Het begon zo goed, maar zoals ik het nu zie is het een zeer tragische avond geworden en het was het begin van onze moeilijkheden. Toen ik haar die avond de trap af zag komen, dacht ik dat er geen meisje zo mooi en lief was als zij. Wij dansten de gehele avond en daarna zaten wij lang naast elkaar in de auto zonder iets te zeggen. Ik had mijn gedachten niet meer onder controle en wij werden steeds intiemer.

Geen van beiden hebben wij ooit kunnen denken dat dit ons zou overkomen,” ging hij verder, „maar alles scheen samen te werken om onze weerstand te breken. Wij letten niet op de tijd - de uren gingen voorbij. De kussen die wij elkaar zo dikwijls hadden gegeven gingen geleidelijk aan over in vrijen. Daar hielden wij toen op, maar er kwamen nog meer avonden - de remmen vielen weg. Wij hielden zoveel van elkaar dat wij onszelf wijsmaakten dat het niet verkeerd was alleen maar te vrijen omdat wij elkaar toch enigszins toebehoorden. Waar wij de ene avond ophiielden gingen wij de volgende avond verder, en wij zijn zo doorgegaan totdat het tenslotte gebeurde - het was net alsof wij onszelf niet meer in de hand hadden - wij hadden gemeenschap. Wij hadden er zelfs over gesproken en waren het eens dat wij niet zo ver zouden gaan, wat wij ook deden. En toen was het te laat - zo laat - voor altijd te laat - wij begrepen toen pas wat wij gedaan hadden.”

Onzedelijkheid begint niet met overspel

of pervers gedrag. Zij begint met ondoordachte momenten zoals gedachten over seks, gesprekken over seks, innig kussen, vrijerij en dergelijke en zij groeit na elk voorval. Een ondoordacht momentje lijkt zo onbetekenend vergeleken bij het sterke lichaam, het gezonde verstand en de fijne geest van de jongere die aan de eerste verleiding toegeeft. Zijn kracht wordt echter snel zwakheid, de meester wordt slaaf, de geestelijke groei wordt aan banden gelegd. Wanneer de eerste onrechtmatige handeling echter nooit de gelegenheid krijgt een gewoonte te worden, groeit de boom uit tot prachtige volwassenheid en groeit het jeugdige leven naar God, onze Vader, toe.

„Kunnen wij vergeving ontvangen, broeder Kimball?” vroegen zij mij. „Ja,” antwoordde ik, „de Heer en zijn kerk kunnen en willen vergeven, maar dat gaat niet gemakkelijk. Het pad van een zondaar gaat niet over rozen. Dat is altijd zo geweest en dat zal altijd zo blijven. De Heer zegt: ‚Ik zeg u, gij zult daar voorzeker niet uitkomen, vóórdát gij ook de laatste duit betaald hebt’ (Lucas 12:59).

Ik heb hen verder nog gezegd dat Hij in zijn goedheid ons een manier heeft geschonken om vergeving te verkrijgen. Een mens kan doen wat hem behaagt, maar hij kan zijn verantwoordelijkheid niet ontlopen. Hij kan wetten overtreden, maar hij kan de straf niet ontlopen. Niets kan ons daarvan redden. God is rechtvaardig. Paulus zei: ‚Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten. Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten’ (Galaten 6:7)”

Overspel (geslachtelijk verkeer buiten het huwelijk) is een ernstige zonde, er is evenwel vergeving, mits er sprake is van volledige bekering. Men moet echter

eerst tot het besef komen hoe ernstig deze zonde wel is. Sinds het prille begin is er een heel grote variatie van zonden op de wereld geweest. Vele brengen schade aan anderen toe, maar elke zonde is tegen onszelf en God gericht, want zonde beperkt onze vooruitgang, legt onze ontwikkeling aan banden en vervreemdt ons van goede mensen, goede invloed en van onze Heer.

De oude apostelen en profeten noemden talrijke zonden die zij laakbaar vonden. Veel van die zonden lagen op seksueel gebied - overspel, harteloosheid, wellust, ontrouw, gebruik van obscene taal, onmatigheid in de liefde. Zij noemden daarbij alle seksuele betrekkingen buiten het huwelijk - het betasten van intieme lichaamsdelen, perversie op seksueel

gebied, masturbatie en de inbeslagname door seks van gedachten en gesprekken. Hieronder vallen ook alle stiekeme en geheime zonden en alle onheilige en onreine gedachten en praktijken. Een van de ernstigste hiervan is bloedschande. Het woordenboek definieert bloedschande als „Geslachtelijk verkeer tussen naaste bloedverwanten, die geen huwelijk kunnen aangaan”. Een dergelijke schandelijke zonde kan de geestelijke instelling in iemands leven ernstig, en soms blijvend, schaden. Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf hebben bepaald dat excommunicatie de straf is voor degenen die zich aan bloedschande schuldig maken. Iemand die wegens bloedschande is geëxcommuniceerd kan niet opnieuw als lid van de

President Spencer W. Kimball

kerk gedoopt worden zonder schriftelijke toestemming van het Eerste Presidium.

Het geweten vertelt iemand wanneer hij verboden terrein betreedt en het geweten blijft waarschuwen tot het door de wil of de herhaling van de zonde tot zwijgen gebracht wordt.

Kan iemand naar waarheid zeggen dat hij niet wist dat dergelijke handelingen fout waren? Deze onheilige praktijken, wat hun niet te noemen namen ook mogen zijn, worden mét hun benaderingen en talrijke publieke vertoningen door de Heer en zijn kerk veroordeeld. Sommige kunnen dan afschuwelijker zijn dan andere, maar het zijn allemaal zonden, in tegenstelling tot de verklaringen van hen die valselijk voorgeven het wel te weten. De profeten des Heren verklaren dat ze niet goed zijn.

De wereld kan best zijn eigen normen hebben: de kerk heeft andere normen. Het kan door de wereld heel gewoon gevonden worden om tabak te gebruiken; de norm van de kerk ligt op een hoger niveau en daar wordt niet gerookt. De norm van de wereld kan mannen en vrouwen toestaan om voor de gezelligheid te drinken; de kerk des Heren brengt de mens op het niveau van geheelonthouding. De wereld kan seksueel contact voor het huwelijk wel goedkeuren, maar de Heer en zijn kerk veroordelen het ronduit.

Paulus bestrafte deze onheilige bewijzen van vulgaire gedachten en onbetuigelde lusten en verlangens:

„Daarom heeft God hen in hun hartstochten overgegeven aan onreinheid, zodat bij hen het lichaam onteerd wordt” (Romeinen 1:24).

Daar verkering het voorspel van het huwelijk is en nauwe contacten aanmoe-

digt, hebben velen zichzelf wijsgemaakt dat intimiteiten toegestaan zijn - als deel van de verkering. (In het Engels wordt hartstochtelijk zoenen „necking” en het betasten van intieme lichaamsdelen „petting” genoemd. Het Engels gebruikt hier vaste termen voor seksueel contact buiten het huwelijk. In onze taal moeten wij termen gebruiken die verwarring kunnen scheppen. In deze tekst worden genoemde handelingen *buiten het huwelijk* veroordeeld. Vertaler.) Velen hebben de teugel afgeworpen en nemen het niet zo nauw met de geboden. In plaats van zich te beperken tot eenvoudige blijken van liefde, gaan sommigen over tot betasten, en „hartstochtelijk zoenen”. Dat hartstochtelijk zoenen is een jonger lid van dit onheilige gezin. De grote zus heet „het betasten van intieme lichaamsdelen”. Wanneer de intimiteiten dit stadium hebben bereikt, vallen zij zeker onder de zonden die door de Heiland zijn veroordeeld: „Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult niet echtbreken. Maar Ik zeg u: Een ieder, die een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echtbreuk met haar gepleegd” (Matteüs 5:27,28).

Wie kan er zeggen dat degene die zich overgeeft aan het betasten van intieme lichaamsdelen niet wellustig wordt, niet hartstochtelijk wordt? Zijn dit niet de afschuwelijke praktijken die God in zijn hedendaagse herhaling van de tien geboden berispt als Hij zegt „Gij zult niet stelen, noch overspel bedrijven, noch doden, noch iets dergelijks doen” (LV 59:6).

Wat kan er nog meer bedoeld worden met overspel dan het betasten van intieme lichaamsdelen als het daar niet om gaat? Heeft de Heer niet ingezien dat deze afschuwelijke zonde slechts de aan-

loop is die de duivel gebruikt om tot de laatste stadia van overspel te geraken? Kan iemand in het licht van de Schriften des Heren de weg van betasten van intieme lichaamsdelen blijven volhouden zonder gewetensproblemen te krijgen? Kan iemand zichzelf ervan overtuigen dat dit geen grote zonde is?

Wij moeten herhalen wat wij al vele malen hebben gezegd: Overspel en al zijn grote en kleine broers en zusjes zijn al als kwaad betiteld en door de Heer veroordeeld in de dagen van Adam, van Mozes en van Paulus en in onze eigen tijd geldt het evenzeer. De kerk kent geen verdraagzaamheid voor deze soort perverse. De Heer heeft zijn gebrek aan verdraagzaamheid als volgt bekendgemaakt:

„Want Ik, de Here, kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen” (LV 1:31).

Hoe kan iemand onzedelijk gedrag rechtvaardigen en dat liefde noemen, wanneer de Schriften zo duidelijk zijn? Is zwart wit? Is kwaad goed? Is rein smerig?

Opdat het standpunt van de kerk ten aanzien van zedelijkheid goed begrepen moge worden, verklaren wij beslist en onveranderlijk dat dit geen versleten kledingstuk is dat verbleekt, ouderwets en kaal is. God is Dezelfde - gisteren, vandaag en voor eeuwig en zijn verbonden en leerstellingen zijn onveranderlijk; en als de zon afkoelt en de sterren niet meer stralen, zal de wet van kuisheid in Gods wereld en in de kerk van de Heer nog altijd een grondbeginsel zijn. De oude normen worden niet door de kerk in ere gehouden omdat zij oud zijn, maar omdat in de loop der eeuwen is aangetoond dat zij goed zijn. Die regel zal altijd gelden.

Normen voor afspraakjes

Om moeilijkheden en mogelijke verleiding te voorkomen, stel ik nogmaals de volgende norm voor. Het maken van afspraakjes of het vormen van paren bij de normale contacten, moet tenminste tot zestien jaar en eventueel langer worden uitgesteld, en zelfs daarna moet er nog met veel wijsheid worden gekozen en op in worden gegaan. De jonge mensen moeten nauw contact nog enkele jaren beperken, daar de jongen nog op zending gaat als hij negentien is.

President Spencer W. Kimball

Het maken van afspraakjes en in het bijzonder vaste verkering is voor jonge tieners bijzonder riskant. Het verdraait de voorstelling van het leven. Het berooft de jongere van ervaringen die de moeite waard zijn; het beperkt de vriendschap; het vermindert de vriendenkring die zo waardevol kan zijn bij het kiezen van een partner voor dit leven en de eeuwigheid.

Er is beslist tijd om te dansen, te reizen, vriendschap te sluiten, afspraakjes te maken en zelfs om de vaste verkering aan te knopen die zich zal ontwikkelen tot de romance die de jonge mensen naar de heilige tempel brengt om daar een eeuwig huwelijk te sluiten. Het allerbelangrijkste is het kiezen van de periode waarin dit plaats gaat vinden. Het is zelfs verkeerd om het goede op de verkeerde tijd en plaats en onder de verkeerde omstandigheden te doen.

Ik geloof dat de jeugd van Zion de heldere en ondubbelzinnige tonen van de trompet wil horen en ik hoop dat ik de melodie zo accuraat en zuiver kan spelen dat geen eerlijk mens er ooit door in de war zal raken. Ik hoop vurig dat ik het standpunt van de Heer en zijn kerk ten aanzien van deze praktijken heb duidelijk gemaakt.

Zelfbevreddiging

Masturbatie, een nogal gewoon verschijnsel, wordt noch door de Heer, noch door zijn kerk goedgekeurd, ongeacht wat er gezegd kan zijn door anderen die lagere normen hebben. De heiligen der laatste dagen wordt dringend gevraagd deze praktijken te vermijden. Iemand die door deze gewoonte wordt belemmerd, moet ervan af zien te komen voor hij op zending gaat, het heilige priesterschap ontvangt of naar de tem-

pel gaat om daar zijn zegeningen te ontvangen.

Soms is masturbatie de aanleiding van het bedrijven van de ernstigere zonde exhibitionisme, en de nog ernstigere zonde, homoseksualiteit. Wij zouden het noemen van deze onheilige termen en deze laakbare praktijken achterwege laten, als wij niet de verantwoording droegen voor de jeugd van Zion, daar wij niet willen dat zij bedrogen worden door diegenen die slecht goed noemen en zwart wit.

Homoseksualiteit

De onheilige overtreding, homoseksualiteit, grijpt snel om zich heen en de verdraagzaamheid geeft haar meer publiciteit. Indien iemand dergelijke verlangens of neigingen heeft, moet hij deze op dezelfde wijze overwinnen als hij zou doen als hij buiten het huwelijk om een aandrang zou voelen om zich over te geven aan het betasten van intieme lichaamsdelen of het plegen van overspel. De Heer veroordeelt en verbiedt deze praktijken even heftig als Hij overspel en andere dergelijke seksuele betrekkingen veroordeelt. De kerk zal iedereen die hieraan verslaafd is zeer snel excommuniceren, indien hij zich niet wil bekeren. Nogmaals, hoewel veel mensen geloven en beweren dat het onmogelijk is, is deze zonde - evenals overspel - te overwinnen, en is er vergeving voor te krijgen; maar nogmaals, alleen bij grondige en blijvende bekering, hetgeen betekent dat deze praktijk volledig nagelaten moet worden en er een volledige verandering plaatsvindt in gedachten en daden. Het feit dat sommige regeringen en sommige kerken en talrijke verdorven mensen hebben geprobeerd om dergelijk gedrag terug te brengen uit de misdaadsfeer en

dat in te passen in de sfeer van persoonlijk voorrecht, verandert noch de achtergrond, noch de ernst van deze praktijken. Goede mensen, wijze mensen, godvrezende mensen, waar ook, veroordelen deze praktijken openlijk als onwaardig voor de zonen en dochters van God; en de kerk van Christus veroordeelt ze openlijk en zal ze blijven veroordelen zo lang mannen en vrouwen lichamen hebben die ontwijfd kunnen worden.

Jakobus zei: „Innerlijk verdeeld als hij (de twijfelaar) is, ongestadig op al zijn wegen. Zalig is de man, die in verzoeking volhardt, want, wanneer hij de proef heeft doorstaan, zal hij de kroon des levens ontvangen, die Hij beloofd heeft aan wie Hem liefhebben.

Laat niemand, als hij verzocht wordt, zeggen: Ik word van Godswege verzocht. Want God kan door het kwade niet verzocht worden en Hijzelf brengt ook niemand in verzoeking. Maar zo vaak iemand verzocht wordt, komt dit voort uit de zuiging en verlokking zijner eigen begeerte. Daarna, als die begeerte bevrucht is, baart zij zonde; en als de zonde volgroeid is, brengt zij de dood voort.

Dwaalt niet, mijn geliefde broeders” (Jakobus 1:8,12-16).

Deze afschuwelijke homoseksualiteit is een eeuwenoude zonde. Vele steden en beschavingen zijn er door ten onder gegaan. Deze zonde bestond in het Israël dat door de woestijn zwierf, werd door de Grieken verdragen, en in de baden van het verdorven Rome bedreven.

Dit is een bijzonder onaangenaam onderwerp om bij stil te staan, maar ik voel mij genooddaakt er vrijmoedig over te spreken, zodat geen enkele jongere in de kerk ooit enige vraag zal hebben om-

trent de ongeoorloofde en duivelse herkomst van deze perverse handelingen. Nogmaals, Lucifer bedriegt en fluistert logica en goedpraterij toe, die man en vrouw vernietigt en hen voor eeuwig tot slaven van Satan maakt. Paulus leerde Timoteüs:

„Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtfels keren” (2 Timoteüs 4:3,4; zie ook Mozes 5:50-55).

„God heeft mij zo gemaakt,” zeggen sommigen, terwijl zij hun pervers gedrag goedpraten en zich verontschuldigen.

„Ik kan het niet helpen”, voegen zij er aan toe. Dat is godslastering. Is de mens niet naar het evenbeeld van God geschapen en denkt hij dat God „zo” is? De mens is voor zijn eigen zonden verantwoordelijk. Het is hem wel mogelijk om zijn gedrag goed te praten en zich te verontschuldigen totdat hij het zo dikwijls heeft herhaald dat hij er niet zonder de grootste moeilijkheden vanaf kan komen, maar hij kan het. Alle mensen staan bloot aan verleiding. Het verschil tussen de onverlaat en de waardige mens is over het algemeen dat de ene heeft toegegeven en de andere zich heeft verzet. Het is waar dat iemands achtergrond het gemakkelijker of moeilijker kan maken om een besluit te nemen, maar iemand die op zijn hoede is, kan zelf zijn toekomst bepalen. Dat is de boodschap die het evangelie inhoudt - persoonlijke verantwoordelijkheid.

En nu, mijn dierbare broeders en zusters, heb ik openlijk en vrijmoedig tegen de meest populaire zonden geageerd. Hoewel ik niet van een dergelijk onder-

werp houdt, geloof ik dat het noodzakelijk is de jeugd te waarschuwen tegen de woeste aanvallen van de aartsverleider die, met zijn leger afgezanten en alle gereedschappen die tot zijn beschikking staan, de hele jeugd van Zion zou willen vernietigen en dat voornamelijk door bedrog, verkeerde voorstelling van zaken en leugens.

„Zijt verstandig in de dagen van uw proeftijd; ontdoet u van alle onreinheid, bidt niet om iets om dat in uw lusten door te brengen, doch bidt met een bewogen standvastigheid, dat gij niet aan verleiding zult toegeven, maar dat gij de

ware en levende God zult dienen” (Mormon 9:28).

Bekering

Geliefde jeugd, de Heer en zijn kerk kunnen diegenen die zich vergist hebben, vergeven. Het beeld van een liefdevolle en vergevensgezinde God is heel duidelijk voor degenen die de Schriften lezen en begrijpen. Daar Hij onze Vader is, wil Hij ons natuurlijk omhoog helpen en ons niet wegdrücken. Hij wil ons helpen leven en niet onze geestelijke dood veroorzaken.

De bekering schijnt uit vijf stappen te bestaan:

1. *Het verdriet over de zonde.* Om verdrietig over onze zonde te kunnen worden, moeten wij iets over de ernstige gevolgen weten. Wanneer wij er volledig van overtuigd zijn, brengen wij ons verstand naar het punt waar het de wegen wil volgen die ons van de gevolgen van de zonde afhelfen. Wij hebben er spijt van. Wij zijn bereid het goed te maken, de prijs te betalen en, als dat moet desnoods, excommunicatie te ondergaan.

2. *Het opgeven van de zonde.* Het is het beste als iemand van zijn verkeerde wegen terugkeert, omdat hij zich bewust wordt van de ernst van zijn zonde en wanneer hij bereid is overeenkomstig Gods wetten te leven. De dief kan in de gevangenis van verder stelen afzien, maar echte bekering zou inhouden dat hij het nalaat vóór hij gearresteerd wordt en zijn buit zonder dwang teruggeeft. De overtreder op seksueel gebied die vrijwillig zijn onheilige praktijken staakt is op weg naar vergeving.

Alma zei: „Daarom zijn zij gezegend, die zich vernederen zonder daartoe te worden gedwongen” (Alma 32:16).

Het nalaten moet blijvend zijn. Ware

bekering staat geen herhaling toe. De Heer openbaarde de profeet Joseph Smith het volgende over bekering: „Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken” (LV 58:43).

3. *Het belijden van de zonde.* Het belijden van de zonde is een belangrijk onderdeel van de bekering. Veel overtreders schijnen het gevoel te hebben dat enkele gebeden tot de Heer wel voldoende zijn. Zij hebben zich gerechtvaardigd door hun zonden te verbergen.

„Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar wie ze belijdt en nalaat, die vindt ontferming” (Spreuken 28:13).

Ernstige dwalingen, zoals seksuele zonden, moeten vooral worden beleden - zowel bij de bisschop als bij de Heer. Iemand wil misschien van twee kanten vergeving ontvangen. Ten eerste: vergeving van de Heer, en ten tweede: vergeving van de kerk van de Heer, die via haar leiders komt. Zodra iemand de innerlijke overtuiging van zijn zonden heeft, zal hij de Heer in „krachtig gebed” aanroepen, zoals Enos eens heeft gedaan en zal niet met zijn smeekbeden ophouden totdat hij, evenals Enos, de verzekering heeft ontvangen dat zijn zonden door de Heer vergeven zijn. Het is ondenkbaar dat de Heer ernstige zonden vergeeft na enkele verzoeken. Hij wacht eerder tot er sprake is van een lange gebleken bekering als bewijs van de gewilligheid om aan al zijn andere eisen te voldoen. Vervolgens behoort de overtreder via zijn bisschop de vergeving van de kerk te verkrijgen. Noch priester, noch ouderling hebben de autoriteit in die hoedanigheid voor de kerk op te treden. De Heer stelde hiervoor een consequente en ordelijke gang van zaken. Ie-

der die in een ring woont heeft een bisschop die, volgens zijn bijzondere roeping en ordening „rechter in Israël” is. De bisschop is onze beste vriend op aarde. Hij zal onze problemen aanhoren, over de ernst ervan oordelen en vervolgens de graad van bekering vaststellen en bepalen of deze eventuele vergeving rechtvaardigt. Hij doet dit als de aardse vertegenwoordiger van God - de Meester-dokter, de Meester-psycholoog, de Meester-psychiater. Als de bekering voldoende is, kan hij van straffen afzien, hetgeen neerkomt op vergeving. De bisschop beweert niet de macht te hebben om zonden te vergeven, maar hij helpt de last dragen, kan van straffen afzien, spanning verlichten; en hij mag het voortgaan van actief kerkelijk leven verzekeren. Hij behandelt de hele zaak uiterst vertrouwelijk.

4. *De genoegdoening na de zonde.* Wanneer iemand nederig is door verdriet, het kwaad onvoorwaardelijk heeft uitgebannen en zijn zonde heeft beleden aan degenen die door de Heer zijn aangewezen, dient hij als volgende stap zo veel mogelijk goed te maken wat hij heeft aangericht. Als hij gestolen heeft, dient hij het gestolene aan de rechtmatige eigenaar terug te geven. Misschien is een van de redenen dat er voor moord geen vergeving bestaat, het feit dat de moordenaar het leven niet kan teruggeven aan de vermoorde. Volledig teruggeven is niet mogelijk. Wanneer iemand van zijn deugd is beroofd, is het eveneens onmogelijk die terug te geven.

De ziel die echter oprecht boetvaardig is, vindt gewoonlijk manieren om tot op zekere hoogte de schade te herstellen. De oprechte geest van bekering eist dat. Ezechiël onderwees: „Wanneer de goddeloze . . . een pand terug(geeft), . . . het

Van links naar rechts: president Romney, president Spencer W. Kimball en zuster Kimball

geroefde (vergoedt) . . . naar de inzetten die doen leven (wandelt), zodat hij geen onrecht meer bedrijft - hij zal zeker leven" (Ezechiël 33:14,15).

Mozes onderwees: „Wanneer iemand een rund of een stuk kleinvee steelt . . . zal hij vijf stuks rundvee als vergoeding geven voor het rund en vier stuks kleinvee voor het stuk kleinvee" (Exodus 22:1).

Een pleitende zondaar moet eveneens alle mensen alle overtredingen die zij jegens hem begaan hebben vergeven. De Heer heeft niet de verplichting om ons te vergeven, tenzij onze harten volledig gezuiverd zijn van alle haat, bitterheid en aanklachten jegens anderen.

5. *Het doen van de wil des Vaders.* Ik heb in maart 1978 voor mijn drieëntachtigste

verjaardag veel verjaarskaarten gekregen. Een was ingebonden tot boek en omvatte 4700 handtekeningen van jongeren die getekend hadden. Er waren ook nog vele andere handtekeningen - duizenden. Zij legden beloften voor hun hele leven af met verklaringen zoals de volgende:

„Geachte president Spencer W. Kimball,

Als inwoner van deze aarde beloof ik u en de Heer plechtig om grotere stappen te nemen, mijn pas te versnellen en op mijn tenen te lopen om het werk van de Heer te doen.

Ik beloof mijn tiend mijn hele leven trouw en geregeld te betalen.

Ik beloof u en de Heer het Woord van Wijsheid te gehoorzamen, zelfs als de

verleiding groot wordt. Ik zal nooit tabak, sterke drank, thee, koffie of verdovende middelen aanraken.

Ik beloof aan mijn avond- en morgengebed te denken. Ik zal nooit de Heer, noch zijn rijke beloften, noch zijn beschermende zorg, noch zijn rijke zegeningen vergeten.

Ik beloof bovenal dat ik rein en onbevlekt door de talrijke verraderlijke verleidingen door het leven zal gaan. Ik zal mij nooit met enige onzedelijkheid inlaten.

Ik beloof dat ik grotere stappen zal nemen door de Schriften en andere goede boeken te lezen en in mij op te nemen. Ik beloof plechtig dat ik mijn pas zal versnellen in de liefde voor mijn naasten en met hen zal samenwerken om rechtvaardigheid te bereiken.

Ik zal op mijn tenen lopen om alle geboden van de Heer te begrijpen en ze uiterst zorgvuldig en liefdevol in praktijk te brengen.”

Welnu, broeders en zusters, wij waarde- ren u bijzonder en wij zijn trots op u en trots op de verslagen die u maakt, trots op de toewijding die u toont, trots op de opofferingen die u zich getroost. Ik zeg u dat wij u liefhebben. Elke vergadering die wij houden, bidden wij voor u, wij bidden thuis ook elke avond en elke morgen voor u, ook in ons persoonlijk avondgebed; wij bidden voor u, opdat u zich rein moogt houden. Rein - wij bedoelen dat van het begin tot het einde. Vrij van alle smerigheid die de wereld ons opdringt - verdovende middelen en drank, en roken, vulgariteit, de porno- grafie - al die zaken waaraan u geen deel hoeft te hebben. U moet er beslist niet aan toegeven.

Doe de volledige wapenrustig Gods aan. Besteed aandacht aan uw persoonlijke en familiegebeden en godsdienst oefeningen in familieverband; heilig de sabbat- dag; onderhoud het Woord van Wijs- heid volledig; besteed aandacht aan alle verplichtingen jegens uw gezin; en houd, bovenal, uw leven rein en vrij van alle onheilige en onreine gedachten en han- delingen. Vermijd alle contacten die de hoge en rechtvaardige normen die voor ons zijn ingesteld ontoren en verlagen. Dan zal uw leven soepel verlopen en zul- len vrede en vreugde uw deel zijn. □

Extra afdrukken van deze toespraak

Extra afdrukken van deze toespraak kan men (via de plaatselijke bestelmanager) aanvragen bij het Distributiecentrum. De kosten van zo'n afdruk bedragen (inclusief administratie- en verzendkosten): hfl. 0,55/Frs. 8,75.

Algemene vergadering van de Zustershulpvereniging

De volgende toespraken werden gehouden tijdens de algemene vergadering van de Zustershulpvereniging op zaterdagavond 27 september in de Tabernakel te Salt Lake City. HLD-vrouwen van achttien jaar en ouder kwamen tezamen in negen landen en op 2051 verschillende plaatsen over de gehele wereld om te luisteren naar de boodschappen van president Spencer W. Kimball; zuster Barbara B. Smith, algemeen presidente van de Zustershulpvereniging; zuster Mary F. Foulger en zuster Addie Fuhrman, beiden lid van het algemeen bestuur van de Zustershulpvereniging; zuster Shirley W. Thomas, tweede raadgeefster in het algemeen presidium; zuster Marian R. Boyer, eerste raadgeefster in het algemeen presidium; en ouderling Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf Apostelen. Het thema voor de vergadering was „Eerst leren - dan onderwijzen”, waarbij gesproken werd over de verantwoordelijkheid van iedere vrouw om haar eigen kennis te vergroten en een zegen te zijn voor allen op wie zij invloed uitoefent.

President Spencer W. Kimball

„Eerst leren – dan onderwijzen”

Lieve zusters, ik groet u en heet u welkom op de meer dan tweeduizend plaatsen waar u vanavond over de gehele wereld vergaderd bent. Wij hebben grote waardering voor u en hebben u lief met geheel ons hart. Wij hebben groot res-

pect voor u, wij eren u, en wij hebben u nodig. „In de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw” (1 Korintiërs 11:11). Wij verheugen ons in uw rechtschapenheid en in de invloed ten goede die u bezit als per-

Leden van het algemeen presidium Jongevrouwen, verwelkomen tijdens de algemene vergadering van de Zustershulpvereniging die gehouden werd op 27 september op een vriendelijke wijze de bezoekers

soon, als echtgenote, als moeder en als grootmoeder. Wij stellen de getrouwe en toegewijde zusters op prijs die nog niet een volheid genieten van het gezinsleven. De Heer heeft u lief, want u bent sommige van de meest edele geesten van onze Vader in de hemel. Wanneer u getrouw blijft, zal geen enkele eeuwige zegening u onthouden worden.

Ik ben blij met het thema dat voor deze vergadering is gekozen, „Eerst leren - dan onderwijzen”. Mijn hele huwelijksevenen ben ik gezegend geweest met mijn lieve gezellin, Camilla, die altijd zo'n onlesbare dorst naar kennis heeft gehad.

Zij is altijd aan 't lezen en het navorsen. Zij gelooft heel letterlijk de raad van de Heer bij monde van de profeet Joseph Smith: „Welk grondbeginsel van ontwikkeling wij in dit leven ook zullen ver-

„U, mijn geliefde zusters, kunt een macht tot liefde en waarheid zijn waar grote behoefte aan is.”

werven, in de opstanding zal dit met ons verrijzen” (LV 130:18). Gedurende de drieënzestig jaar van ons huwelijk heeft zij niet alleen steeds geleerd, maar ook haar kennis doorgegeven, zowel door voorbeeld als door onderwijs. Meer dan een halve eeuw lang is zij huisbezoekster geweest, en heeft voor een groot gedeelte van die tijd de geestelijk-levenlessen van de Zustershulpvereniging onderwezen. Liever zusters, blij allemaal dicht bij de kerk. Volg haar profeten, zodat u niet verdwaald zult raken en degenen die misschien de weg kwijt zijn geraakt, zult kunnen helpen deze weer te vinden. Heb uw gezin lief en zorg ervoor en houd vooral iedere week uw gezinsavond. Thuis is waar vrede en liefde heersen. Wees ook goede burens en naasten zodat, ook al verlikt de liefde van de meesten (zie Matteüs 24:12), uw gezinnen en uw burens niet worden beroofd van uw zorg en liefdediensten. Blijf goede echtgenoten en moeders, dochters en zusters zodat, ook al nemen liefde en vrede af in de wereld, er nog steeds liefde en vrede is bij u thuis.

Er zijn zoveel verschillende stemmen. Sta mij toe te herhalen wat ik twee jaar

geleden tegen de zusters op de vrouwenvergadering zei: Laat andere vrouwen blindelings datgene najagen wat zij zelf zuchtig menen te zien als hun belangen. Maar u, mijn geliefde zusters, kunt een macht tot liefde en waarheid zijn en een rechtvaardig voorbeeld op deze aarde, waar grote behoefte aan is. „Komt, hoort naar eens profeten stem, en luistert naar Gods woord” (*Heilige lofzangen*, nr. 60).

De Heer is aan het roer! Hij zal ons erdoorheen loodsen. Dit is zijn werk, waarvan de Zustershulpvereniging zo'n belangrijk onderdeel is. Lieve zusters, wees trouw aan de geweldige organisatie van de Zustershulpvereniging. Zij werd honderdachtendertig jaar geleden onder inspiratie van de Heer door de profet

Joseph Smith georganiseerd. Steun haar en versterk haar terwille van uzelf, uw gezin en de kerk. Laten wij verder, net zoals wij alle geboden moeten onderhouden, putten uit en ten volle gebruik maken van alle andere fundamentele programma's van de kerk, zodat wij sterk en evenwichtig zullen zijn in 't leven! Als u trouw bent aan het geloof zal de Heer u en uw geliefden niet in de steek laten.

Geliefde zusters, ik weet dat God leeft, dat Jezus Christus zijn Eniggeboren Zoon is, de Verlosser van de wereld en dat dit inderdaad de kerk van Jezus Christus is, waarvan Hij het hoofd is. Ik geef u dit getuigenis en laat mijn liefde en zegen bij u achter, in de naam van Jezus Christus, amen. □

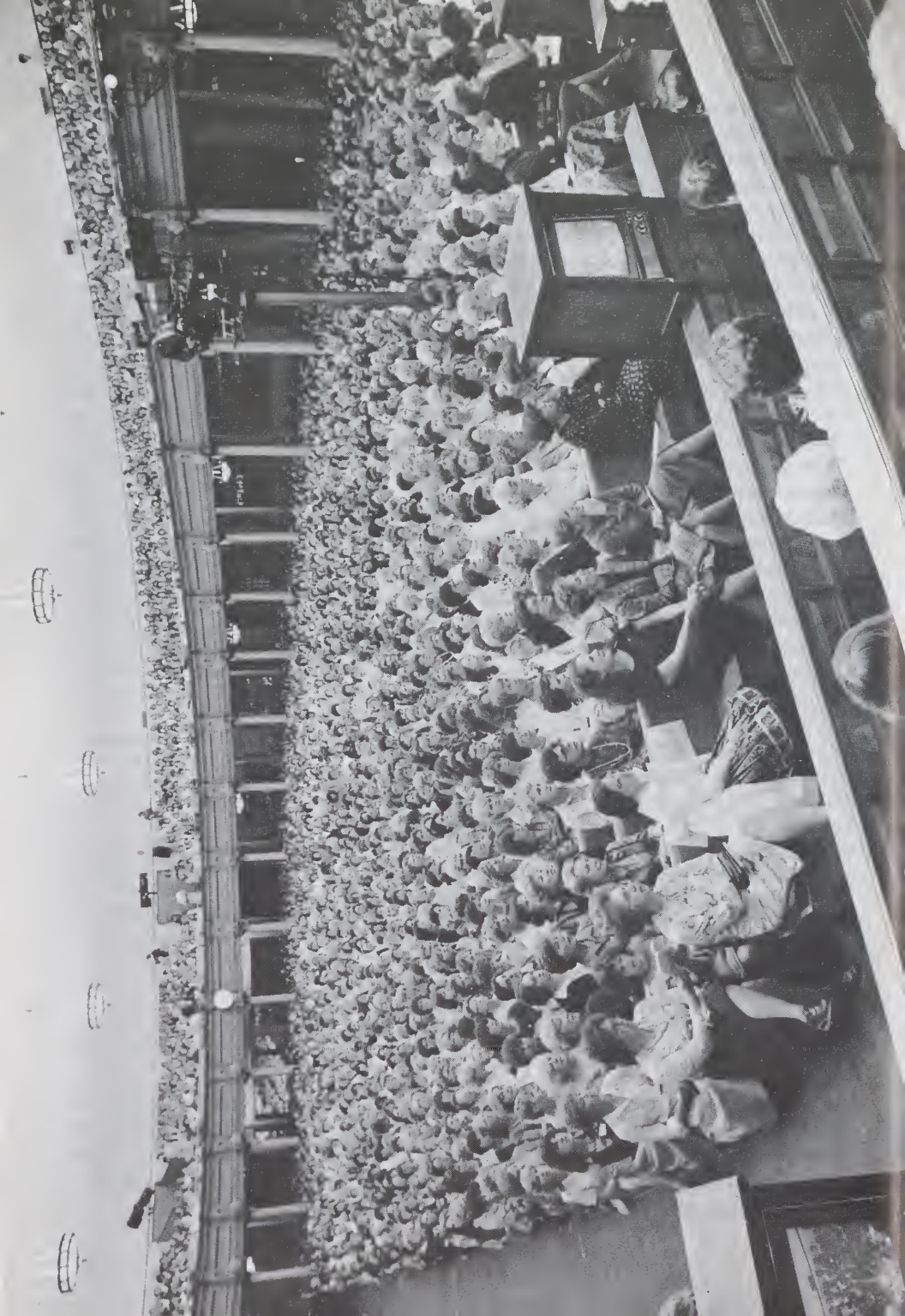

Barbara B. Smith – Algemeen presidente van de Zustershulpvereniging

De mantel der naastenliefde

Al luisterende naar president Kimball en naar de smekende woorden die door dit koor werden gezongen, werd ik eraan herinnerd hoe belangrijk naastenliefde is in de leringen van de Heer. Hij heeft

gezegd: „En *bovenal*, bekleedt uzelf - als met een gewaad - met de mantel der naastenliefde, die de mantel van volmaaktheid en vrede is” (LV 88:125; cursivering toegevoegd).

Wij dragen deze mantel wanneer wij el-
kander liefhebben door middel van han-
delingen vol tedere barmhartigheid,
waarbij immer wordt gestreefd naar de
hoogste, edelste, sterkste soort liefde - de
reine liefde van Christus. Naastenliefde,
of de reine liefde van Christus, is niet
synoniem met goede daden of weldadig-
heid. Maar vriendelijke, voorkomende,
liefdevolle daden zijn de manier waarop
Jezus Christus ons heeft opgedragen on-
ze liefde uit te drukken - zowel onze
liefde voor Hem als onze liefde voor an-
deren. Wanneer wij de middelen hebben,
zegt Hij, moeten wij geven aan hen die
gebrek lijden. Als wij attent, warm en
liefdevol zijn voor hen die ziek zijn, hen
die treuren, hen die vaderloos zijn, hen
die wij liefhebben *en* hen die u vervolgen,
dan bezitten wij naastenliefde, want wij
worden ertoe bewogen om met barm-
hartigheid te handelen.

In het Spaans betekent het woord *naas-
tenliefde* „liefde die nooit ophoudt te
bestaan.” In Micronesia houdt het
woord *liefde* „de macht om levens te
veranderen” in. Deze gevoelige nuances
geven ons een beter begrip van de reine
liefde van Christus. Naarmate dat wij
dienen met slechts het ene verlangen om
alle leven te koesteren, komen wij te we-
ten wat naastenliefde betekent.

Dit scheen karakteriserend te zijn voor
Ruth, wier gevoelens voor Naomi in het
Oude Testament opgetekend staan.
Ruth was vol mededogen, ook al waren
haar levensomstandigheden bitter. Wij
komen allemaal bittere ervaringen in het
leven tegen. Zonder het bittere zijn wij
niet in staat het zoete te kennen. De pro-
feet Lehi legde uit:

„Want het is noodzakelijk, dat er een
tegenstelling in alle dingen is. Indien dit
niet zo ware, . . . dan zou er geen recht-

vaardigheid kunnen worden teweegge-
bracht noch goddeloosheid, geen heilig-
heid noch ellende, geen goed noch
kwaad. Daardoor moesten dan alle din-
gen noodzakelijk één samengesteld ge-
heel zijn” (2 Nephi 2:11).

Ruth kende deze tegenstelling. Zij was
slechts een jonge vrouw toen haar man
overleed en haar alleen en zonder kind

„Wanneer wij ons verenigen
en één zusterschap worden,
kunnen wij werktuigen in
Gods hand worden.”

achterliet. Het was een bittere tijd, maar
toch was er de uitstekende band met
haar schoonmoeder en de kracht van
haar geloof in de God van Israël. Beide
waren door haar huwelijk in haar leven
gekomen.

Ruth las aren op het veld om zichzelf en
Naomi in het leven te houden. Maar
belangrijker dan hetgeen zij aflas van de
akkers, waren de ervaringen die zij op-
deed terwijl zij dorste om het koren van
het kaf te scheiden. Aan het eind van
haar dag bezat zij grote zegeningen we-
gens haar inspanningen. Dit is de uitda-
ging waar wij allemaal voor staan in ons
eigen leven. Ook wij moeten datgene uit
de omstandigheden en ervaringen van
het leven leren wat ons zal doen groeien,
ons geloof zal doen toenemen en ons
gemoedsrust zal geven.

Er is geen enkele manier waarop wij aan
de uitdagingen en worstelingen van het
sterfelijk bestaan kunnen ontkomen, en
daar behoren wij ook niet naar te verlan-
gen. Hoe wij ermee worstelen bepalen
wij zelf. Het evangelieplan geeft ons een

eeuwig perspectief dat ons hoort te helpen moedig datgene te doen wat wij behoren te doen.

Toen Joseph Smith de zusters toesprak in die eerste vergaderingen van de Zustershulpvereniging te Nauvoo, zei hij: „Het is een eer, waarnaar velen verlangen, om zodanig in de ogen van uw hemelse Vader te wandelen, dat gij zalig zult worden. Wij zijn God allen verantwoordelijk voor de wijze, waarop wij werken met het licht en de wijsheid, door de Here aan ons gegeven om zalig te kunnen worden” (*LvdpJS*, blz. 241).

Let erop dat hij niet zei dat het bezitten van kennis hen zou behouden. Hij zei dat het bezitten van kennis de verantwoordelijkheid inhield om te werken aan hun eigen zaligheid.

De Zustershulpvereniging wordt door de Heer klaargemaakt om ons - zijn dochters - te helpen naarmate wij ons stap voor stap in de richting van volmaaktheid begeven. De Zustershulpvereniging kan een gids zijn, een kracht, een licht, een aanwijzing. De Zustershulpvereniging kan ons leren hoe wij een liefde kunnen ontwikkelen die nooit ophoudt. Zij stelt ons herhaaldelijk in de gelegenheid om door middel van onze daden liefde ten toon te spreiden. De Zustershulpvereniging zal ons helpen waarheid van dwaling te onderscheiden in onze moderne wereld, van hetgeen Lehi een samengesteld geheel van goed en kwaad noemde.

Ik heb voor vanavond acht richtlijnen uitgekozen die volgens mij onontbeerlijk zijn, willen wij de mantel der naastenliefde ontwikkelen.

1. Ons thema voor vanavond luidt: „eerst leren, dan onderwijzen”.

Denk eens terug aan het moment dat

Jezus aan tafel zat met zijn discipelen vlak voor zijn lijden in Getsemane. Hij herinnerde hen eraan dat „de meeste onder u, . . . is, als een die dient” (Lucas 22:26; oude vertaling). Hij wendde zich tot Simon, en zei: „Simon, Simon, . . . Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken. En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders” (Lucas 22:31,32).

De methode die de Heer aan Simon Petrus openbaarde wordt aan ons allemaal gegeven. Wij moeten de beginselen van de waarheid kennen en voorts als bekeerde mensen die beginselen aan anderen gaan onderwijzen. En dus sporen wij u aan om deze vergadering te verlaten vastbesloten om te onderwijzen. Leer in de Zustershulpvereniging door middel van lessen die onder inspiratie zijn geschreven; leer op uw knieën in nederig gebed naar hedendaagse profeten; leer door te luisteren naar de influisteringen van de Heilige Geest. En wanneer u heeft geleerd, onderwijs en versterk dan uw zusters; versterk uw kinderen, uw echtgenoot, en allen waarmee u in contact komt. Onderwijs hen door middel van ieder leermoment dat u gegeven wordt; onderwijs hen door het leven dat u leidt.

2. Wees actief in de Zustershulpvereniging.

Ten einde in de Zustershulpvereniging actief te zijn moet een vrouw de vergaderingen van de vereniging bijwonen en opdrachten aanvaarden. Of u nu oud of jong bent, getrouwd of ongetrouwd, u dient de vergaderingen van de Zustershulpvereniging bij te wonen en een zusterlijke band te ontwikkelen met andere vrouwen die gelijke belangen en overtuigingen hebben. Zorg dat u er bent. Neem deel aan de lesbesprekingen.

Op zekere dag was ik aan 't praten met

Presidente Barbara B. Smith, met de jubileumdoos van de Zustershulpvereniging die in 1980 is gesloten om in 2030 weer te worden geopend

president Kimball, en toen ik mij omdraaide om zijn kantoor te verlaten, vroeg ik hem of ik iets voor hem kon doen. Hij antwoordde: „Ja, u kunt ervoor zorgen dat de vrouwen naar de Zustershulpvereniging toe komen.” Hij verzocht mij me met dat probleem bezig te houden, omdat hij weet dat het bijwonen van de vergaderingen van de Zustershulpvereniging ons in de gelegenheid stelt om geestelijk te worden versterkt, om ons begrip van eeuwige waarheden te vergroten, hetgeen ons zal helpen keuzen in ons leven te maken die het ons mogelijk maken ons behoud teweeg te brengen. Als uw huidige roeping inhoudt dat u aanwezig bent op de vergaderingen van het jeugdwerk of de Jongevrouwen, zoek dan naar andere wegen

waarop u een nauwe band kunt hebben met uw mede-zusters van de Zustershulpvereniging. Lees de lessen door. Bespreek ze met uw huisbezoeksters. Maak de Zustershulpvereniging tot een onderdeel van uw leven.

3. Verspreid de boodschap van het evangelie.

Toen Joseph de heiligen voor de laatste keer toesprak in die stoffige straat van Nauvoo, op weg naar Carthage, herinnerde hij hen eraan dat het hun taak was leven en zaligmaking te bedienen aan de gehele wereld. President Kimball blijft ons er steeds aan herinneren dat wij de grote verantwoordelijkheid hebben om onze pas te vergroten en het evangelie aan alle volkeren te prediken.

Als vrouwen van de kerk is het nodig dat

wij ons klaarmaken voor het verrichten van zendingswerk door middel van studie, van gebed en van dienstbetoon. Dan zullen wij beter in staat zijn om te leven naar de beginselen van de waarheid, en anderen, onze goede werken ziende, zullen eerder geneigd zijn onze boodschap te aanvaarden. De meeste bekeerlingen komen voor onder die mensen die actie-ve heiligen der laatste dagen kennen. Evenals duizenden van onze zoons en dochters ieder jaar uitgaan om de wereld de boodschap van zaligheid te onderwijzen, kunnen ook de plaatselijke afdelingen van de Zustershulpvereniging vele manieren vinden waarop de vrouwen

van de kerk kunnen samenwerken met de voltijdse zendingen van de kerk om de vreugdevolle boodschap aan vele andere duizenden te brengen. Een belangrijk begin is om de zendingen regelmatig te voorzien van de namen van niet-leden die zij kunnen onderwijzen.

Overweeg de mogelijkheid van een zending voor uzelf, óf als gewone zendeling, óf als zendeling met een bijzondere opdracht. Een raadgeefster in ons ZHV-presidium van de ring heeft net samen met haar man een zendingoproep naar Nigeria aanvaard. Ze zei : „Ik zou waarschijnlijk een gemakkelijker leven hebben als ik niet ging, maar ik wil het evangelie met anderen delen, zodat zij net zo gezegend kunnen zijn als ik.”

Wees oprecht geïnteresseerd in het leren kennen van mensen die dienstbaar zijn in de gemeenschap, mensen in uw buurt, op uw werk - waar uw werkzaamheden voor die dag u ook heenvoeren. Wees oprecht in uw vriendschap en in het naleven van hetgeen u gelooft, en er zullen zich steeds meer gelegenheden voordoen om over het evangelie te spreken.

4. Leer de beginselen van het welzijnswerk kennen en leef ze na.

Bedenk dat het wezen van het evangelieplan bestaat uit het zorgen voor de armen en behoeftigen, het tot ontplooiing brengen van een gezin dat sober en met vooruitziende blik leeft, en het bijdragen aan het hulpsysteem van de kerk, zodat er voldoende goederen zullen zijn om te voorzien in de behoeften van hen die zich genooddaakt zien om er een beroep op te doen. Ieder van ons heeft de ons door God gegeven taak om onze liefde en deernis kenbaar te maken aan hen die bijzondere behoeften hebben en zwaar belast zijn. Wij kunnen het welzijnswerk van de kerk niet over 't hoofd zien.

5. Wees u bewust van de veranderlijkheid van de omstandigheden van het leven, zowel voor uzelf als voor anderen. Wij worden steeds gewezen op de realiteiten van het leven, die vele verschillende fasen omvatten - van jeugd tot volwassenheid, van ongehuwd tot gehuwd, van een huis vol kinderen tot een leeg huis, van het leven in het leger tot het burgerlijk bestaan, van een drukke werkkring tot het gepensioneerd zijn, van getrouwd zijn tot het bestaan als weduwe of gescheiden vrouw, van jong en vol energie tot oud en afhankelijk. Iedere overgang brengt eigen spanningen en moeilijkheden met zich mee. Ieder van ons heeft bij tijd en wijle een luisterend oor en bemoediging nodig naargelang wij trachten onze weg door het leven te vinden. De medewerksters en leden van de Zustershulpvereniging kunnen hun naasten door deze moeilijkheden heen helpen. Wij moeten opmerkzaam zijn op de veranderingen die plaatsvinden in het leven van de ander.

6. Leg goede huisbezoeken af.

Het huisbezoek is een werktuig dat ons gegeven is door de Heer. Wanneer het op de juiste manier wordt aangewend, is het een grote bron van inspiratie, kracht en troost. Er bereiken ons dikwijls verhalen over zusters wier gebeden op een welhaast wonderbaarlijke manier werden verhoord doordat de huisbezoeksters verschenen op een kritiek moment. In een verstedelijkte wereld die vaak vol eenzaamheid is, te midden van de menigte, zijn huisbezoeksters onontbeerlijk. Zij zijn de manier waarop de Heer ons helpt om voeling met elkaar te houden, en ik geloof dat zij een blijk zijn van zijn erkenning van de heiligheid van ieder huisgezin. Waar het huisbezoekprogramma behoefte aan heeft is een grote-

re toewijding aan hen die wij geroepen zijn te bezoeken.

7. Wees een verbindende schakel.

Werp in de loop van dit gedenkwaardige, historische jaar een blik op uzelf als een verbindende schakel tussen het verleden en de toekomst. Velen van u zijn bezig met het vullen van een jubileumdoos, zoals deze hier, die wij vanavond gaan sluiten. Anderen kunnen het idee alsnog overwegen. Onze grootmoeders voor ons sloten jubileumdozen. Wat er in de doos wordt gestopt dient de geest van onze zusters, alsmede hun huidige activiteiten, te vertegenwoordigen, zodat zij die de dozen over vijftig jaar openmaken een inzicht zullen krijgen in onze toewijding en ons geloof.

Individueel bent u al een schakel in de geweldige, voortgaande ervaring van het mensdom. Maar u kunt ook bijdragen aan een begrip van ons tijdperk door de dagboeken die u achterlaat en door de dingen die volgens u het bewaren waard zijn. Wees een vitaal onderdeel van het aan elkaar schakelen voor de eeuwigheid van hen die u zijn voorgegaan, hen die nu op aarde leven, en hen die nog moeten komen.

8. Acht uzelf hoog.

De Schriften getuigen van het feit dat onze Hemelse Vader zijn kinderen hoger acht dan al zijn andere scheppingen. Zij dragen de onsterfelijkheid en het eeuwige leven in zich. Ieder van ons heeft de mogelijkheid om te worden zoals Hij is. Iedere vrouw in de kerk behoort te beseffen dat *geen enkele* van de zegeningen die onze Vader voor zijn getrouwe dochters heeft, *zal worden onthouden aan hen die er waardig voor zijn*. Het doel van de Zustershulpvereniging is ieder van ons, gehuwd of ongehuwd, te helpen zich door getrouwheid erop voor te bereiden

om als de eeuwige metgezellin van een echtgenoot voor eeuwig te heersen, en niet om te menen louter als dienende engel te moeten optreden.

Wanneer wij ons verenigen en één zusterschap worden in onze vergaderingen en activiteiten, kunnen wij samen werktuigen worden in Gods handen waarmee Hij zijn werk kan verrichten. Wij worden gemotiveerd tot goede werken door de aanvaardende, bemoedigende en veredelende liefde van Christus. Lieve zusters, „bovenal, bekleedt uzelf - als met een gewaad - met de mantel der naasten-

liefde, die de mantel van volmaaktheid en vrede is” (LV 88:125).

God geve dat wij eerst mogen leren en dan onderwijzen met een ontvankelijke geest en een duidelijk doel voor ogen. Moge wij zo volmaakt verenigd zijn door middel van de mantel der naastenliefde, dat wij in staat zullen zijn alle zegeningen die de Heer voor ons heeft bereid vanaf de grondlegging der aarde bijeen te zamelen. Dit bid ik in alle nederigheid en in de naam van Jezus Christus, amen. □

Mary F. Foulger – Lid van het algemeen bestuur van de Zustershulpvereniging

Moederschap en het gezin

Lieve zusters, het is mijn overtuiging dat u, net als onze priesterschapsbroeders, „volgens de voorkennis van God wegens hun buitengewoon groot geloof en goede werken sedert de grondlegging van de wereld (bent) geroepen en voorbereid . . . (omdat u) het goede (heeft) gekozen . . . en daarom (wordt u) geroepen met een heilige roeping” (Alma 13:3).
Wij zijn vervuld van ontzag voor

Maria's opdracht om de moeder van de Heer te zijn, maar ook wij zijn geroepen om moeder te zijn van goden. Vrouwen die lid zijn van de kerk weten dat het doel van de schepping afhankelijk is van onze bereidheid om aardse moeders te zijn van de geestelijke kinderen van God. Daar het zijn werk en heerlijkheid is zijn kinderen tot het eeuwige leven te voeren, is dat ook ons werk en onze heerlijkheid

als moeders. Dat het inderdaad werk is zal geen enkele moeder ontkennen. Dat het heerlijkheid betreft, blijkt uit het feit dat de grootste beloften van de Vader te maken hebben met vreugde in het nakomelingschap. „Verflauwt daarom niet in goeddoen, want gij legt het fundament van een groot werk” (LV 64:33). Er bestaat inderdaad geen groter werk.

Onze zes kinderen waren nog jong en volkomen afhankelijk toen mijn man mij vroeg hem te vergezellen op een zakenreis. Ik was nog nooit zo ver weg geweest van mijn kinderen. Aanvankelijk was ik in de wolken, maar naarmate het tijdstip van ons vertrek naderde, werd ik geheel vervuld met angst. Als mij iets overkwam, wat zou er dan van hen worden? Ik werd zo geobsedeerd, dat ik de nacht voorafgaande aan ons vertrek besteedde aan het opstellen van een brief met instructies aan iemand die ik smeekte voor mijn kinderen te zorgen in het geval ik niet terugkwam. Ik noemde alle dingen die volgens mij onontbeerlijk waren voor hun welzijn, en tenslotte voegde ik er een naschrift aan toe: „Neem ze alsjeblieft dikwijls in je armen.”

Zo niet mijn armen, dan de hare - want de armen van een moeder omsluiten een kind met tedere betuigeling, geborgenheid en liefde. Zij beschermen tegen angst en het kwaad.

Ik heb als moeder fouten gemaakt. Ongeacht onze cultuur of in welk land wij wonen, maken wij als moeders allemaal fouten. Maar door middel van bekering en het zoenoffer van Jezus Christus, en door steeds zijn liefde over te brengen, kunnen wonderen plaatsvinden en kunnen verkeerde dingen worden rechtgezet. Geef het nooit op. Laat de moeder nooit zakken.

Tegen moeders die er alleen voor staan om kinderen op te voeden zeg ik: Bedenk dat u en de Heer samen een meerderheid vormen. Wanneer u uw kinderen in de armen sluit, zijn zijn armen ook daar. Voel u veilig, want zijn armen zijn de hele dag lang naar ons uitgestrekt. Ouderling John W. Widtsoe zei: „Het

„Wanneer er een belangrijke beslissing moest worden genomen, zei moeder altijd: „Laten wij ermee tot de Heer gaan.””

moederschap kan even universeel en plaatsvervangend worden uitgeoefend als het priesterschap.” (*Priesthood and Church Government*, rev.ed., Salt Lake City: Deseret Book Company 1954, blz. 85.)

Tegen hen die nog geen kind hebben gebaard, zeg ik: oefen het moederschap uit. Laat uw armen een verlengstuk zijn van die van de Heiland in het verschaffen van liefde en geborgenheid aan al zijn kinderen.

Eén moeder leerde haar vertrouwen te stellen in de arm des Heren, leerde haar zoon hetzelfde te doen. Toen hij later, als volwassen man, getuigde van de macht van het gebed, zei hij: „Door het voorbeeld van mijn moeder, leerde ik te vertrouwen op de Heer. Wanneer er een belangrijke beslissing moest worden genomen, bespraken wij het probleem, waarna mijn moeder altijd zei: ‚Laten wij ermee naar de Heer gaan.’ Ik kwam dikwijls thuis om te ontdekken dat het huishoudelijke werk er nog lag en dat

mijn moeder in gebed geknield lag. Als ik vrienden bij me had en zij vroegen: „Wat doet je moeder?” antwoordde ik altijd: „Zij legt een probleem voor aan de Heer.””

Zijn armen zullen er zijn wanneer de onze ontbreken. Leer hen naar zijn armen toe te lopen.

Mijn moeder stierf net drie weken voordat mijn eerste kind werd geboren. O, wat verlangde ik naar haar. De zusters van de Zustershulpvereniging zijn mijn moeder geweest. Ik heb de armen van de Heer om mij heen gevoeld door middel van deze heilige zusterschap, door middel van de kennis en opleiding die ik in de Zustershulpvereniging heb ontvangen.

God heeft de vrouwen van de kerk geroepen om zijn kinderen voor te bereiden op de eisen van de laatste dagen. Ten einde deze roeping te vervullen moeten

zij zowel leerlingen als onderwijzeressen zijn van de eeuwige waarheden. Wij moeten de Schriften bestuderen, opdat wij onze kinderen kunnen wapenen met de kennis van Jezus Christus en zijn evangelie. Wij moeten ons gezin beschermen tegen ieder indringen van het kwaad. Wij moeten streven naar de leiding van de Heilige Geest. Wij moeten van onze woning een heilige plaats maken waarin wij kunnen staan (zie LV 45:32). Zusters, wij moeten hier getrouw de heilige taak vervullen die wij daar bereidwillig hebben aanvaard.

Laat ons eerst leren en dan onderwijzen dat de Heer ons een profeet heeft gegeven om ons de weg terug naar Hem te wijzen; eerst leren en dan onderwijzen dat Jezus de Christus is, dat Hij leeft, en dat onze enige geborgenheid in zijn armen ligt. Daarvan getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus, amen. □

Addie Fuhriman – Lid van het algemeen bestuur van de Zustershulpvereniging

Ongehuwd zijn: Hoe de Zustershulpvereniging kan helpen

Ik bid dat de geest des Heren mijn gedachten en gevoelens vanavond zal vergezellen.

Kurt is mijn buurman en hij heeft een landbouwbedrijf. En Kurt zei dat als het bleef regenen en de grond zo drassig bleef, de tuinen bedorven zouden zijn. Iedere dag inspecteerde ik de tuin en keek toe, terwijl de bladeren van de besenstruiken en vruchtbomen alsmat donkerder en tenslotte zwart werden. Tegelijkertijd werd ik eraan herinnerd dat zonneshijn en regen, en hun komen en gaan, buiten mijn macht liggen. Wederom werd ik eraan herinnerd dat het geloof vereist om te planten - en om te worden geplant. Niet alle omstandigheden van het leven kunnen worden beheerst - bij tijd en wijle kunnen ze worden beïnvloed, maar beheerst, nee! Bijgevolg wordt het geloof om zich aan te passen en te groeien op de plaats waar wij zijn geplant, of onszelf hebben geplant, van kritiek belang.

Wat de verschillende plaatsen, waar wij

geplant zijn, betreft: sommige vrouwen werken buitenshuis, sommigen doen dat niet; sommigen ervaren hun omstandigheden als onaangenaam, anderen niet; sommigen genieten een goede gezondheid, anderen niet; sommigen huilen wanneer zij verdriet hebben, anderen niet; sommigen zijn verlegen, anderen niet; sommigen zijn gehuwd, anderen zijn dat niet. Soms zijn onze verschillen in 't oog springend, welhaast wrang; soms veroorzaken onze overeenkomsten verwarring en ontmoediging. Toch schiep de Heer en zag Hij onze overeenkomsten; de behoefte aan voedsel en rust voor ons lichaam, lucht om te ademen; de behoefte om te beminnen en te worden bemind; om te streven naar hogere dingen. De Heer zag zowel onze overeenkomsten als onze verschillen, en stelde beide op prijs. En vanuit die wijsheid zorgde Hij binnen de kerk voor de Zustershulpvereniging, waar evangeliebeginselen konden worden onderwezen die het hart en het leven kunnen beroe-

ren van iedere vrouw - van u, van mij, van jong, oud, gehuwd of, net als ik, ongehuwd.

Vanavond wil ik de aandacht vestigen op de evangeliebeginselen geloof, hoop en liefde en de kracht die ik eruit heb

„Heb elkander lief; zaai en u zult oogsten; steun de priesterschap.”

geput, alsmede de mogelijkheid voor iedere vrouw om ze na te leven en ze tot een deel van haar leven te maken. De ervaring heeft mij geleerd dat deze beginselen soms gemakkelijker worden geleerd samen met een ander, en soms alleen.

Geloof. Het lijkt mij moeilijk om een thuis te scheppen en ervoor te zorgen dat het een middelpunt wordt waar geleerd wordt, wanneer je daar helemaal alleen woont. Maar als je een thuis omschrijft aan de hand van de kwaliteit van hetgeen er plaatsvindt, eerder dan aan de hand van het aantal mensen dat er woont, kun je het geloof uitoefenen dat vereist is om de begrippen die geleerd zijn door middel van lessen en minicursussen over zuinig leven en het verfraaien van je omgeving toe te passen. Vervolgens kunt u dat geloof uitbreiden door anderen bij u thuis uit te nodigen om te delen in die sfeer van warmte en opdoen van kennis.

Ik ben mij bewust van de strijd die ermee gemoeid is wanneer men gekwetst of eenzaam is, of pijn lijdt, en men zich moet afvragen of er wel iemand is door wie u goed genoeg wordt gekend, dat hij of zij op de juiste wijze op u zal reageren.

Maar als u aanneemt dat een deel van het reageren van de ander op uw behoeften besloten ligt in uw bereidheid om uw gedachten, gevoelens en waarden mede te delen, dan wordt geloof een zegen die u versterkt bij het anderen deelgenoot maken van uzelf. Delen en reageren zijn het proces van het zusterschap.

Hoop. Het overstelpt mij te weten dat ik een rentmeesterschap heb om de aarde te vervullen en ervoor te zorgen dat alle dingen tot rijpheid komen en daarnaast te weten dat ik dit misschien zonder een metgezel zal moeten doen. Maar krachtens de hoop kunt u een ander vervullen en helpen door te reageren op zijn of haar emotionele, fysieke, verstandelijke en geestelijke behoeften in plaats van aan te nemen dat men alleen kan vervullen en kan helpen tot rijpheid te komen door letterlijk te baren. In deze hoop zult u veel steun vinden en tot grote kennis komen in het kader van het welzijnsprogramma, liefdediensten en het huisbezoek.

Het komt mij soms onmogelijk voor om mijn hart aan iemand te schenken, wanneer er niet iemand is die mij diezelfde toezegging heeft gedaan. Zonder die uitwisseling, die menselijke toezegging, wordt het eenvoudiger om te houden van een taak, een baan of misschien een levenloos voorwerp. Niettemin kunnen de troost en het gezelschap van de hoop u toestaan om uzelf en uw liefde te schenken, terwijl het risico verbonden aan deze toezegging wordt verminderd. Begrippen die gevat zijn in lessen over dienstbetoon, persoonlijke verhoudingen, vergeving en dagelijkse blijken van liefde, kunnen u helpen zeggen: „Mijn hart is het uwe” - en wel tegen één of velen.

Liefde. Het werkt verlamdend om

mij af te vragen of ik ooit kan bijdragen aan een geheel, een unit, of kan helpen bij het opbouwen van onderdelen die het geheel beter maken dan het is, wanneer ik mijzelf niet kan zien als iemand waaruit een gezin of een dergelijke unit ontstaat. Maar wanneer ZHV-presidenten op ring- en wijkniveau ons roepen en erbij betrekken, en wanneer wij visie hebben en het aandurven en liefde aanbieden, zullen wij binnen de grenzen van ons huidige bestaan een zusterschap, een wijk en een gemeenschap vinden die ons nodig hebben, ons verwelkomen, en op ons gaan vertrouwen om zelf compleet te zijn.

Geloof, hoop en liefde - drie beginselen die ons kunnen helpen bij het vervullen van de liefde en de wet van Christus. De Schriften geven aan hoe wij deze beginselen kunnen naleven en verrijken:

In Galaten 6:2 staat: „Draagt elkanders lasten en vervult alzo de wet van Chris-

tus .” En zoals een volksliedje zegt:

*Houd van elkaar,
Draag elkanders lasten,
Deel in elkanders vreugden,
En breng elkander thuis.*

Wij hebben allemaal wel enig idee van hoe het is om „thuis te komen” en van de blijdschap en het gevoel van vrede dat dit met zich mee kan brengen.

Wij kunnen lasten dragen en vreugde delen, ongeacht of wij ongehuwd of gehuwd zijn. Ik ben dankbaar voor hen die mijn lasten hebben gedragen en mijn vreugden hebben gedeeld en mij hebben toegestaan hetzelfde voor en met hen te doen.

Het is mijn gebed dat ieder van ons geloof, hoop en liefde kan hebben en aanbieden door elkanders lasten te dragen en in elkanders vreugden te delen, zodat wij met Jezus Christus thuis zullen komen. In zijn naam, amen. □

*Shirley W. Thomas –
Tweede raadgeefster in het algemeen presidium van de Zustershulpvereniging*

De leerstellingen van het koninkrijk

„Eerst leren - dan onderwijzen.” De prachtige woorden van dit lied sporen ons aan om geloof te ontdekken in de wet van de oogst, om te bedenken dat het groeiende zaad het beloofde graan wordt.

In ons verlangen om kant-en-klare oplossingen te vinden voor de problemen waar wij voor staan, zien wij wel eens fundamentele waarheden over 't hoofd, als gevolg waarvan wij er niet in slagen op de goede manier te leren. Heb elkander lief; zaai en gij zult oogsten; steun de priesterschap - deze en andere leerstellingen van het koninkrijk worden een vaste basis. In de waarheid ervan liggen de antwoorden en oplossingen. Naarmate wij deze waarheden leren en naleven, kunnen wij een zegen zijn in het leven van anderen.

Een van mijn vrienden vertelde onlangs op een vergadering hoe hij, toen hij tegenover een bijzonder moeilijk probleem stond, ouderling Boyd K. Packer om raad vroeg. In de loop van hun gesprek vroeg deze hem: „Zou het enig

verschil maken als u bedacht dat dit inderdaad de kerk van Jezus Christus is?” Toen het probleem duidelijk tegenover de wezenlijkheid van de waarheid werd gesteld, was het probleem snel opgelost. Misschien zouden we een eender soort toets kunnen toepassen op een probleem op het terrein van de Zustershulpvereniging: heeft een vrouw een hogere opleiding of een beroepsopleiding nodig als zij toch huisvrouw wordt en een gezin gaat stichten? Zou het antwoord hierop duidelijk worden als wij bedenken dat wij de kinderen van een eeuwige Vader zijn, die ernaar streven in zijn tegenwoordigheid terug te keren?

Daar het waar is dat wij kinderen van God zijn, behoort dan niet iedere vrouw te zoeken naar licht en waarheid, ten einde haar eigen volmaking te bereiken, en wanneer zij gezegend is met kinderen, hen een milieu te verschaffen waarin zij naar het godschap toe kunnen groeien? Het verschaffen van dat milieu kan soms meer vergen dan wij hadden verwacht. Ik herinner me nog heel goed hoe een

van onze kinderen, die toen in de eerste klas zat, de keuken binnenstormde om mij een nieuw woord te vertellen dat hij net had geleerd. Het was een moeilijk „grotemensen”-woord, maar hij was het zo trots aan ’t spellen en uitspreken. Hij maakte echter één spelfout. Achteraf weet ik niet zeker waarom ik hem niet verbeterde. Misschien dacht ik dat het er voorlopig niet toe deed. Hij ging van de keuken naar waar zijn vader zat te studeren en vertelde ook hem zijn nieuwe woord. Zijn vader legde de fout uit en verbeterde haar.

Onze zoon kwam bij mij terug en vroeg: „Mam, waarom zei je niet dat ik het verkeerd deed?” Ik had er die dag geen goed antwoord op, maar ik leerde wel een goede les. Ik leerde hoeveel het er inderdaad toe doet, en dat kinderen erop rekenen dat hun moeder hen wel zal vertellen wat er verkeerd is - wat er verkeerd en wat er goed is aan woorden, aan het leven, en aan de wereld, waarmee zij trachten in het reine te komen. Ik geloof niet dat het mogelijk is voor een moeder om een te goede opleiding te hebben gehad voor haar taak.

Leren is voor iedere vrouw bestemd; het heeft niets te maken met het feit of wij gehuwd of ongehuwd zijn, of al dan niet kinderen hebben.

In de nieuwe opzet van het ZHV-bestuur op ringniveau is extra aandacht gegeven aan het welzijnswerk, liefdediensten, en de behoeften van individuele vrouwen. Het resterende werk van de Zustershulpvereniging is verdeeld in twee fundamentele terreinen met betrekking tot de verantwoordelijkheid van de vrouw; huishoudkunde en ontwikkeling. Het is van grote betekenis dat wij niet spreken van huishoudkunde *of* ontwikkeling, maar huishoudkunde *en* ont-

wikkeling. Voor een vrouw die lid is van de Zustershulpvereniging wordt de heerlijkheid die zo nauw verbonden is met heerlijkheid ten dele bereikt door haar aanvaarding van de verantwoordelijkheid om, ongeacht haar omstandigheden, een gezin te stichten - en vervolgens wetenschap en het licht van het evangelie in dat gezin te brengen.

De nadruk die in het programma van de Zustershulpvereniging wordt gelegd op ontwikkeling heeft de bedoeling de vrouw te helpen om een plaats in haar leven in te ruimen voor het leren, om zoveel als zij maar kan te leren, en voor het ontwikkelen van haar gaven en talenten. Hetgeen zij leert zal haar invloed ten goede uitbreiden naarmate zij vervolgens anderen onderwijst en ten zegen is. Onze president, Spencer W. Kimball, heeft ieder van ons krachtig aangespoord ervoor te zorgen dat wij goed

„Geloof, hoop en liefde -
beginselen die bijdragen tot
het vervullen van de wet van
Christus.”

ontwikkeld zijn en ons behoorlijk kunnen uitdrukken: om sterk, onafhankelijk en getrouw te zijn.

Onlangs kwam er een jonge vrouw naar ons kantoor om over de Zustershulpvereniging te praten. Toen zij werd gevraagd of zij er wat voor voelde te helpen bij een project dat wij moesten uitvoeren, antwoordde zij: „Daar voel ik heel veel voor, maar ik moet u waarschuwen dat ik een aantal moeilijke vragen ga stellen.” Wij konden haar vertellen dat wij moeilijke vragen niet uit de

weg gaan. Gesterkt door de ware beginselen van het evangelie, moeten de vrouwen van de Zustershulpvereniging de uitdagingen van deze tijd aannemen.

Zoals president Joseph F. Smith jaren geleden heeft gezegd: „De Zustershulpvereniging (zal) vrouwen . . . hebben, die niet alleen bezielde zijn door . . . het getuigenis van Christus in het hart . . . maar ook jeugdig, krachtig en intelligent zijn, waardoor het hun mogelijk zal zijn zich van de grote taken en verantwoordelijkheden die op hen rusten te kwijten. . . vrouwen die gelovig, moedig en rein zijn.” (*Evangelieleer*, blz. 388.)

Dit is de kerk van Jezus Christus.

Wij zijn allemaal kinderen van onze Hemelse Vader.

De Zustershulpvereniging werd van

Godswege georganiseerd en is een belangrijk onderdeel van de herstelling van de kerk in de laatste dagen.

Wij hebben de opdracht en de verantwoordelijkheid om de leerstellingen van het koninkrijk te onderwijzen en de zusters te helpen die leerstellingen in verband te brengen met belangrijke facetten van hun leven, opdat zij kunnen „leven hebben en overvloed” (zie Johannes 10:10), en oplossingen kunnen vinden voor de problemen waarmee zij worden geconfronteerd.

Het is zowel onze kracht als ons voorrecht om de priesterschap van God te steunen.

Dat er vreugde en voldoening te vinden is in dit werk, getuig ik in de naam van Jezus Christus, amen. □

*Marian R. Boyer –
Eerste raadgeefster in het algemeen presidium van de Zustershulpvereniging*

Organiseert u

Lieve zusters, het is een voorrecht om samen met u te vergaderen in de Tabernakel, en om deel te nemen aan de uitzending voor de rest van de kerk. U vertegenwoordigt het beste van het leven, want u bent de dochters van onze He-

melse Vader, die de rijke zegeningen van het lid zijn van de kerk weerspiegelen. Het woord *gezinsverzorging* heeft voor ons allemaal grote betekenis. Aan ons, als vrouwen, is een bijzondere zending gegeven om de gezinsverzorgsters te zijn

van de kerk, de maatschappij en de wereld.

In een toespraak op een conferentie van de Zustershulpvereniging zei president J. Reuben Clark: „Moge God u begrip geven van wat het inhoudt een ware gezinsverzorgster te zijn, zodat u langs deze weg niet alleen Zion, maar de gehele wereld zult kunnen redden. En dat is uw bestemming . . . de wereld te redden.” (*Relief Society Magazine* van december 1949, blz. 798.)

Het werk van vrouwen neemt dus een diepe en grote betekenis aan. De dagelijkse bezigheid van het scheppen van een thuis wordt uitermate belangrijk - de belangrijkste bezigheid ter wereld zelfs. Een thuis is meer dan een huis of een kamer om in te wonen. Voor de enkeling die een thuis voor zichzelf schept, of voor de moeder van een groot gezin, behoort thuis een oord te zijn waar geleerd wordt, een plaats waar gebed de weg naar het eeuwige leven kan wijzen. *Dat* is de manier waarop de wereld zal worden gered - door ieder kind van God in ieder gezin, in ieder thuis, te versterken.

In een openbaring aan de profeet Joseph Smith, zegt de Heer ons: „Organiseert u, vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp, en vestigt een huis, ja, een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God” (LV 88:119).

Wanneer ik deze aanmaning van de Heer overdenk, word ik herinnerd aan een bijzondere vriendin. Al werkende met haar, ben ik geïnspireerd geweest door haar toewijding aan haar gezin en aan de kerk. Een groot gezin en een gehandicapte man vormden voor haar geen beletsel om een leidinggevende

functie in de Zustershulpvereniging te aanvaarden. Ik vroeg haar hoe zij het allemaal zo goed voor mekaar kreeg. Zij antwoordde: „Mijn zusters in de Zustershulpvereniging helpen mij. Hun liefde beurt mijn geest op wanneer ik mij

„Door middel van de
Zustershulpvereniging
kunnen wij leren hoe wij een
huis van God moeten
vestigen.”

neerslachtig voel; de lessen geven mij kracht en leiding. Mijn moeilijkheden lijken niet zo groot wanneer zij worden gedeeld.”

Zij stelde een bepaald patroon vast voor haar dag, die begon met een gebed in de vroege ochtend, terwijl de rest van het gezin nog sliep. In gedachten organiseerde zij de taken die die dag moesten worden verricht en vroeg haar Hemelse Vader haar daarbij te helpen. Iedere dag eindigde met een dankbaar rapport uitbrengen, waarbij zij haar dank en liefde uitdrukte aan haar Vader in de hemel voor zijn hulp en die van lieve vrienden. Zij was van mening dat zij de taken van die dag niet zonder die hulp had kunnen volbrengen.

Wat een geweldig voorbeeld is deze moeder voor haar gezin geweest! Zij heeft hen de macht van het gebed, de waarde van het georganiseerd zijn, en de vreugde die voortvloeit uit het dienen van anderen en van de Heer geleerd.

Terugkerend tot de openbaring, maant de Heer ons aan om elk *noodzakelijk* voorwerp te vervaardigen. Vele vrouwen van de kerk ontdekken grote vreugde in

het ontwikkelen van hun creativiteit terwijl zij noodzakelijke voorwerpen vervaardigen. Naaiwerk doen voor kinderen, kleinkinderen en mensen waarmee wij bevriend zijn verenigt gezinnen en families met een band van liefde en waardering. Een moeder van acht kinderen vertrouwde mij onlangs toe dat haar gezin het zonder een aantal fundamentele levensbehoeften zou moeten stellen als zij hun kleding niet zelf maakte. Zij had in een miniklas van de Zustershulpvereniging zelfs geleerd hoe zij spijkerbroeken en T-shirts moest maken en gebruikte kleding kon vermaken voor de kleintjes van het gezin.

Nog een noodzakelijk iets is het voedsel dat wij eten. President Kimball heeft ons herhaaldelijk aangemaand om een moestuin aan te leggen en om hetgeen wij produceren te conserveren. In ons gezinsverzorgingsboek krijgen we niet alleen hulp bij het inzaaien of het poten van jonge plantjes in een tuin, maar ook bij het verzamelen van zaad, zodat het voortbestaan van de moestuin verzekerd is. Er worden suggesties gegeven voor miniklassen over het dagelijks gebruik van uw voorraad. Op hoeveel verschillende manieren gebruikt u de poedermelk uit uw voorraad? De miniklassen op het gebied van de gezinsverzorging kunnen u vele manieren leren, zoals het verdubbelen van de hoeveelheid margarine door er melk aan toe te voegen. Onlangs bezocht ik een ZHV-vergadering in een wijk van de Brigham Young Universiteit. De meisjes werd in een miniklas geleerd hoe zij brood moesten bakken. De geur uit de keuken trok de jongemannen in het gebouw aan, en toen zij daar met een hongerige blik in de ogen aan de deur stonden, genoot weldra het hele gezelschap van het warme

brood met boter en honing dat uitgedeeld werd.

In onze vergadering van een jaar geleden, spoorde president Spencer W. Kimball ons aan om „op positieve manieren” te verschillen van de vrouwen van de wereld. (Zie *De Ster* van mei 1980, blz. 178.)

Nephi schrijft hoe zijn volk in de wildernis zaaide, oogste en werkte om hun gezinnen in orde te brengen. Dan vervolgt hij: „En wij leefden gelukkig” (2 Nephi 5:27).

Als leden van de kerk en gezinsverzorgsters is onze grootste taak onze kinderen in licht en waarheid groot te brengen, om de geestelijke aard van ieder gezinslid tot ontplooiing te brengen. Het onderwijzen is ons belangrijkste werk.

„Het gezin,” zei president Harold B. Lee, een hoofdartikel van een krant aanhalend, „is de kweekschool voor alle andere instellingen.” (*Relief Society Magazine* van januari 1965, blz. 9.) De veelzijdige aard van het gezin wordt weerspiegeld in de nieuwe samenstelling van het bestuur van de Zustershulpvereniging op ringniveau. Onder het begrip gezinsverzorging vallen nu muziek, en de verrijking die deze inhoudt voor het gezin; de kinderkamer, compleet met de materialen die zijn samengesteld volgens de beste beginselen voor het ontwikkelen van het kind; en ontspanning, die de onderlinge band en de gezondheid bevordert. De gezinsverzorging van de Zustershulpvereniging omvat al deze bestanddelen, maakt er een trainingsdag van en leidt de vrouwen op om een thuis te vormen waar vaardigheden, beschaving, kennis en genoeg aan te pas komen, naast de liefde en warmte die altijd een synoniem zijn geweest voor „thuis”.

Ten einde iedere HLD-vrouw te helpen haar volledige ontplooiing als gezinsverzorgster te verwezenlijken, sporen wij de raadgeefsters voor de gezinsverzorging aan om vergaderingen te plannen die voorzien in de behoeften van iedere zuster. Wij weten dat geen twee zusters in gelijke omstandigheden verkeren, maar toch hopen wij dat ieder van hen een levensdoel en voldoening zal vinden in het scheppen van een oord dat een werkelijk „thuis” is. Eén goed geplande, maandelijks vergadering van twee uur kan de opleiding en motivatie verschaffen die iedere vrouw in staat zal stellen om te slagen in haar belangrijkste taak, die de basis vormt van al het andere werk van de wereld.

In goed georganiseerde, ordelijke gezin-

nen moeten wij de vonk van het getuigenis in leven houden en geloof in ieder hart opbouwen. Door middel van de Zustershulpvereniging kunnen wij leren hoe wij ons moeten organiseren en ieder noodzakelijk voorwerp moeten vervaardigen, en hoe wij een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God, moeten vestigen. (Zie LV 88:119.)

Dat wij ons thuis tot een veilige haven mogen maken, waar vrede en vreugde heersen en waar allen graag bij elkaar zijn - en net als het volk van Nephi gelukkig mogen leven - is mijn gebed, en ik vraag dit in de naam van Jezus Christus, amen. □

Ouderling *Boyd K. Packer* – van het *Quorum der Twaalf Apostelen*

De kring van zusters

Slechts enkele dagen geleden woonde zuster Packer en ik een vergadering van de Zustershulpvereniging bij ergens in Oost-Europa. Er waren twaalf zusters aanwezig. Wij zongen de lofzangen van Zion uit zangboeken - alleen de woorden, geen muziek - die nagenoeg vijftig jaar geleden waren gedrukt. De geestelijk-levenles werd eerbiedig gegeven uit een met de hand vervaardigd lesboek.

Ik vertelde deze zusters dat zij deel uitmaakten van de grootste, en volgens alle maatstaven, de meest geweldige vrouwenorganisatie op aarde. Ik haalde de woorden aan van de profeet Joseph Smith, toen hij en de broederen de Zustershulpvereniging organiseerde.

„En nu draai ik ten behoeve van u de sleutel om in de naam des Heren.

Dit is een . . . Vereniging, geheel naar uw aard. . . . Gij zijt nu in de gelegenheid geplaatst om te handelen volgens die neigingen, die God in uw hart gelegd heeft.

Indien gij u houdt aan deze beginselen . . . , kunnen de engelen er niet van weerhouden worden om uw metgezellen te zijn. . .

Indien deze Vereniging zal luisteren naar het advies van de Almachtige, dat hen door de hoofden der Kerk zal worden gegeven, zullen zij de macht bezitten om koninginnen in hun midden te gebied^{en}”. (*LvdpJS*, blz. 240,241.)

De Geest was in die vergadering aanwezig!

En toen de vergadering werd gesloten, liet de lieve zuster, die met zoveel decorum en eerbied de vergadering had geleid, haar tranen de vrije loop.

Ik vertelde hen vervolgens over u, en zij waren erdoor versterkt. Ik sprak over mijn opdracht om u op deze avond toe te spreken en vroeg of zij een boodschap voor u hadden. Verschillenden van hen maakten aantekeningen; stuk voor stuk ademden deze uitdrukkingen een geest van geven, van u iets te willen sturen, niet iets van u te willen vragen. Eén van de uitdrukkingen luidde: „Een kleine kring van zusters reikt met hun hart en hun gedachten uit naar alle zusters en smeekt de Heer ons te helpen voorwaarts te gaan.”

Die woorden: „een kring van zusters,” inspireerde mij. Ik kon hen zien staan in uw kring. Op dat moment kreeg ik het

beeld voor ogen van een geweldige kring van zusters - hetzelfde beeld dat de apostelen en profeten die ons zijn voorgegaan hebben gehad.

Die avond stond ik heel even in die kring en voelde de uitstralingen van geloof en moed en liefde die aan beide kanten werden uitgezonden en ontvangen. Ik moest denken aan de verzegelkamers van de tempel, waarvan sommige tegenover elkaar hangende spiegels hebben. Wanneer je dicht bij het altaar staat en naar een van beide kanten kijkt, zie je alsmaar kleiner wordende beelden, wat je het gevoel geeft dat je in het oneindige, in de eeuwigheid kijkt. Je kunt even ver zien als je in staat bent om te zien, en je hebt het gevoel dat als je de grens van je gezichtsvermogen kon verleggen, je voor eeuwig verder zou kunnen kijken.

Ik voel dat vanavond ook hier, terwijl ik even in uw kring sta. Iedere zuster, ongeacht waar zij in die kring staat, kan naar beide kanten kijken en voelen hoe de geest van inspiratie bij haar terugkomt terwijl zij de zachte hand der liefde reikt aan hen die aan weerskanten van haar staan.

Er zijn geen woorden die kunnen weergeven hoe nederig het mij stemt te weten dat de boodschap die ik hier in uw kring introduceer rond de wereld kan gaan, weer terug kan komen, en wederom uit kan gaan. Kunt u zich voorstellen hoe groot mijn verlangen is dat die boodschap een waardige boodschap zal zijn? De Zustershulpvereniging is, zoals de profeet ons heeft verteld, georganiseerd naar het voorbeeld van de priesterschap. Wanneer een man het priesterschap draagt, is hij lid van iets wat groter is dan hijzelf. Het is iets buiten hemzelf waaraan hij zich volledig kan binden. Het vereist honderd procent toewijding en

trouw. Er is een eed en een verbond mee gemoeid.

Lid zijn van de priesterschap verheerlijkt de man en de jongen. Waar hij zich ook bevindt, wat hij ook onderneemt, met wie hij ook omgaat, er wordt van hem verwacht dat hij het priesterschap eert. Het is de toegedaanheid van zijn mannelijkheid aan de hoogste maatstaven van de onkreukbaarheid. Het bijwonen van de quorumvergaderingen op zondag is slechts een deel, een klein deel zelfs, van zijn verantwoordelijkheid als lid van de priesterschap. Door middel van honderd procent activiteit in de priesterschap kan ieder waardig verlangen worden vervuld en aan iedere behoefte van de man worden voldaan.

De broeders spreken niet veel over de behoeften van mannen; zij denken er zeer zeker niet constant aan. Het zal u misschien verbazen te vernemen dat zij zelden worden besproken. Die behoeften zijn belangrijk, uitermate belangrijk, evenals de beperkingen die iedere priesterschapsdrager beschermen en hem leiden tot volledige vervulling in het leven. Maar de gedachten van de broeders worden niet in beslag genomen door hun behoeften. Zij worden in beslag genomen door het *priesterschap*. Het is een waardige hoofdbezigheid.

Wanneer de priesterschap naar behoren is georganiseerd en naar behoren functioneert, wordt er aan het waardige streven van allen die er deel van uitmaken voldaan. Door middel van het priesterschap kunnen mannen worden opgevoed tot de juiste relatie met alle zusters - hun echtgenoten en dochters en moeders. De priesterschap is *de* zaak voor de mannen en jongens in de kerk.

De Zustershulpvereniging is een grote kracht voor de priesterschap. Door mid-

del daarvan zult u delen in de voorrechten en zegeningen die verbonden zijn aan het priesterschap. De priesterschapsdragers kunnen zonder u zelfs geen volheid bezitten.

Wanneer u, als zusters, dat voorbeeld volgt, zult u niet overmatig in beslag worden genomen door de behoeften van de vrouwen. U zult uw organisatie die-

„Een sterke, goed georganiseerde

Zustershulpvereniging is beslissend voor de toekomst en voor de veiligheid van de kerk.”

nen, uw zaak - de Zustershulpvereniging - deze grote kring van zusters. Aan al uw behoeften zal worden voldaan, nu, en in de eeuwigheid; ieder tekort zal worden uitgewist; iedere misstand rechtgezet. Dit alles kan uw deel zijn, en zeer snel, wanneer u zich wijdt aan de Zustershulpvereniging.

Het dienen in de Zustershulpvereniging voert tot de verheerlijking en heiliging van iedere zuster. Uw lidmaatschap in de Zustershulpvereniging behoort u steeds voor ogen te staan. Wanneer u zich wijdt aan de Zustershulpvereniging, haar organiseert en doet functioneren en eraan deelneemt, steunt u de zaak die een zegen zal zijn voor iedere vrouw die binnen de invloedssfeer ervan komt. Ik wil u er nogeens aan herinneren dat u bent georganiseerd naar het voorbeeld en onder het gezag van het priesterschap.

Gedurende de studie die werd besloten

met het instellen van het geconsolideerde vergaderrooster was mijn grootste zorg, die ik ook in iedere bespreking naar voren bracht, voor de Zustershulpvereniging. Wij maakten ons bezorgd over het feit dat de Zustershulpvereniging voortaan misschien zou worden beschouwd als weinig meer dan een zondagsschoolklas. Die vrees was niet geheel ongefundeerd en ik wil u eraan herinneren - en dan vooral de zusters met een functie - dat de Zustershulpvereniging zeer uitgebreide verantwoordelijkheden heeft.

Het bijwonen van de vergadering op zondag is slechts een klein deel van uw plicht. Sommigen onder u hebben dat niet begrepen en hebben veel van hetgeen de Zustershulpvereniging door de jaren heen heeft betekend - de zusterlijkheid, de liefdadige en praktische aspecten ervan - overboord gegooid.

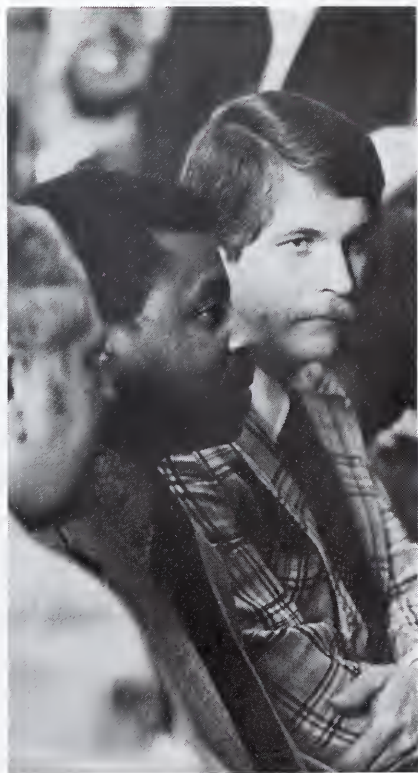
U moet ze weer verzamelen. U die dit werk leiden, moeten nu wegen vinden om de zusterschap terug te voeren en te doen toenemen, alsmede de zusterlijke geest van de vereniging. U moet ook manieren vinden om de liefdadige en praktische dimensies te versterken. Niets mag u daarvan afleiden. U zult een aantal suggesties ontvangen over hoe dit kan worden bereikt zonder te moeten overgaan tot een tweede wekelijkse vergadering.

Velen van u kunnen de zondagse vergadering van de Zustershulpvereniging niet bijwonen omdat u geroepen bent tot een functie in het jeugdwerk of in de Jonge-Vrouwen. Ook dit loopt parallel met de priesterschap, waar vele broeders werken met de Aäronische priesterschap. Evenals hun dienstbetoon het hogere priesterschap versterkt, zo zal uw dienstbetoon een zegen zijn voor de Zus-

tershulpvereniging. Voel u niet achtergesteld; klaag nooit. Deze dienst onbaatzuchtig te bewijzen is ware toewijding aan de Zustershulpvereniging.

Dan zal deze grote zusterkring een bescherming zijn voor ieder van u en voor uw gezin. De Zustershulpvereniging zou kunnen worden vergeleken met een toevluchtsoord - de plaats waar men veilig en beschermd is - de heilige plaats uit vroeger tijden. U zult daarbinnen veilig zijn. Zij omringt iedere zuster als een beschermende muur.

Daar het uw studiecursus is voor het komende jaar, wenden wij ons tot het

Oude Testament voor een les. Toen de Israëlieten uit hun lange gevangenschap in Babylon terugkeerden, troffen zij hun stad verwoest aan. De beschermende muren van Jeruzalem lagen in puin. Hun vijanden bewogen zich onder hen met grote invloed en de Israëlieten waren aan hen onderworpen.

Toen kwam de profeet Nehemia, die bekend staat als „de murenbouwer.” Hij riep de Israëlieten op en moedigde hen aan om aan hun eigen verdediging te gaan werken. Onder zijn leiding begonnen zij aan de wederopbouw van de muur.

Aanvankelijk lachtten hun vijanden hen uit. De Ammoniet Tobia bespote hen en zei: „Al bouwen zij ook, als er maar een vos tegen hun stenen muur opspringt, doet hij hem afbrokkelen” (Nehemia 4:3).

Maar Nehemia troostte zijn volk en toog aan 't werk. Er staat: „Doch wij baden tot onze God, en ... zetten ... dag en nacht een wacht tegen hen uit” (Nehemia 4:9).

Zusters, denk daar eens goed over na. Zij baden en zetten een wacht uit en gingen verder met hun werk.

De dag brak aan dat de vijanden zagen dat de muur af was. Hij omringde de stad. Tenslotte waren er geen breuken of openingen meer, behalve die door de poorten. Wat hun vijanden hadden bespot was nu haast klaar. De muur stond er. Hun vijanden konden hen niet langer bedreigen of vernietigen. Toen hun vijanden zagen dat zij sterk werden, begonnen zij zich zorgen te maken, en zij gooiden het over een andere boeg.

En hier is de les. Het is een zinnebeeld, het is symbolisch, het is een waarschuwing! Er ligt een boodschap in voor iedere zuster in de Zustershulpvereniging;

Ouderling Bruce R. McConkie

voor het algemeen presidium en hun bestuur; voor de ambtenaressen en leraressen op ring- en wijkniveau; ja, voor ieder lid. Overdenk deze les heel, heel zorgvuldig.

Sanballat en Tobia en Gesem stuurden een boodschap naar Nehemia, in een poging hem weg te lokken: „Kom, laten wij samenkomen te Kefirim in het dal van Ono.” Zo probeerden zij hem van zijn arbeid aan de muur weg te krijgen. Maar de profeet wist wat er in hen omging en schreef: „Maar zij waren van plan, mij kwaad te doen” (Nehemia 6:2). Vijf keer nodigden zij hem uit om bij hen

te komen. Hun voortdurend aandringen was in die tijd precies hetzelfde als wij in deze tijd ervaren: „Kom eens met ons praten, schaar je achter onze zaak, kom de dingen op onze manier doen, kom eens de wereld in en maak er samen met ons deel van uit.”

Nehemia's antwoord aan hen bevat raad voor iedere zuster in de Zustershulpvereniging. Het is tevens een boodschap aan de broeders van de priesterschap. Er staat: „Toen zond ik tot hen boden met het antwoord: Ik ben bezig een groot werk te doen en kan niet komen. Waarom zou het werk stil liggen, doordat ik het verliet en tot u kwam?” (Nehemia 6:3.)

Zusters, u heeft een groot werk te doen. Bouw de Zustershulpvereniging op! Versterk haar organisatie! Laat u niet verleiden om haar te verlaten en u te begeven naar de wereldse vlakten van Ono.

Sta niet toe dat u onder een andere manier wordt georganiseerd. Ren niet heen en weer op zoek naar een zaak die in uw behoeften voorziet. Uw zaak bevindt zich onder het gezag van het priesterschap van de Almachtige God; dat is de allesomvattende en uiterste macht die op deze aarde bestaat!

Toen ik bezig was de geschiedenis van uw geweldige organisatie door te nemen, kwam ik de boodschap aan de Zustershulpvereniging van het Eerste Presidium tegen, die hen was gestuurd ter gelegenheid van hun honderdjarig bestaan. Zij luidde als volgt:

„Wij vragen onze zusters van de Zustershulpvereniging nooit te vergeten dat zij een unieke organisatie op aarde zijn, want zij werden georganiseerd op inspiratie van de Heer. . . Geen enkele andere vrouwenorganisatie op aarde heeft een dergelijk begin gehad.

Deze door God geïnspireerde oorsprong brengt een overeenkomstige verantwoordelijkheid met zich mee, op het gebied van toegewijd dienstbetoon en de meest verheven trouw aan de priesterschap van God en aan elkander. De leden behoren niet toe te staan dat welke vijandige of concurrerende belangen dan ook afbreuk doen aan de plichten, voorrechten, kansen of prestaties verbonden aan het lidmaatschap in deze grootse vereniging.

De eerste, nagenoeg onverdeelde trouw van ieder lid van deze geweldige groep zusters, is verschuldigd aan hun medeleden en aan de organisatie. De leden behoren niet toe te staan dat deelname aan

iets anders het werk van deze vereniging onderbreekt of verstoort. Zij behoren het dienen in de Zustershulpvereniging voorrang te geven boven alle andere soorten of gelijksoortige clubs en verenigingen. Wij sporen hiertoe aan omdat er zich in het werk van de Zustershulpvereniging intellectuele, culturele en geestelijke waarden bevinden die in geen enkele andere organisatie kunnen worden gevonden en die voldoende zijn voor al de algemene behoeften van haar leden.

Wij moedigen alle zusters aan om deze dingen ter harte te nemen en er samen aan te werken dat de Zustershulpvereniging haar positie kan handhaven als de grootste en meest efficiënte vrouwenorganisatie ter wereld." („A Centenary of Relief Society," blz. 7, *Deseret News Press*, 1942.)

Die raad van het Eerste Presidium is vandaag nog steeds van kracht! Steun de zaak van de Zustershulpvereniging! Maak haar sterk! Bezoek haar! Wijd u aan haar! Lijf de inactieve zusters erbij in en zorg dat uw zusters die geen lid zijn van de kerk onder haar invloed komen te staan. Het is nu de tijd om te zorgen dat u één wordt in deze wereldomvattende kring van zusters. Een sterke, goed georganiseerde Zustershulpvereniging is beslissend voor de toekomst, voor de veiligheid van deze kerk.

Wij bewegen ons nu behoedzaam in de richting van de steeds moeilijker wordende tijden. Wij horen het dreigende gerommel van de opkomende stroom. De benauwenissen van het verleden zijn een voorafgaand en voorbereidend op de proef stellen geweest. Waar het om gaat in deze bedeling is ons nu geopenbaard. Het raakt het leven van iedere zuster. Wij sidderen niet van angst -

want u houdt in uw zachte handen het licht der gerechtigheid. Het is een zegen voor de broeders en het voedt onze kinderen.

Zij die u vertellen dat in het koninkrijk van God het lot van de vrouw minder is dan dat van de man, weten niets van de liefde, een liefde verwant aan aanbidding, die de waardige man voelt voor zijn vrouw. Hij kan zijn priesterschap, de volheid ervan, niet hebben zonder haar. „Want geen enkele man,” heeft de profeet Joseph Fielding Smith gezegd, „kan de volheid van het priesterschap verkrijgen buiten de tempel des Heren.” (Zie ook LV 131:1-3..) En in die heilige plaats staat zij naast hem. Zij is er en deelt in alles wat hij ontvangt. Zij ontvangen beiden, individueel, de wassingen en zalvingen, beiden kunnen hun endowment ontvangen. Maar hij kan de hoogste verordeningen - de verzegelende verordeningen - niet ontvangen zonder haar aan zijn zijde.

O, wat kunnen de tedere, verzachtende leringen en ontwapenende wijsheid van onze zusters toch machtig zijn. Ik vond de geest van de Zustershulpvereniging - in zijn geheel - in het rustige antwoord van een uwer.

Iemand maakte haar vastbeslotenheid

om voor haar jaarvoorraad te zorgen belachelijk. Zij had voldoende bij elkaar voor zichzelf en haar man, met wat over voor haar pasgetrouwde kinderen, die noch de middelen noch de ruimte hadden om er zelf veel aan te doen. Zij vertelde deze persoon dat zij het deed omdat de profeten ons deze raad hadden gegeven. Zijn gispende antwoord was: „Als 't er op aan komt zul je 't toch niet hebben. Want als jullie leiders jullie vragen alles aan de kerk over te dragen? Dan zou je je voorraad moeten delen met hen die zich niet hadden voorbereid. Hoe zul je je dan voelen?”

„Als dat zou gebeuren,” zei ze, „zou ik tenminste iets hebben om over te dragen.”

God zegene u, de zusters van de Zustershulpvereniging, die zoveel overdragen. God zegene die kleine kring van zusters ergens in Oost-Europa, die een deel zijn van deze grote, eeuwige kring van zusters - Gods organisatie voor de vrouwen op deze aarde - de Zustershulpvereniging van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ik getuig dat God leeft, dat Hij dit werk leidt, dat zijn weldadige macht rust op deze geweldige kring van zusters, in de naam van Jezus Christus, amen. □

Op de omslag: Fontein op het plein voor het kerkelijk hoofdkantoor te Salt Lake City (Utah). Foto Eldon K. Linschoten

Fotoverantwoording: De in deze uitgave afgedrukte foto's geven een indruk van het conferentiegebeuren en tonen met name de algemene autoriteiten. De opnamen werden verzorgd door de volgende medewerkers van de fotodienst van Public Communications: Eldon K. Linschoten, 1e fotograaf; Jed A. Clark; Marilyn L. Erd.

Na een vergadering schudt president Kimball handen met zoveel bezoekers als mogelijk is

